

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ ΣΤΗ ΓΑΖΑ, ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ, ΞΕΔΙΑΝΤΡΟΠΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ

Με την Παλαιστίνη ως τη λευτεριά

AGAINST OCCUPATION IS A HUMAN RIGHT

της σύνταξης...

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ έγιναν δεκτές οι διαδοχικές Ισραηλινές επιθέσεις στο Λίβανο υπενθυμίζουν την προκλητική ασυλία που απολαμβάνει το κράτος-τρομοκράτης. Η ανατίναξη χιλιάδων συσκευών σε όλη τη χώρα υπήρξε μια τρομοκρατική ενέργεια που αν είχε συμβεί σε οποιαδήποτε δυτική χώρα θα είχε ξεσηκώσει ένα κύμα «συμπαραστάσης» στα θύματα, ιερής οργής και φλογερής καταδίκης του δράστη που θα διαπερνούσε τα ΜΜΕ, και τις πολιτικές ηγεσίες. Αλλά εδώ επρόκειτο για νεκρούς Άραβες, ενώ οι δράστες είναι «σαν εμάς», κομμάτι του «δυτικού πολιτισμού». Η δολοφονία του ηγέτη ενός από τα μεγαλύτερα κόμματα μιας χώρας θα είχε οδηγήσει σε συλλυπητήρια μηνύματα και σε φωτογραφίες διεθνών πολιτικών ηγεσιών να πορεύονται αγκαζέ με τους ομολόγους τους. Αλλά εδώ επρόκειτο για «τρομοκράτη».

ΑΣΦΑΛΩΣ Η ΑΣΥΛΙΑ αυτή έχει εκδηλωθεί επί ένα χρόνο, όπου το Κράτος του Ισραήλ αφήνεται ατιμώρητο να προχωρά ένα γενοκτονικό πόλεμο εθνικάθαρσης σε κοινή θέα.

ΜΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΝΟΧΗ, το Ισραήλ κλιμακώνει το σφυροκόπημα του Λιβάνου. Οι καταστροφές που προκαλούν οι γενικευμένοι βομβαρδισμοί στο Λίβανο υπενθυμίζουν ότι η κρατική τρομοκρατία είναι πάντοτε η χειρότερη, γιατί τα κράτη διαθέτουν βιομηχανικής κλίμακας φονικά και καταστρεπτικά μέσα. Πλέον οι σιωνιστές απειλούν και με χερσαία εισβολή. Σε αυτό το φόντο, οι εκκλήσεις των διεθνών ηγεσιών για «αποτροπή ενός γενικευμένου πολέμου» θυμίζουν εκκλήσεις να παραμείνει η σε εξέλιξη γενίκευση... μονομερής.

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ του σπινάλ σύγκρουσης παραμένει το παλαιστινιακό ζήτημα -και συγκεκριμένα η προσπάθεια του Ισραήλ να το «τελειώσει» με μια εθνικάθαρση ή/και γενοκτονία, που απαιτεί τη συντριβή κάθε δύναμης και διάθεσης αντίστασης σε αυτόν το σχεδιασμό.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ και οι δυναμικές -μέσα στο Ισραήλ, στο πολιτικό σκηνικό στις ΗΠΑ, στις επιλογές που κάνουν ή δεν κάνουν οι «παίκτες» στη Μέση Ανατολή- επιβεβαιώνουν διαρκώς ότι το σιωνιστικό κράτος δεν θα σταματήσει αν δεν το σταματήσουμε.

Η ΜΑΖΙΚΗ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΗ ενάντια στη γενοκτονία και τα άλλα εγκλήματα του κράτους-τρομοκράτη και απέναντι σε όσους το διευκολύνουν, το ανέχονται ή το στηρίζουν, έχει καταγραφεί και συνεχίζει να καταγράφεται διεθνώς. Έχει πετύχει επιμέρους νίκες και ρωγμές. Έχει απομονώσει το Ισραήλ σε επίπεδο κοινής γνώμης. Αλλά γίνεται φανερό ότι απαιτείται να κλιμακωθεί η δράση του κινήματος, για να μπορέσει να καταφέρει υλικά πλήγματα στην Κατοχή, πολιτικά πλήγματα στους συνεόχους της, για να μπορέσει να στηρίξει πιο αποτελεσματικά

τον παλαιστινιακό λαό και τους λαούς της περιοχής που απειλούνται από μια σιωνιστική ηγεσία που αισθάνεται ότι δεν υπάρχει όριο που δεν μπορεί να ξεπεράσει.

ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΘΕΣΗ των κινήματων αλληλεγγύης να δράσουν διεθνώς για να «τιμωρήσουν» αυτήν την αλαζονεία. Είναι υπόθεση του κάθε κινήματος αντίστασης σε κάθε χώρα να αντιπαρατεθεί με τους εσωτερικούς εχθρούς του, τις κυβερνήσεις και τις επιχειρήσεις που με το ένα χέρι ταΐζουν την πολεμική μηχανή του Ισραήλ ενώ με το άλλο ρημάζουν την κοινωνική πλειοψηφία.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, έχουμε πικρή εμπειρία. Η διαρκής υποβάθμιση των σχολείων φτάνει πλέον «στο κόκκινο», όπως αποδεικνύουν οι αντιδράσεις γονιών/μαθητών σε όλη τη χώρα από την έναρξη της χρονιάς. Η κατάρρευση του ΕΣΥ αποτελεί μια μόνιμη πληγή και βασική πηγή άγχους για την κοινωνική πλειοψηφία, ενάντια στην οποία αγωνίζονται με κινητοποιήσεις οι υγειονομικοί. Οι πόροι που θα μπορούσαν να καλύψουν αυτές τις κοινωνικές ανάγκες κατευθύνονται στην κούρσα των εξοπλισμών και στην προσπάθεια να γίνει και η Ελλάδα μια πολεμική μηχανή τύπου «Ισραήλ». Η κυβέρνηση που κάνει δουλειές με το κράτος-δολοφόνο, κλείνοντας τα μάτια στις μαζικές δολοφονίες στη Γάζα, «εποπτεύει» την κλιμάκωση του σεξισμού και του ρατσισμού στο εσωτερικό, με κορυφή του παγόβουνου τις γυναικοκτονίες και τις ρατσιστικές δολοφονίες με τελευταίο εξοργιστικό περιστατικό αυτό στο Α.Τ. του Αγίου Παντελεήμονα.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΑΥΤΟΝ τον εχθρό θα χρειαστεί το όπλο της απεργίας. Για τα σχολεία και τα νοσοκομεία μας και όχι για όπλα. Αυτά αποδεικνύονται φονικά σε καιρό ειρήνης, απορροφώντας πολύτιμους πόρους που θα μπορούσαν να στηρίξουν την προστασία της κοινωνίας, από τις συνέπειες της κλιματικής αλλαγής, από τις ασθένειες, από τη φτώχεια. Είναι πολύ πιο φονικά σε καιρό πολέμου, σαν αυτόν που ζει η Γάζα, που δεν έχει πλέον καθόλου σχολεία, ούτε νοσοκομεία, ούτε τροφή, ούτε νερό, ούτε ρεύμα.

ΣΤΙΣ 20 ΝΟΕΜΒΡΗ, η γενική απεργία θα πρέπει να ενώσει όλες τις επιμέρους αντιστάσεις και διεκδικήσεις μας, μαζί με την απαίτηση να σπάσει η συνεργασία με το κράτος-δολοφόνο.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΑΥΤΟ τον εχθρό θα χρειαστεί να ενώσουμε τις φωνές μας. Όπως συνέβη στο φετινό Φεμινιστικό Φεστιβάλ, όπου με σύνθημα «καμιά δεν είναι ελεύθερη μέχρι να είμαστε όλες», συζητήσαμε για την ανάγκη να αλλάξουμε την κοινωνία που θρέφει το σεξισμό και τις γυναικοκτονίες, αλλά και να σταθούμε στο πλευρό της Παλαιστίνης. Η μαζική συμμετοχή, το «κλίμα» στις συζητήσεις και στον χώρο, η διάθεση επικοινωνίας και συντονισμού των διάφορων συλλογικοτήτων που δρουν αυτόν τον ένα χρόνο για την

Γάζα, έδειξαν τη δυνατότητα για πρωτοβουλίες κλιμάκωσης και συντονισμού της αντίστασης και της αλληλεγγύης μας.

ΤΗ «ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΕΡΕΥΝΗΤΗ», στο ιστορικό κτίριο του Πολυτεχνείου, οι δυνάμεις καταστολής επιτέθηκαν και στο σωματείο των ερευνητών που θέλησε να παρέμβει για να αναδείξει τη σκοπιά των εργαζομένων στην έρευνα και σε ακτιβιστές που θέλησαν να καταγγείλουν την ερευνητική συνεργασία με τις βιομηχανίες όπλων και το Ισραήλ.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ συμμετείχαν στην πετυχημένη και σημαντική συγκέντρωση που έγινε με πρωτοβουλία της ΠΕΝΕΝ ενάντια στην τροφοδοσία του Ισραηλινού Στρατού με καύσιμα από την Motor Oil, ενώ (δυστυχώς) αργότερα την ίδια μέρα, έγινε συγκέντρωση καταγγελίας της εργοδοτικής δολοφονίας στις εγκαταστάσεις της.

ΑΥΤΑ ΣΚΙΑΓΡΑΦΟΥΝ τους κοινούς μας αντιπάλους. Άλλες δράσεις, όπως η κινητοποίηση όλης της τοπικής κοινωνίας (σωματεία, σύλλογοι, δημοτικές παρατάξεις) της Σύρου που υποχρέωσε το Animasysros να ακυρώσει τη συνεργασία με την Ισραηλινή Πρεσβεία, σκιαγραφούν τις δυνατότητες για επιμέρους νίκες.

ΤΕΤΟΙΟΥ ΤΥΠΟΥ ΔΡΑΣΕΙΣ, που θα βάζουν στο στόχαστρο πτυχές της ελληνοϊσραηλινής συμμαχίας, θα χρειαστεί να ενταθούν και να απλωθούν. Αυτές μπορούν να αποτελέσουν και τα «καύσιμα» για τα πιο μεγάλα κινηματικά ραντεβού, όπως οι προγραμματισμένες διαδηλώσεις στην επέτειο του ενός χρόνου γενοκτονίας/ενός χρόνου αντίστασης, στις 5 Οκτώβρη στη Θεσσαλονίκη και στις 7 Οκτώβρη στην Αθήνα.

ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ ΧΤΥΠΑ την Παλαιστίνη, το Λίβανο, την Υεμένη, προκαλεί το Ιράν και ο Νεταϊάχου δηλώνει ανοιχτά ότι κανείς δεν μπορεί να σταματήσει την ισραηλινή πολεμική μηχανή. Μπορεί και το κάνει, γιατί το κράτος του ενισχύεται στρατιωτικά, οικονομικά, διπλωματικά από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Αυτός ο θηριώδης αντίπαλος δεν θα ηττηθεί εύκολα. Η δική μας δύναμη βρίσκεται στις εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές και διαδηλώτριες που δε σταματάνε να μιλάνε και να δρουν για την Παλαιστίνη επί ένα χρόνο. Αυτή η δύναμη χρειάζεται να οργανωθεί και να συγκροτηθεί, για να μπορέσει να βάλει φρένο στα εγκληματικά αποικιοκρατικά σχέδια στη Μέση Ανατολή, για να μπλοκάρει άμεσα τη μηχανή του θανάτου με τα εργαλεία της διαδήλωσης, της κατάληψης και της απεργίας.

ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΟΡΘΙΟΙ, να σταθούμε ενωμένοι, στο πλευρό του παλαιστινιακού λαού μέχρι την απελευθέρωσή του. Γνωρίζοντας από παλιά ότι ο αγώνας για ελεύθερη Παλαιστίνη είναι αναπόσπαστος από τον αγώνα για την απελευθέρωση όλων μας.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Μπροστά σε μεγαλύτερες δυσκολίες και προβλήματα, μια πιο αδύναμη ΝΔ

Του Αντώνη Νταβανέλου

Την επομένη της διαγραφής του Σαλμά από την ΚΟ της ΝΔ, ο Μητσοτάκης διαπιστώνει ότι η διαχείριση της «ανταρσίας των 11», δηλαδή της πτέρυγας της «λαϊκής Δεξιάς» μέσα στη ΝΔ, γίνεται όλο και πιο περίπλοκη.

Οι 11 υπολογίζονται πλέον σε... 25, ενώ κάποια πιο «ιστορικά» στελέχη (που δεν είναι εύκολο να διαγραφούν όπως ο Σαλμάς...), σαν τον Νικήτα Κακλαμάνη, δεν διστάζουν να στέλνουν στον Μητσοτάκη ενοχλητικά μηνύματα μέσω των εφημερίδων: «Δεν αντέχω να βλέπω το κόμμα μου να γράφει 2 μπροστά, ούτε την παράταξή μου να λεηλατείται από τσαρλατάνους και τυχάρπαστους...».

Μέσα σε αυτήν την ευχάριστη ατμόσφαιρα, η ηγεσία της ΝΔ ζήτησε «μορατόριουμ», ελπίζοντας ότι δεν θα υπάρξουν νεότερες επιθέσεις προς εκτεθειμένους υπουργούς (όπως ο Χατζηδάκης, ο Θεodorάκης κ.ά.) και υποσχέθηκε να αξιοποιήσει την επέτειο των 50 χρόνων από την ίδρυση της ΝΔ για μια συζήτηση προς την αποκατάσταση της «στρατηγικής ενότητας» της παράταξης της Δεξιάς.

Για πολλούς λόγους η αξιοπιστία αυτής της επιχείρησης έχει υπονομευτεί: Πρώτον η εκλογική αποδυνάμωση της ΝΔ έχει σε μεγάλο βαθμό συντελεστεί. Μετά το 41%, που όπως ομολόγησε ο Μητσοτάκης «δεν υπάρχει πλέον», ούτε το 28% των ευρωεκλογών δεν είναι πια δεδομένο. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν τον Μητσοτάκη σε όρια μεταξύ του 21-25%, κάνοντας την πολιτική στρατηγική της αυτοδυναμίας «μετέωρη». Δεύτερον, στα δεξιά της ΝΔ, ο χώρος των «τσαρλατάνων και τυχάρπαστων» έχει ξεπεράσει σε εκλογική προσδοκία το 20% και τείνει να ενισχυθεί. Εκεί που σήμερα φτύνει ο Νικήτας Κακλαμάνης, αύριο ο Μητσοτάκης μπορεί να υποχρεωθεί να γλύψει, αναζητώντας κυβερνητικούς συμμάχους. Στον

τύπο της Δεξιάς ήδη ράβεται το ανάλογο ταγεράκι για την κ. Λατινοπούλου. Τρίτον, η απόπειρα αλλαγής του εκλογικού νόμου (με στόχο τη διασφάλιση της αυτοδυναμίας με εκλογική επίδοση αισθητά μικρότερη από το σημερινό όριο του 37%), αλλά και η απόπειρα αξιοποίησης της επιλογής Προέδρου της Δημοκρατίας για την ενοποίηση της Δεξιάς, μπορεί να αποδειχθούν δύσκολες «ασκήσεις» για τον Μητσοτάκη, με μεγαλύτερους κινδύνους αποσυσπείρωσης, παρά πιθανότητες συσπείρωσης.

Ακρίβεια και χρέος

Η ΝΔ είναι σήμερα ένα πιο αδύναμο κόμμα, είτε σε σύγκριση με τις εκλογικές επιδόσεις της στον προηγούμενο πολιτικό κύκλο, είτε –και κυρίως!– σε σύγκριση με τις προϋποθέσεις που έχει η διασφάλιση «κυβερνησιμότητας» για λογαριασμό των καπιταλιστών, στον επόμενο εκλογικό κύκλο.

Και αυτό το πιο αδύναμο κόμμα θα έχει να αντιμετωπίσει μια περίοδο μεγαλύτερων δυσκολιών. –

Η χιλιοτραγουδισμένη «ύφεση του πληθωρισμού» –ακόμα και με την ασθενική εκδοχή του μέσου όρου της ευρωζώνης– δεν λείπει να εμφανιστεί στην ελληνική οικονομία. Η πραγματικότητα στις τιμές των προϊόντων μαζικής και υποχρεωτικής κατανάλωσης είναι, ασφαλώς, κατά πολύ χειρότερη. Στις εφημερίδες του τελευταίου σαββατοκύριακου του Σεπτεμβρίου, παρουσιάζεται ένα μπαράζ «προειδοποιήσεων» για μια ακόμα μεγάλη άνοδο των τιμών στα τρόφιμα, σε όλη τη διάρκεια του φθινοπώρου. Η ακρίβεια, που διαβρώνει καιρία το πραγματικό εισόδημα των εργατικών και λαϊκών νοικοκυριών, είναι επίσης –κατά όλους τους δημοσκοπούς– βασικός παράγοντας που διαβρώνει την εκλογική επιρροή του Μητσοτάκη.

Και αυτό θα συνεχίσει να συμβαίνει μέσα σε συνθήκες γενικότερης οικονομικής επιδείνωσης. Η ίδια η Τράπεζα της Ελλάδας αναθεωρεί τις προβλέψεις για την ανάπτυξη στην

περίοδο 2024-25-26, «ελαφρά προς τα κάτω» (ελαφρά μεν, προς τα κάτω δε...) αλλά κυρίως προειδοποιεί ότι αυτές οι προβλέψεις γίνονται όλο και πιο επισφαλείς και αβέβαιες. Στην ίδια περίοδο επανέρχεται ο βραχνάς πληρωμών του χρέους. Από την πρόβλεψη για χρέος στο 161% του ΑΕΠ στο τέλος του 2023, αυτό υπολογίστηκε τελικά στο 169% του ΑΕΠ. Το Δεκέμβριο του 2024 το ελληνικό Δημόσιο θα χρειαστεί να πληρώσει δόσεις χρέους «αξιοποιώντας» 5 δισ. ευρώ από τον «σκληρό πυρήνα» του δημοσιονομικού «μαξιλαριού».

Αυτές οι προοπτικές αποκλείουν κάθε πιθανότητα χαλάρωσης της οικονομικής πολιτικής, κάθε βήμα πίσω από την επιδίωξη όλο και μεγαλύτερων αιματηρών «πλεονασμάτων». Η μέθοδος που διασφαλίζονται τα πλεονάσματα είναι δεδομένη. Είναι η διαρκής μείωση των κοινωνικών δαπανών, που έχει οδηγήσει τα δημόσια νοσοκομεία και σχολεία σε ερείπια. Είναι, επίσης, η πρωτοφανής φοροεπιδρομή: Μέσα στους πρώτους 8 μήνες του 2024 τα φορολογικά έσοδα του κράτους αυξήθηκαν κατά 2 δισ. ευρώ, σε σύγκριση με τα αντίστοιχα του 2023, που ήταν επίδοση-ρεκόρ.

Εξοπλισμοί

Από αυτούς τους λογαριασμούς «εξαιρούνται», τουλάχιστον ως προς τη δημόσια συζήτηση, οι θηριώδεις εξοπλιστικές δαπάνες. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι τα Ραφάλ, οι Μπελάρά, τα F-35 κλπ, τελικά δεν θα πληρωθούν. Και μέσα σε αυτόν τον τρελό χορό, ο Δένδιας εμφανίζεται να παραγγέλνει μια ακόμα φρεγάτα Μπελάρά, να ζητά εξοπλισμό των φρεγατών με πυραύλους Scalp και να προαναγγέλει έναν Iron Dome παράλληλο με εκείνον του Ισραήλ, κάνοντας ακόμα και σκληρούς φιλομιλιταριστές «αναλυτές» να αναρωτιούνται αν συνυπολογίζει κανείς «τις δημοσιονομικές δυνατότητες της χώρας». Τα όπλα δεν θα πληρωθούν από τα «λεφτόδεντρα», αλλά από πρόσθετα χτυπήματα στους μισθούς, στις συ-

ντάξεις, στις κοινωνικές δαπάνες.

Ο Μητσοτάκης ούτε θέλει, ούτε μπορεί να αναιρέσει την ανελέητη πολιτική σκληρής λιτότητας που άσκησε στα προηγούμενα 5 χρόνια. Για την ακρίβεια, προτίθεται να την εντατικοποιήσει.

Ακροδεξιό αγκάθι

Αυτές οι πτυχές της πραγματικής οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής, παράγουν και θα συνεχίσουν να παράγουν πολιτικά αποτελέσματα. Οι δυσκολίες της ζωής σπρώχνουν ένα μεγάλο τμήμα των εργαζομένων και λαϊκών ανθρώπων προς την απογοήτευση, την ιδιότητα και την αδιέξοδη εκλογική έκφραση με τη διόγκωση της αποχής. Το δημοσκοπικό εύρημα ότι στο φτωχότερο τμήμα του πληθυσμού, μεταξύ όσων σκέφτονται να ψηφίσουν, ενισχύεται το κόμμα των «τσαρλατάνων και τυχάρπαστων», το ρεύμα του Βελόπουλου, της Νίκης και της Λατινοπούλου, είναι ασφαλώς ένα χαστούκι για την Αριστερά (αναδεικνύοντας αδυναμίες κι ανεπάρκειες...), αλλά είναι επίσης ένα οδυνηρό αγκάθι για την κυβέρνηση.

Η ευρωπαϊκή εμπειρία δείχνει, πέρα από κάθε αμφιβολία, ότι η φραστική αντίθεση της ακροδεξιάς στις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις είναι δημαγωγική και ψευδής. Στην ελληνική εκδοχή της ακροδεξιάς δεν θα πρέπει να αποκλειστεί το σενάριο μιας κυβερνητικής συμμαχίας με τη ΝΔ, αν αυτό καταστεί εκλογικά αναγκαίο.

Η ανατροπή των αντιμεταρρυθμίσεων και της συνολικής πολιτικής του Μητσοτάκη, είναι υπόθεση της Αριστεράς, του εργατικού κινήματος και των ευρύτερων κοινωνικών αντιστάσεων. Αυτός ο στόχος, που ταυτίζεται με την αλλαγή του δυσμενούς ταξικού συσχετισμού που έχει διαμορφωθεί στην Ελλάδα, θα αλλάξει άρδην και τα δεδομένα στον πολιτικό αγώνα, συμπεριλαμβάνοντας και την εκλογική καταγραφή του πολιτικού συσχετισμού, όποτε και αν αυτή επιχειρηθεί.

Μητσοτάκης-Ερντογάν: Διπλόπλοια και νατοϊκές σκοπιμότητες

Του Αντώνη Νταβανέλου

Στις 14 Οκτώβρη θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα η Κοινοβουλευτική Συνέλευση του ΝΑΤΟ, μέσα σε μια καυτή διεθνή συγκυρία, που ορίζει η φρικιαστική «στασιμότητα» του πολέμου στην Ουκρανία και, κυρίως, η επέκταση της δολοφονικής εκστρατείας του Κράτους του Ισραήλ από τη Γάζα προς το Λίβανο. Αυτή η μάζωξη των πολιτικών στελεχών του ευρωατλαντισμού θα πρέπει να απαντηθεί στο δρόμο από σοβαρή κινητοποίηση της Αριστεράς και του αντιπολεμικού κινήματος.

Στα τελευταία χρόνια οι καθεστωτικές δυνάμεις έχουν κάνει συστηματική προσπάθεια να απομειώσουν τα αντινατοϊκά-αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα που έγιναν πλειοψηφικά στην Ελλάδα μετά από την περίοδο της Μεταπολίτευσης. Κομβικό «επιχείρημα» σε αυτήν την προσπάθεια είναι ο ισχυρισμός ότι η ομαλή ένταξη στην ευρωατλαντική συμμαχία είναι επιβεβλημένη και χρήσιμη λόγω «εθνικών θεμάτων», δηλαδή λόγω του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού για πρωτοκαθεδρία στην περιοχή.

Οι δυο χώρες υπήρξαν επί δεκαετίες μέλη του ΝΑΤΟ και αποτέλεσαν στήριγμα του ευρωατλαντισμού σε εξαιρετικά αντιδραστικές εξορμήσεις του, σε κρίσιμες ιστορικές συγκυρίες. Αυτή είναι μια αλήθεια-πλαίσιο που, παρά τα επιφανόμενα κάθε συγκυρίας, διατηρεί την ισχύ της.

Το ελληνικό κράτος σήμερα διαθέτει στο ΝΑΤΟ μια σειρά από «στρατηγικές» βάσεις, που έγιναν κομβικής σημασίας για τον ευρωατλαντισμό ως ορμητήρια προς την ανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή, στην περίοδο που ο Ερντογάν έδειξε τάσεις «πολυδιάστατης» εξωτερικής πολιτικής που επέφερε την υποβάθμιση στην άλλοτε κεντρική νατοϊκή βάση του Ιντσιρλίκ. Διαθέτει επίσης την Αλεξανδρούπολη, ως «πύλη» του νατοϊκού χερσαίου διαδρόμου προς τη Μαύρη Θάλασσα και την Ουκρανία, που λειτουργεί ως παράκαμψη της στρατηγικής σημασίας των Στενών.

Η ελληνική διπλωματία έχει ταυ-

τιστεί απολύτως με τη Νατοϊκή, και πιο ιδιαίτερα με την αμερικανική, όχι μόνο στο Ουκρανικό και στο Παλαιστινιακό, αλλά και σε μια σειρά στρατηγικά μέτωπα, που μένουν πιο αφανή στη δημόσια συζήτηση, αλλά έχουν μεγάλη σημασία. Ας το δούμε με τα λόγια το Έντι Ζεμενίδη, διευθυντή του «σκοτεινού» Συμβουλίου Ελληνοαμερικανικής Ηγεσίας (HALC): [με] «τον ρόλο της Ελλάδας σε πολυμερείς προσπάθειες όπως το 3+1 (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ + ΗΠΑ), το Φόρουμ για το Φυσικό Αέριο, τον οικονομικό διάδρομο Ινδίας-Μέσης Ανατολής και πλέον στην Πρωτοβουλία Τριών Θαλασσών, η Αθήνα έχει βρει τον τρόπο να βρίσκεται σταθερά στο τραπέζι...». Οι οικονομικές, διπλωματικές και στρατιωτικές συμφωνίες με την Ινδία του Μόντι έχουν βάθος που συνήθως υποτιμάται. Από τη θέση του εκλεγμένου μη μόνιμου μέλους του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, το ελληνικό κράτος θα ενθαρρυνθεί για να προχωρήσει αυτές τις πρωτοβουλίες για λογαριασμό των συνολικών ευρωατλαντικών συμφερόντων.

Η Τουρκία, αντίστοιχα, παραμένει μέλος της Συμμαχίας και παρά τα «ανοίγματα» του Ερντογάν προς τη Ρωσία, την Κίνα και τους BRICS, η Ουάσιγκτον δεν έχει παραιτηθεί από τη συστηματική προσπάθεια να επαναφέρει την Τουρκία σε ομαλή ένταξη στο νατοϊκό μαντρί. Στην προσπάθεια αυτή το νατοϊκό κέντρο δεν έχει περιορισμένα μέσα: οι εξοπλισμοί, οι οικονομικές σχέσεις, οι διπλωματικοί εκβιασμοί, υπενθυμίζουν ότι ο ευρωατλαντισμός δεν είναι ένας «χάρτινος τίγρης». Την ώρα που η Μέση Ανατολή παίρνει φωτιά λόγω της επιθετικότητας του Ισραήλ, ο Ερντογάν υποχρεώθηκε να αναζητήσει «συνεννόηση» και εξομάλυνση των σχέσεων με την Αίγυπτο του Σίσι, ενός από τα πιο φιλοαμερικανικά καθεστώτα στην περιοχή, παρά τη συστηματική καταστολή του ρεύματος των Αδελφών Μουσουλμάνων, με το οποίο το κόμμα του Ερντογάν διατηρεί αδελφικές σχέσεις.

Η κυβέρνηση Ερντογάν, παρά τα ανοίγματά της προς την «πολυπολική» πολιτική, πάντα υπογράμμιζε ότι δεν έχει την πρόθεση να αποσπαστεί από τις σχέσεις με τις ευρωατλαντικές δομές. Εξάλλου η δομή της τουρκικής κυριαρχίας τά-

ξης, αλλά και του κράτους και του στρατού, παρά τις μεταπολίσεις που έγιναν μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα του 2016, παραμένει ακόμα δεμένη με πολλά νήματα με το δυτικό και ευρωατλαντικό περιβάλλον.

Αυτή η διπλή ένταξη, παρά τη χυδαία μιντιακή προπαγάνδα, λειτουργεί και ως «πλαίσιο» των ελληνοτουρκικών σχέσεων, πιέζοντας ενίοτε και προς αποφυγή εκρήξεων που θα την έθεταν εκτός ελέγχου.

Ανταγωνισμοί και Κυπριακό

Το ελληνικό κράτος αναδείχθηκε σε μη μόνιμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ με την υποστήριξη της Τουρκίας. Στην πρόσφατη συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν στο περιθώριο της ΓΣ του ΟΗΕ, διατυπώθηκε (διμερώς!) η εκτίμηση ότι η κομβική ελληνοτουρκική διαφορά (ο καθορισμός των θαλάσσιων ζωνών κυριαρχίας) θα μπορούσε να επιλυθεί μέσα στην τρέχουσα περίοδο θητείας των δύο ηγετών. Η εκτίμηση αυτή επαναλήφθηκε στις παράλληλες ομιλίες, τόσο του Μητσοτάκη όσο και του Ερντογάν, στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, όπου και οι δύο σημείωσαν «το συμφέρον όλων των χωρών της περιοχής στον καθορισμό των θαλάσσιων περιοχών ευθύνης σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο...». Αυτή η τάση της υπό διαιτησία «συνεννόησης» βρίσκεται στη βάση των «ήρεμων νερών στο Αιγαίο» τα τελευταία 2 χρόνια και το μορατόριουμ στο επικίνδυνο παιχνίδι υπερπητήσεων-αναχαίσεων των οπλισμένων αεροσκαφών στον ουρανό του Αιγαίου.

Όμως αυτή είναι μόνο η μισή αλήθεια. Γιατί ο ελληνοτουρκι-

κός ανταγωνισμός για κυριαρχία στην Ανατολική Μεσόγειο έχει τη δική του αυτόνομη δυναμική κι επικινδυνότητα.

Ένα βασικό «αγκάθι» σε αυτή την επικίνδυνη δυναμική παραμένει το Κυπριακό. Μετά την κατάρρευση των συνομιλιών υπό την αιγίδα του ΟΗΕ στο Κραν Μοντανά, το τουρκικό κράτος επιδιώκει πλέον απερίφραστα τη «λύση» των δύο κρατών, φεύγοντας από το έδαφος όλων των προηγούμενων διαπραγματεύσεων για Διζωνική Δικονομική Ομοσπονδία (ΔΔΟ) στην Κύπρο. Όμως είναι κοινό μυστικό ότι το Κραν Μοντανά «τορπιλίστηκε» από το δίδυμο της συμφοράς, την κυπριακή ηγεσία του Αναστασιάδη και το ελληνικό υπ. Εξ. υπό τον Κοτζιά, που τότε διέγνωναν «απομόνωση» της Τουρκίας και στράφηκαν σε άρνηση της ΔΔΟ, επιδιώκοντας ένα «ενιαίο κράτος» με περιορισμένη πολιτική προσασία της τουρκοκυπριακής μειονότητας, που θα επέτρεπε στην ελληνοκυπριακή πλευρά να αποκαταστήσει κυριαρχία στο σύνολο του νησιού με βάση την οικονομική και διπλωματική υπεροχή της. Αυτά που στο Κραν Μοντανά ήταν η βάση αφετηρίας της συζήτησης για όλες τις πλευρές, σήμερα αποτελούν αμφίβολουσ στόχους της ελλαδικής και κυπριακής διπλωματίας.

Η ηλεκτρική διασύνδεση

Παρόλα αυτά, αξίζει να σημειωθεί ότι ο Ερντογάν, στις διαπραγματεύσεις στο περιθώριο του ΟΗΕ, άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο επιστροφής στις τριμερείς συνομιλίες, δηλαδή επιστροφής σε ένα κάποιο «περιβάλλον» Κραν Μοντανά.

Οι δυσκολίες στο Κυπριακό γί-

ωματία, ΤΕΣ

Οι δυσκολίες στο Κυπριακό γίνονται ακόμα πιο μεγάλες καθώς διαπλέκονται με το πιο καυτό πρόβλημα της περιοχής, δηλαδή τις σχέσεις με το Κράτος του Ισραήλ.

νονται ακόμα πιο μεγάλες καθώς διαπλέκονται με το πιο καυτό πρόβλημα της περιοχής, δηλαδή τις σχέσεις με το Κράτος του Ισραήλ. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το μεγάλο «σχέδιο» ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ, μέσω του διαβόητου «καλωδίου» της GreatSealInterconnector. Όλοι εμφανίζονται να συζητούν τα οικονομικά αυτού του σχεδίου και το ποιος θα φορτωθεί το κόστος μιας πιθανής κατάρρευσής του, το πώς θα πιεστεί η Τουρκία να «κάνει πώς δεν βλέπει» μια σαφή άσκηση κυριαρχίας στη θάλασσα όπου δεν έχουν καθοριστεί οι ζώνες κυριαρχίας κλπ. Και όλοι υποβαθμίζουν το κρίσιμο πρόβλημα: μια κολοσσιαίων διαστάσεων «νομιμοποίηση» του Κράτους του Ισραήλ που, την ώρα που σφάζει στη Γάζα και βομβαρδίζει στο Λίβανο, αποκτά τη δυνατότητα για διεθνείς συμφωνίες σαν να μην τρέχει τίποτα, και παρεμπιπτόντως να διασφαλίζει ενεργειακά αποθέματα για κάθε ενδεχόμενο στην εξέλιξη των πολεμικών σχεδίων του. Λίγες μόνο εβδομάδες πριν, πολεμικά πλοία του Ισραήλ πραγματοποιούσαν ασκήσεις μέσα στα ελληνικά χωρικά ύδατα, κάνοντας βόλτες μεταξύ των Κυκλάδων και της Σούδας. Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη φαντασία για να καταλάβει κανείς ότι το «σενάριο» αυτών των ασκήσεων είναι τμήμα των σχεδίων απόβασης στις

ακτές του Λιβάνου. Αυτές οι πλευρές των σχέσεων -των οικονομικών και διπλωματικών με τις άμεσα στρατιωτικές- είναι απολύτως συνδεδεμένες και όποιος δεν το κατανοεί απλώς εθελουφλεί.

Η επιχείρηση «καλώδιο» Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ οδήγησε στην πρώτη σοβαρή δοκιμασία των «ήρεμων νερών» στην ανατολική Μεσόγειο. Το ιταλικό πλοίο IevoliRelume (για λογαριασμό του κατασκευαστικού κονσόρτιουμ) πραγματοποίησε τον Ιούλη έρευνες στα νότια της Κάσου, πέραν των 6 ν. μιλίων των αναγνωρισμένων ελληνικών χωρικών υδάτων. Η Τουρκία αντέδρασε δηλώνοντας ότι η έρευνα προς οικονομική εκμετάλλευση στα διεθνή ύδατα αποτελεί μονομερή διεκδίκηση κυριαρχίας και έβγαλε πολεμικά πλοία στην περιοχή. Η ιδιοκτήτρια εταιρεία υποχώρησε, δηλώνοντας τον τερματισμό των ερευνών και το επεισόδιο αποκλιμακώθηκε. Στη διάρκεια του ακούστηκαν ξανά οι «τρέλες των Ιμίων». Θερμοκέφαλοι απόστρατοι κατηγορήσαν την κυβέρνηση ότι «απέφυγε την εμπλοκή» (!) ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ του Κασσελάκη (και του γνωστού λεβεντο-ναυάρχου) εξέδωσε ανακοίνωση όπου γραπτώς κατηγορεί τον Μητσοτάκη ότι «απεμπολεί τα ελληνικά κυριαρχικά δικαιώματα»... στα διεθνή ύδατα. Πρόκειται για κουβέντες του αέρα που θα προκα-

λούσαν αμηχανία σε όποιον επίσημο διαπραγματευτή του ελληνικού κράτους θα ήταν υποχρεωμένος να υποστηρίξει αυτές τις μούρδες μπροστά σε διεθνές «θεσμικό» ακροατήριο.

Επιθετικοί εξοπλισμοί

Πολιτικά, αυτή η κριτική στον Μητσοτάκη είναι απολύτως τζούφια και αποπροσανατολιστική. Γιατί αυτή η αντιδραστική κυβέρνηση έχει κάνει μεγάλα κι επικίνδυνα βήματα στον τομέα που μπορεί πράγματι να στηρίζει τις μονομερείς αναθεωρήσεις των διεθνών ρυθμίσεων: στον τομέα των εξοπλισμών.

Ο υπ. Εθνικής Άμυνας, Νίκος Δένδιας, μιλώντας σε γαλλικό ακροατήριο, στο ναυπηγείο Λοράν της NavalGroup, όπου κατασκευάζονται οι φρεγάτες Μπελαρά, έριξε κάποιες «βόμβες», τη σημασία των οποίων φαίνεται να κατανοήσαν κυρίως τα φιλομilitarιστικάsites. Ο Δένδιας, λες και αγόραζε στραγαλοφυστίκια, ανακοίνωσε την παραγγελία μιας πρόσθετης φρεγάτας Μπελαρά, «ξεχειλώνοντας» το προηγούμενο πρόγραμμα παραγγελιών που είχε θεωρηθεί «πέραν των δημοσιονομικών δυνατοτήτων της χώρας». Κυρίως όμως ανακοίνωσε ότι οι Μπελαρά θα φέρουν οπλισμό «μακρού πλήγματος MdCN», πιο γνωστό ως Scalp-Naval. Πρόκειται για πυραύλους τύπου Cruise, που θεωρούνται «στρατηγικά» και όχι αμυντικά όπλα, με τεράστια καταστρεπτική δυνατότητα και εμβέλεια μεγαλύτερη των 1.000 χλμ. Οι στρατόκαυλοι εθνικιστές πανηγύρισαν: πρόκειται για επιλογή, λένε, που δηλώνει αλλαγή του «αμυντικού δόγματος» σε επιθετικό ευρεί-

ας περιοχής, και σε προμήθεια των μέσων που μπορούν να στηρίξουν αποφάσεις «πρώτου πλήγματος» εάν και εφόσον αυτές κριθούν αναγκαίες. Ο Δένδιας ανακοίνωσε, ακόμα, ότι οι Μπελαρά και τα αναμενόμενα F35, θα συνδυαστούν με την ανάπτυξη ενός αντιπυραυλικού «θόλου» (εδώ η αναφορά στον ισραηλινό IronDomeείναι προφανής) που θα κάνει τον «ελληνικό χώρο» στο Αιγαίο και στην ανατολική Μεσόγειο (;) πρακτικά αδιαπέραστο.

Πρόκειται για μια υπέρβαση μεγάλης κλίμακας, πάνω σε ένα ήδη μεγάλο πρόγραμμα εξοπλισμών. Και από καμιά πλευρά της αντιπολίτευσης δεν ακούστηκαν δυνατά και καθαρά σοβαρές αντιρρήσεις.

Λόγοι για να απορρίψουμε αυτήν την πολιτική υπάρχουν πολλοί και σοβαροί. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το κόστος των εξοπλισμών των Μητσοτάκη-Δένδια θα πληρωθεί με αιματηρές περικοπές στους μισθούς, στις συντάξεις, στις κοινωνικές δαπάνες. Το δίλημμα «φρεγάτες ή σχολεία και νοσοκομεία;» είναι απολύτως πραγματικό και καταναγκαστικό, δεν ενέχει ίχνος «αριστερής» δημαγωγίας. Όμως υπάρχει και μια άλλη κατηγορία λόγων για να απορρίψουμε τους εξοπλισμούς. Όποιος αποκτά όπλα, αποκτά και τον «πειρασμό» να τα χρησιμοποιήσει, όπως και την ενίσχυση των μιλιταριστικών κύκλων και δικτύων σε όλα τα πεδία της πολιτικής, κοινωνικής, οικονομικής ζωής.

Δεν θέλουμε φρεγάτες και πυραύλους! Δεν θέλουμε να αποκτήσουμε την «ικανότητα» να εξοπλώνουμε τους γείτονες με στόχο να αυγατίσουν τα «οικόπεδα» των «δικών μας» εξορύξεων στην ανατολική Μεσόγειο. Δεν θέλουμε να γίνουμε κράτος-δολοφόνος! Δεν θέλουμε να γίνουμε Ισραήλ.

Αυτά, η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά πρέπει να τα φωνάξει δυνατά και καθαρά στα μούτρα του Μητσοτάκη, στα μούτρα των βιομηχάνων και των εφοπλιστών που κρύβονται πίσω του, στα μούτρα των Νατοϊκών γερακιών. Και θα πρέπει να τα φωνάξουμε σε μια μακρά περίοδο, συνδέοντάς τα με όλα τα άλλα αιτήματα των εργατικών και λαϊκών μαζών. Αρχίζοντας από τη διαδήλωση ενάντια στην Κοινοβουλευτική Συνέλευση του ΝΑΤΟ στην Αθήνα.

Κεντροαριστερά: Προεκλογον αναβρασμός και αβέβαιο μ

Του Σπύρου Αντωνίου

Στο χώρο της «κεντροαριστεράς» οι εσωκομματικές μάχες για την εκλογή νέας ηγεσίας, μπαίνουν στην τελική ευθεία. Παρά την υποχώρηση της κυβέρνησης, απόρροια της λαϊκής δυσάρεσκείας, δεν διαφαίνεται κάποια σοβαρή ανάκαμψη των «προοδευτικών» δυνάμεων.

Με τα φαινόμενα κρίσης και παρακμής διαρκώς παρόντα, ο ΣΥΡΙΖΑ αντιμετωπίζει υπαρκτά διλήματα. Το ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ θεωρείται πια δεύτερο κόμμα, αν και απέχει πολύ από το να αποτελέσει πειστική εναλλακτική απέναντι στη ΝΔ.

Η σφοδρή αντιπαράθεση μεταξύ των στελεχών του κόμματος, με καταγγελίες, ύβρεις και εκατέρωθεν απειλές, αλλά και οικονομική ασφυξία (σύμφωνα με δημοσιεύματα), συνθέτουν το εκρηκτικό σκηνικό στο κόμμα της αξιωματικής (:) αντιπολίτευσης. Το έκτακτο συνέδριο θα διεξαχθεί από 1-3/11, για την έγκριση των υποψηφιοτήτων αλλά και του κειμένου πολιτικής απόφασης. Η εκλογή συνέδρων θα διεξαχθεί στις 19 και 20 Οκτωβρίου. Οι εκλογές νέου προέδρου θα γίνουν στις 24 Νοεμβρίου και αν χρειαστεί δεύτερος γύρος, την 1η Δεκεμβρη.

Συνέδριο «ροντέο»

Ο έκπρωτος πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ, μέσω των βουλευτών που τον στηρίζουν, διαμηνύει ότι όλα θα κριθούν στο συνέδριο. Ακόμη και η απόφαση της καθαίρεσής του. Στο συνέδριο οι κασσελίστες θα δώσουν μάχη για να ακυρωθούν οι αποφάσεις των καθοδηγητικών Οργάνων. Τόσο η απαίτηση για το πόθεν έσχες, όσο και η ίδια η απόφαση για την έκπτωση Κασσελάκη. Είναι προφανές όμως ότι τα κομματικά ερείσματα του Κασσελάκη, είναι σαφώς λιγότερα από ότι ήταν πριν ένα χρόνο ή πριν τις ευρωεκλογές.

Το «άδειασμα» από τον Νίκο Παπά, στην πρόσφατη επεισοδιακή ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ, αποτυπώνει κυνικά τη νέα κατάσταση. Όπως και η στελεχιακή γύμνια του επιτελείου του, όπου σημαντικό ρόλο διαδραματίζουν πλέον κάτι «ναυάγια» των καραμανλικών, όπως ο Σπηλιωτόπουλος και ο Αντώνιος. Πρόσωπα άκρως συμβατά με τις απόψεις του πρώην προέδρου και τη σοσιαλμιλιταρική τοξικότητα, αλλά

με εξαιρετικά αμφίβολη πολιτική αποτελεσματικότητα.

Η τακτική της καθυστερημένης ανακοίνωσης -και επίσημης υποψηφιότητας Κασσελάκη και η απευθείας «πορεία στο λαό», θέλει να υπερτονίσει τη μάχη του «αδιεξομοσολάβητου» με την κομματική νομενκλατούρα, που τον έριξε από το θρόνο. Παρόλο που στους ίδιους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς στηρίχτηκε και ο ίδιος, για να κερδίσει την περσινή εκλογική κούρσα. Κατάθεση της υποψηφιότητάς Κασσελάκη κατά το τυπικό (όπως αποφάσισε η νέα πλειοψηφία) θα σήμαινε ότι αποδέχεται την καθαίρεσή του και δεν δικαιούται να μιλά για «κουκουλοφόρους».

Η υποχρέωση κατάθεσης του πόθεν έσχες (με τα πολλά «σκοτεινά» σημεία για την επιχειρηματική του δραστηριότητα στις ΗΠΑ), αποτελεί ακόμα ένα σοβαρό εμπόδιο για τον τέως πρόεδρο. Το ενδεχόμενο το συνέδριο να μετατραπεί σε «ροντέο» και η νέα διάσπαση να γίνει πριν ακόμα στηθούν οι κάλπες, δεν πρέπει να αποκλειστεί. Διάσπαση θα υπάρξει και ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα της κάλπης, αν φυσικά φτάσουν έως εκεί, όλες οι ομαδοποιήσεις μαζί.

Αν τελικά κυλήσουν όλα «κανονικά», στην υπερ-συρρικνωμένη βάση του ΣΥΡΙΖΑ, ο Στέφανος φαίνεται να διαθέτει σημαντικό ποσοστό αποδοχής, το οποίο κάθε άλλο παρά αποκλείει το ενδεχόμενο να καταφέρει να βρεθεί στο δεύτερο γύρο και γιατί όχι να επανεκλεγεί, ειδικά απέναντι σε αντιπάλους που δεν ενθουσιάζουν. Σε αυτή την περίπτωση, ο ΣΥΡΙΖΑ θα

Είναι σίγουρο ότι το όποιο αποτέλεσμα στις εσωκομματικές εκλογές των δύο κομμάτων, θα έχει αντίκτυπο στις διεργασίες ανασύνθεσης της σοσιαλδημοκρατίας

ολοκληρώσει τη μετάλλαξη σε ένα κόμμα κόπια των Δημοκρατικών στις ΗΠΑ.

Από την πλευρά των «100», την πλευρά που στηρίζει και ο Αλέξης Τσίπρας (που σε κάθε δημόσια παρέμβασή του αναφέρεται στην ανάγκη συμπόρευσης των «προοδευτικών» δυνάμεων), προκρίθηκε ως υποψήφιος ο Σωκράτης Φάμελλος (που είχε διασώσει τον Κασσελάκη στο συνέδριο του Φεβρουαρίου). Σειρά στελεχών που συνεργάστηκαν στενά στα χρόνια Τσίπρα, που μπορεί να ήταν και στα «μαχαίρια» μέχρι σήμερα, δείχνουν ότι στοχεύουν σε μια επανεκκίνηση του ΣΥΡΙΖΑ, με το δίλημμα πλέον της διάσωσης και διατήρησης του κόμματος να είναι η συγκολλητική ουσία. Άλλωστε, στις περισσότερες δημοσκοπήσεις ο ΣΥΡΙΖΑ καταλαμβάνει πλέον την πέμπτη θέση, με την καταράκυλα να μην ανακόπτεται.

Στο βίντεο της ανακοίνωσης της δικής του υποψηφιότητας, ο Φάμελλος απευθύνει ενωτικό κάλεσμα «για να γίνουν ξανά περήφανοι για τον ΣΥΡΙΖΑ τα μέλη και οι ψηφοφόροι του», με σαφή υπεράσπιση του κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ. Ή όπως θα έλεγαν και στα καφενεία...σωθήκαμε! Για την ώρα προέχει η συγκρότηση επιτελείου και η συσπείρωση του πολυσυλλεκτικού

μπλοκ που τον στηρίζει. Στελέχη των «100» πάντως δεν δείχνουν να είναι όλα ικανοποιημένα από τις έως τώρα εξελίξεις, καθώς παρά την αναζήτηση δεν βρέθηκε κάποια πιο ισχυρή υποψηφιότητα. Ειδικά όσοι/ες θέλουν ένα ευρύτερο πολιτικό σχήμα του «δημοκρατικού χώρου», ως αντίβαρο στην πρωτοκαθεδρία Μητσοτάκη.

Η επίσημη κατάθεση της υποψηφιότητας του Παύλου Πολάκη με το φάκελο των 32 υπογραφών (Αλεξιάδης, Μουζάλας, Σκέρτσος, Βερναρδάκης κ.α.) και του πόθεν έσχες, επισημοποίησε την αυτονόμηση του βουλευτή Χανίων, που διαθέτει ένα πανελλαδικό δίκτυο υποστηρικτών και την πιο συγκεκριμένη πολιτική πλατφόρμα. Οι θέσεις του μοιάζουν με την προγραμματική πρόταση της Σάρα Βάγκενκνεχτ και την εκδοχή μιας λαϊκίστικης αριστεράς, που αποστρέφεται τον «δικαιωματισμό». Τόσο από το στρατόπεδο Πολάκη όσο και από την πλευρά των «100» είναι κοινή εκτίμηση ότι είναι αυτός που μπορεί να προκαλέσει πλήγμα στον Κασσελάκη, καθώς μοιράζονται την ίδια δεξαμενή ψηφοφόρων στην εναπομείνασα βάση του ΣΥΡΙΖΑ.

Στο τρέχον προεκλογικό σκηνικό σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ υπήρξε παρέμβαση και από το Δίκτυο Εναλλακτικής

ΥΠΟΚΙΝΟΥΝ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΕΛΛΟΝ

Κοινωνικής Αριστεράς (Τεμπονέρας κ.α.), με κείμενο που τιτλοφορείται «Πρωτοβουλία – Πρόταση για την υπέρβαση της κρίσης», που μιλά για «σύμπτυξη δημοκρατικού μετώπου απέναντι στον νεοφιλελευθερισμό».

ΠΑΣΟΚ

Μπορεί στις δημοσκοπήσεις το ΠΑΣΟΚ να κερδίζει κάποια ποσοστά, αλλά αυτό δεν οφείλεται στην πολιτική του γραμμή. Κυρίως οφείλεται στις διαλυτικές τάσεις που επικρατούν στην Κουμουνδούρου. Το σημερινό ΠΑΣΟΚ δεν είναι το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου. Δεν είναι καν το ΠΑΣΟΚ του Κώστα Σημίτη. Δύσκολα πείθει ότι μπορεί να αποτελέσει μια αξιόπιστη-προοδευτική απάντηση διακυβέρνησης, τόσο λόγω αμαρτωλού παρελθόντος, όσο και λόγω των άτολμων προτάσεων που καταθέτουν οι υποψήφιοι/ες για την ηγεσία του. Καμία αμφισβήτηση ότι προτεραιότητα θα έχει ο κόσμος του επιχειρείν, καμία διαφοροποίηση από τις δεσμεύσεις του ελληνικού κράτους, στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, δεν υπάρχει στο τραπέζι, παρά την πληθώρα υποψηφίων προέδρων.

Η εσωκομματική προεκλογική εκστρατεία μπορεί να είναι απείρως πιο πολιτισμένη από το reality του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά αναδύει μια αίσθηση «μούχλας» και κοινότυπου πολιτικού λόγου, που δεν εμπνέει. Από την πρόσφατη τηλεμαχία, κανένας από τους ψηφοφόρους που έχουν αποφασίσει να προσέλθουν στις εσωκομματικές κάλπες δεν έγινε σοφότερος. Πέρα από τις προσωπικές αντεγκλήσεις και τις αιχμές, δεν ήταν και τόσο ευδιάκριτη η διαφορά στο πολιτικό σχέδιο κάθε υποψηφίου/ας.

Βέβαια αν και το καμία συνεργασία με τη ΝΔ, είναι βασικό μήνυμα όλων των υποψηφίων, υπάρχουν διαβαθμίσεις σε αυτή την άρνηση. Με τις Α. Διαμαντοπούλου (που τυγχάνει προκλητικής στήριξης από τα ΜΜΕ, όπως ο Λοβέρδος το 2021) και Ν. Γιαννακοπούλου να αποτελούν τις πιο δεξιές φωνές και τον Μ. Κατρίνη να εμφανίζεται ως υπερασπιστής του παπανδρεϊκού ΠΑΣΟΚ.

Ο Χ. Δούκας, επιδιώκει να εμφανιστεί ο ενωτικός πόλος που θα μεταφέρει στην κεντρική πολιτική σκηνή την επιτυχία των αυτοδιοικητικών εκλογών με τα ανοίγματα προς τα αριστερά, κόντρα στη λογική του «πολιτικά αυτόνομου ΠΑΣΟΚ», που

προτάσσει έντονα ο Ν. Ανδρουλάκης. «Προσωπικά, δεν έστησα γέφυρες, τις γκρέμισα για να είμαστε πολιτικά αυτόνομοι και σήμερα το ΠΑΣΟΚ μπορεί να φιλοδοξεί να είναι όχι μόνο αντιπολίτευση, αλλά αυριανή κυβέρνηση», τόνισε με νόημα σε πρόσφατη ομιλία του ο νυν πρόεδρος.

Αυτοί οι δύο, με αυτσαίντερ τον Π. Γερουλάνο και την Α. Διαμαντοπούλου, φαίνεται πως θα αναμετρηθούν στον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών. Πάντως όλοι/ες τους κινούνται με την αντίληψη ότι το ΠΑΣΟΚ θα καταστεί σύντομα ο βασικός πόλος στη «δημοκρατική παράταξη», άρα από θέση ισχύος θα πάρει τις όποιες πρωτοβουλίες συμπόρευσης με τον ΣΥΡΙΖΑ και τις υπόλοιπες «προοδευτικές» δυνάμεις. Αρχικά σε κοινοβουλευτικό επίπεδο και κάποια θεσμικά θέματα, όπως για παράδειγμα κοινό υποψήφιο/α για Πρόεδρο της Δημοκρατίας, όπως ζήτησε και ο Ν. Παπάς από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Ρευστότητα

Είναι σίγουρο ότι το όποιο αποτέλεσμα στις εσωκομματικές εκλογές των δύο κομμάτων, θα έχει αντίκτυπο στις διεργασίες ανασύνθεσης της σοσιαλδημοκρατίας, οι οποίες όμως είναι εξαιρετικά δύσκολο να ευοδωθούν σύντομα, παρά την αντίθετη επιθυμία ορισμένων μερίδων της κυρίαρχης τάξης. Οι εξελίξεις στον πολιτικό χώρο της «υπεύθυνης» και «ρεαλιστικής» διαχείρισης του ελληνικού καπιταλισμού, δεν αφήνουν αδιάφορα αστικά επιτελεία, επιχειρηματικά και μιντιακά συμφέροντα (ειδικά εκείνα που νιώθουν «ριγμένα» από τις διευθετήσεις του Μαξίμου), που αναζητούν το αντίπαλο δέος στην αποδυναμωμένη ΝΔ. Πολλοί από τους συστημικούς δημοσιολόγους που τώρα θρηνούν για την «απουσία αντιπολίτευσης», είναι οι ίδιοι που έπιναν νερό στην παντοδυναμία Μητσοτάκη.

Η επόμενη μέρα στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό (με τη ρευστότητα της περιόδου να μην αποκλείει εκπλήξεις) θα περιλαμβάνει έναν ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα συμπλήρωμα και το ΠΑΣΟΚ ως ανίσχυρο δεύτερο κόμμα. Με την αυτοδυναμία να φαντάζει πλέον δύσκολη για τη ΝΔ και με την ακροδεξιά να εμφανίζεται ως πιθανός κυβερνητικός εταίρος, η ύπαρξη εργατικής-αριστερής εναλλακτικής αποτελεί πια επιτακτική ανάγκη.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

«ΤΡΟΜΟΛΟΓΙΑ»

Σε κατάσταση διάλυσης βρίσκεται το σιδηροδρομικό δίκτυο, ενάμιση χρόνο μετά το έγκλημα των Τεμπών, με τους 57 νεκρούς. Μια σειρά από περιστατικά το τελευταίο διάστημα δείχνουν ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει, όσον αφορά τον τομέα της ασφάλειας, με τα δρομολόγια των τρένων να μετατρέπονται σε... «τρομολόγια». Στις 13/9, δύο τρένα βρέθηκαν στην ίδια μονή γραμμή και σε αντίθετες πορείες, στους Αγίους Αναργύρους. Την ίδια μέρα, η γραμμή του Οδοντωτού έκλεισε από πεσμένους κορμούς δέντρων και λίγες ώρες αργότερα, συρμός του Προαστιακού προς Χαλκίδα προσέκρουσε σε πεσμένα δέντρα. Μερικές μέρες μετά, στο Μενίδι, τρένο πέρασε με τις μπάρες να είναι ανεβασμένες, από σημείο διέλευσης πολλών αυτοκινήτων. Ακόμα και φωτιά κάτω από τον συρμό του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου έπιασε, πλησίον του σταθμού της Νερατζιώτισσας, με δεκάδες επιβάτες να περπατούν μέσα στις ράγες για να διαφύγουν. Παρά τις συνεχείς καταγγελίες των σιδηροδρομικών, που προχώρησαν σε στάσεις εργασίας και 24ωρη απεργία στις 26/9, οι άμεσες προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, η αντικατάσταση του τροχαίου υλικού με σύγχρονους συρμούς, καθώς και η ολοκλήρωση των έργων υποδομής και ασφάλειας (συστήματα τηλεδιοίκησης, σηματοδότησης, αυτόματου φρεναρίσματος κ.α.), δεν φαίνεται να είναι στις προτεραιότητες του υπουργείου Μεταφορών. Και ακριβώς επειδή η κυβέρνηση τα έχει πάει τόσο καλά με την ασφάλεια στο σιδηρόδρομο και τις ιδιωτικοποιήσεις των συγκοινωνιών, είπαν να διορίσουν τον Τζιτζικώστα επίτροπο μεταφορών της ΕΕ, για να τους δείξει πώς γίνεται η δουλειά...

ΑΘΩΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΝΙΓΗΡΙΑ

Ο Γιάννος Παπαντωνίου κρίθηκε αθώος, λόγω αμφισβητών, για τις βαριές κατηγορίες που του είχαν αποδοθεί και αφορούσαν στη σύμβαση για τον εκσυγχρονισμό 6 φρεγατών από την «Thales Nederland B.V.», η οποία υπεγράφη το 2003, κατά τη θητεία του στο υπουργείο Εθνικής Άμυνας. Όπως εξήγησε ο πρόεδρος του δικαστηρίου, ο λόγος για την απαλλαγή του πρώην υπουργού ήταν ότι δεν προέκυψαν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι πράγματι ο πρώην «τσάρος της Οικονομίας» δωροδοκήθηκε και ζημίωσε το ελληνικό Δημόσιο. Και αυτό παρά την αντίθετη εισαγγελική εισήγηση, που υποστήριξε ότι «η δωροδοκία προκύπτει ξεκάθα-

ρα από τη ροή των χρημάτων». Ο Γ. Παπαντωνίου, για να δικαιολογήσει τα 2,5 εκατομμύρια που βρέθηκαν στους λογαριασμούς του, επικαλέστηκε μια «πλούσια θεία» του από τη Νιγηρία και την πρώην σύζυγό του που έχει πεθάνει. Μετά την πεθερά του Δημήτρη Αβραμόπουλου, που του έδινε εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ, άρα δεν ήταν «δωράκι» από τη Novartis, ήρθε και το κομπόδεμα της θείας από τη Νιγηρία να πείσει τη δικαστική εξουσία ότι στον πολιτικό αγώνα μεγάλων ανδρών, συνδράμει η οικογένεια. Όχι τίποτα επιχειρηματίες που αξιοποιούν «λαδιάρηδες» πολιτικούς, για να προωθήσουν τα συμφέροντά τους. Οι αθώοι και οι παραγραφές αδικημάτων των ισχυρών, μας θυμίζουν γιατί δεν είμαστε όλοι/ες «ίσοι απέναντι στο νόμο». Για αυτό και ο Παπαντωνίου, είχε κάθε λόγο να χαιρέται για την απόφαση και να τη θεωρεί ως «δικαίωση των πολιτικών του αγώνων για μια καλύτερη Ελλάδα». Άλλωστε, «για το Σοσιαλισμό (σ.σ. των ζημιών) αγωνιζόμαστε όλοι», όπως φώναζε, πανίσχυρος τότε, σε κάποιο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ.

ΥΠΕΡ-ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ

Με αμείωτο ρυθμό συνεχίζεται η φοροκλοπή και το «μαχαίρι» στις κοινωνικές δαπάνες, όπως προκύπτει από τα στοιχεία εκτέλεσης του προϋπολογισμού. Σχεδόν 1,9 δισ. ευρώ είναι η υπέρβαση για τα φορολογικά έσοδα στο 8μηνο του 2024, έναντι του στόχου που έχει περιληφθεί στην εισηγητική έκθεση του Προϋπολογισμού 2024. Η εξωφρενική ακρίβεια έχει παίξει καθοριστικό ρόλο που αποτυπώνεται και στα έσοδα από τον ΦΠΑ, τα οποία ξεπέρασαν το μισό δισ. ευρώ. Οι δαπάνες του κρατικού προϋπολογισμού για την ίδια περίοδο ήταν μειωμένες κατά 3,6 δισ. ευρώ (!). Με βάση τα παραπάνω, το πρωτογενές αποτέλεσμα του κρατικού προϋπολογισμού για την περίοδο Γενάρη - Αυγούστου «ανέβηκε» στα 7,571 δισ. ευρώ, έναντι στόχου για πρωτογενές πλεόνασμα 3,316 δισ. ευρώ και πρωτογενούς πλεονάσματος 5,6 δισ. ευρώ για την ίδια περίοδο το 2023. Ο γνωστός από τη μηνιαία εποχή «αιματηρός» συνδυασμός, φορολογικών υπερεσόδων και μεγάλης έκτασης περικοπών στις δαπάνες, προβάλλεται ως σπουδαία κυβερνητική «επιτυχία», την ώρα της αναδρομικής αναθεώρησης, προς τα πάνω, του ελλείμματος και του χρέους από τη Eurostat και της πρόβλεψης για μικρότερο ρυθμό ανάπτυξης φέτος.

Ριζοσπαστική Αριστερά: Από πού πάμε στο μέτωπο;

Του Αντώνη Νταβανέλου

Στην εσωτερική -αλλά και στη διεθνή- συγκυρία, οι δυσκολίες αυγατίζουν για τον «χώρο» της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ δήλωσε με ευθύ τρόπο ότι η ανελέητη πολιτική της λιτότητας και των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων θα συνεχιστεί σταθερά μέχρι και το... 2027. Στην ερχόμενη τριετία η ζωή για τον κόσμο μας θα γίνει ακόμα πιο δύσκολη. Αυτό το στοιχείο, στο βαθμό που δεν συναντά πειστικές απαντήσεις στην πράξη από την Αριστερά, θα έχει πολιτικές συνέπειες: η απογοήτευση και η απόσυρση στην ιδιώτευση, όπως εκδηλώθηκε προειδοποιητικά με την αποχή-ρεκόρ στις ευρωεκλογές, αν και δεν δημιουργεί αξεπέραστα προβλήματα στις καθεστωτικές δυνάμεις, μπορεί να λειτουργεί διαβρωτικά για το -όποιο...- πολιτικό σχέδιο της από τα αριστερά αντίστασης στις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις.

Οι αυξανόμενες δυσκολίες στη ζωή του κόσμου μας συνδυάζονται με «μεγάλα» θέματα των διεθνών εξελίξεων που έρχονται διαδοχικά κατά πάνω μας. Ο πόλεμος στην Ουκρανία με τις προφανείς τάσεις κλιμάκωσης σε μια ευρύτερη σύγκρουση NATO-Ρωσίας, η δολοφονική επίθεση του Κράτους του Ισραήλ κατά των Παλαιστινίων που ήδη επεκτείνεται στο Λίβανο, η ρατσιστική στροφή της ΕΕ που αναδεικνύεται αναντίρρητα στις γερμανικές αποφάσεις, η πρωτοφανής στροφή των ευρωπαϊκών κοινωνιών και οικονομιών προς τη στρατιωτικοποίηση που προανήγγειλε η Έκθεση Ντράγκι, είναι ορισμένα μόνο από τα παραδείγματα που μπορεί να σταχυολογήσει κανείς μέσα από τις πιο πρόσφατες εξελίξεις. Αυτά τα θέματα, που ορίζουν μεγάλα ιδεολογικοπολιτικά μέτωπα, επίσης αν μείνουν χωρίς πειστικές απαντήσεις πράξης από την Αριστερά, μπορούν να λειτουργήσουν παραλυτικά πάνω σε έναν ευρύτερο κόσμο. Η ενίσχυση της ακροδεξιάς σε όλες τις πρόσφατες εκλογικές αναμετρήσεις σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, πρέπει να λειτουργεί σαν μια καμπάνα

συναγεραμού.

Μέσα σε αυτό το τοπίο, οι αντιδράσεις μέσα στη ριζοσπαστική Αριστερά δεν είναι προφανώς ενιαίες.

Διεθνείς εμπειρίες

Ένα τμήμα (ευτυχώς μικρό) στρίβει προς την ευθυγράμμιση με το συντηρητισμό, επιδιώκοντας να διασφαλίσει έτσι πολιτική βιωσιμότητα: η Σάρα Βάγκενκενχτ (που από κάποιους προτάθηκε κι εδώ ως «μοντέλο») υπήρξε αποτελεσματική ως προς την αποδυνάμωση του Die Linke, όμως δεν υπήρξε καθόλου αποτελεσματική ως προς την αναχαίτιση της ακροδεξιάς AfD στη Γερμανία, όπως αρχικά υποσχόταν διασπώντας το κόμμα της.

Αντίστροφα, στη Γαλλία η εξέλιξη εξακολουθεί να είναι ελπιδοφόρα. Ο συσχετισμός υπέρ της Ανυπότακτης Γαλλίας μέσα στο ευρύτερο στρατόπεδο του «προοδευτισμού» επέτρεψε μια εκλογική μάχη που ακύρωσε -έστω προσωρινά- τις κυβερνητικές προοπτικές της Λεπέν και άνοιξε μια νέα περίοδο αστάθειας και σκληρής πολιτικής αντιπαράθεσης. Σήμερα το Μέτωπο της Αριστεράς συγκρούεται πλέον με τον Μακρόν, και αναγκαστικά καταφεύγει σε μεθόδους του πολιτικού αγώνα στο δρόμο και από τα κάτω. Οι μαζικές και ταυτόχρονες πολιτικές διαδηλώσεις σε πάνω από 50 πόλεις στη Γαλλία ήταν ένα «κύμα» που είχαμε καιρό να δούμε στην Ευρώπη. Μεταξύ των «μεγάλων» ειδήσεων που φέρνει η εξέλιξη στη Γαλλία, υπάρχει και μια «μικρή»: η παταγώδης διάψευση ενός πρωτόγονου αριστερισμού που θεώρησε ότι όλα αυτά ήταν περίπου στημένα και ότι θα οδηγούσαν τελικά σε μια... ενίσχυση του Μακρόν!

Ο Βρετανός μαρξιστής Άλεξ Καλλίνικος (ενεργό μέλος της ηγεσίας του SWP) έδωσε στο πρόσφατο βιβλίο του, σχετικά με την κατάσταση που διαμορφώνεται διεθνώς, τον εύγλωττο τίτλο «Η Εποχή της Καταστροφής». Συνδυάζοντας όλα τα παραπάνω ζητήματα με την πρόβλεψη μιας παρατεταμένης παρακαμιακής «στασιμότητας» του καπιταλισμού, και υπογραμμίζοντας επιπρόσθετα τον παράγοντα της κλιματικής κατάρρευσης, κατέληξε στην πρόταση για μια πολιτική που θα επιδιώκει να λειτουργεί ως «φρένο έκτακτης ανάγκης».

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη πολιτική εμπειρία για να κατανοήσει κανείς ότι μια πολιτική «έκτακτης ανάγκης» δεν μπορεί να είναι η ομαλή συνέχεια της προηγούμενης, δεν μπορεί να είναι μια ρουτινιάρικη παράταση των μέχρι σήμερα σχεδίων παρέμβασης.

Η διεθνής μαρξιστική Αριστερά έχει περάσει ξανά από τέτοιες συμπληγάδες και έχει διαμορφώσει μια ιδεολογικοπολιτική παράδοση για την αντιμετώπισή τους. Στο κέντρο αυτής της παράδοσης βρίσκε-

Φεστιβάλ της ΚΝΕ, ο Δημήτρης Κουτσούμπας έδωσε πολλή έμφαση στην απάντηση της κριτικής ότι το ΚΚΕ «δεν αναλαμβάνει τις ευθύνες» που αντιστοιχούν στο μέγεθος των οργανωμένων δυνάμεών του, με στόχο την απόκρουση της κυρίαρχης πολιτικής. Δυστυχώς (και υπογραμμίζω το δυστυχώς) η απάντησή του γ.γ. του ΚΚΕ δεν είναι πειστική. Η κοινή πολιτική πείρα, ή η δημοσιογραφική έρευνα, δεν μπορεί να εντοπίσει ούτε ένα σημείο (από τα «καυτά» εργατικά μέτωπα, τις πε-

Οργανώσεις και κινήσεις που στην προηγούμενη περίοδο ανέδειξαν μια αντισεχταριστική πολιτική στάση, σήμερα έχουν ειδικές και αναβαθμισμένες ευθύνες.

ται η στρατηγική του Ενιαίου Μετώπου, το μεταβατικό πρόγραμμα και η μεταβατική πολιτική, η μέθοδος της ενότητας στη δράση για τη συγκέντρωση πολιτικής δύναμης.

Ασφαλώς αυτές οι κατευθύνσεις δεν συνιστούν έτοιμες απαντήσεις. Δίνουν όμως τα κριτήρια και τη λογική για τη συγκεκριμένη ανάληψη των συγκεκριμένων συνθηκών που οφείλουμε να πραγματοποιήσουμε.

«Αριστερή απογοήτευση» και Αριστερά

Στην Ελλάδα όλα τα σχέδια παρέμβασης αλλά και οικοδόμησης της ριζοσπαστικής Αριστεράς βγαίνουν από την προηγούμενη περίοδο αποδυναμωμένα και τραυματισμένα (με την εξαίρεση του ΚΚΕ, στην οποία θα αναφερθούμε παρακάτω).

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη, η διαλυτική κρίση του ΣΥΡΙΖΑ θα λειτουργήσει αντιφατικά. Η «απελευθέρωση» ενός κόσμου της βάσης του δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Όμως οι περιορισμένες (τουλάχιστον για την ώρα) δυνατότητες των αναγκαίων «χώρων υποδοχής» αυτού του κόσμου, δείχνουν ότι είναι πιθανότερες οι μαζικές απώλειες ενός δυναμικού προς την κατεύθυνση της «αριστερής απογοήτευσης».

Ακριβώς γι' αυτό ο ρόλος του ΚΚΕ θα μπορούσε να είναι πολύ πιο κεντρικός από τα ισχύοντα. Στο 50ο

ρικοπές των κοινωνικών δαπανών, την πρόκληση των εξοπλισμών, ή την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη κ.ο.κ.) όπου το ΚΚΕ να παίρνει πραγματικά μια πολιτική ή κινηματική πρωτοβουλία με στόχο να οδηγήσει σε μια σαφή και συγκεκριμένη εργατική ή αριστερή νίκη, και όχι στην απλή «καταγραφή» της ιδιαίτερης άποψής του. Πρόκειται για γενικευμένη επιλογή, για πολιτική εκτίμηση που δηλώνει ότι το μόνο που «παίζει» μέσα στη συγκυρία είναι μια αργή-σταδιακή (και γι' αυτό ελεγχόμενη) ανάπτυξη των δυνάμεων του ΚΚΕ, ανάπτυξη που θα καταμετράται κάθε φορά στις εκλογές για το κοινοβούλιο και τα συνδικάτα. Μόνο που η ιστορία προειδοποιεί ότι ανάλογες επιλογές ανάπτυξης με βήμα σαλιγκαριού, πολλές φορές διακόπτονται ή και αντιστρέφονται, μέσα από πολιτικές αντεπιθέσεις του συστήματος, από κρίσεις, από συσσώρευση απογοήτευσης για χαμένες ευκαιρίες κ.ο.κ.

Το ΜΕΡΑ25, σε συμμαχία με τις δυνάμεις της ΛΑΕ, απέτυχε στις ευρωεκλογές να αποκτήσει εκλεγμένη «ορατότητα». Στη μετεκλογική περίοδο αναστέλλει, μάλλον, κάθε ενεργητικότητα, κάθε πρωτοβουλιακή δραστηριότητα, προς... τις επόμενες εκλογές. Ειδικά στην περίπτωση που ο Μητσοτάκης επιμένει στην εξάντληση της κυβερνητικής θητείας του, οδηγώντας τις εκλογές προς το πολιτικά μακρινό 2027, δεν νομίζουμε ότι αυτή η

επιλογή θα αποδειχθεί βιώσιμη.

Ένα τμήμα της άκρας Αριστεράς, που αυτοπροσδιορίζεται ως «επαναστατική», μιλώντας αφ' υψηλού για τις εξελίξεις στη Γαλλία (περιφρονώντας πχ τη σημασία του κερδίσματος όλων των εργατικών μεταναστευτικών προαστίων του Παρισιού και της Μασσαλίας από την Αριστερά, με κορμό την Ανυπότακτη Γαλλία) ανέδειξε την απόσταση που χωρίζει την ανάλυσή της από τα στοιχειώδη προαπαιτούμενα της συγκυρίας. Δεν έχουμε πρόθεση να μιλούμε σε «οικογενειακούς» καυγάδες, αλλά θεωρούμε χρήσιμη την υπενθύμιση ότι σε περιόδους ανάλογες με τη σημερινή ένας χοντροκομμένος αριστερισμός οδηγεί σε σοβαρά πολιτικά λάθη αδράνειας.

Πρωτοβουλία για ενωτική παρέμβαση

Η γνώμη μας είναι ότι οργανώσεις και κινήσεις που στην προηγούμενη περίοδο ανέδειξαν μια αντισηχταριστική πολιτική στάση, σήμερα έχουν ειδικές και αναβαθμισμένες ευθύνες. Η Αναμέτρηση, η Μετάβαση, το Δίκτυο, η ΔΕΑ, το Ξεκίνημα, η ΑΠΟ, και άλλοι σύντροφοι και συντρόφισσες οφείλουν να αναλάβουν πρωτοβουλίες.

Πρωτοβουλίες που να δεσμεύουν τις δυνάμεις τους σε μια κοινή, ενωτική, σχεδιασμένη προσπάθεια, που θα φιλοδοξεί να δεσμεύει και ένα ευρύτερο διάχυτο δυναμικό.

Αν αυτή η κατεύθυνση ήταν ώριμη, θα έπρεπε να πάρει άμεσα συγκεκριμένη ενωτική μορφή, αξιοποιώντας τις εμπειρίες της τελευταίας 20ετίας εδώ και διεθνώς. Διατηρώντας την αυτοτέλεια της κάθε οργάνωσης αλλά αναλαμβάνοντας επίσης την ευθύνη υλοποίησης ενός ενωτικού πολιτικού σχε-

δίου. Διατηρώντας την αυτοτέλεια διάφορων κινηματικών σχημάτων και κινήσεων (στον εργατικό χώρο, στην αυτοδιοίκηση, στη νεολαία κλπ) αλλά παρεμβαίνοντας ενιαία, σχεδιασμένα και δυναμικά στο εσωτερικό τους, με στόχο τη μεγιστοποίηση της δράσης τους.

Αν αυτή η κατεύθυνση δεν είναι (ακόμα) ώριμη, θα πρέπει να την... ωριμάσουμε. Το φάσμα που αναφέραμε θα πρέπει να δεσμευτεί σε συγκεκριμένες καμπάνιες κοινής δράσης. Εύκολα μπορεί κανείς να ιεραρχήσει την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, τον αντιρατσισμό και τη δράση αντιλιτότητας με σχεδιασμό που θα έχει ως κέντρο τους εργατικούς χώρους. Όμως θα πρέπει να αναλάβει και το καθήκον οργάνωσης μιας κοινής πολιτικής συζήτησης που με συντροφικό τρόπο θα επιχειρεί να «συντονίσει» έναν ευρύτερο κόσμο, απαντώντας σε κρίσιμα ερωτήματα που θέτει η συγκυρία. Η Γαλλία και τα συμπεράσματα που προκύπτουν από αυτήν, τα 10 χρόνια από το 2015 και η ερμηνεία της διαλυτικής κρίσης του ΣΥΡΙΖΑ, ο σύγχρονος ιμπεριαλισμός και η πολιτική στάση απέναντι στη «μετάβαση» προς τον πολύ-πολιτισμό, είναι κατά τη γνώμη μας θέματα που αξίζει να ιεραρχηθούν. Παρόλα αυτά, ο σεβασμός στον κανόνα της συνδιαμόρφωσης των επιλογών θα πρέπει να θεωρηθεί δεδομένος.

Στις συνθήκες που διαμορφώνονται γύρω μας θα πρέπει να επιχειρήσουμε «άλλατα» πάνω από το μπόι των μέχρι σήμερα συνηθειών μας. Με σοβαρά και σχεδιασμένα βήματα που θα διασφαλίζουν μια ρεαλιστική αποτελεσματικότητα αλλά σε ρήξη με ένα πνεύμα business as usual που είναι καταδικασμένο να αποδειχθεί άγονο.

Η κυβέρνηση σπέρνει ρατσισμό, η ΕΛΑΣ δολοφονεί

Άλλο ένα θύμα προστέθηκε στη μακρά λίστα με τους νεκρούς από αστυνομική βία. Πρόκειται για τον Μοχάμεντ Καμράν Ασίκ, μετανάστη ο οποίος το πρωί της 21ης Σεπτεμβρίου βρέθηκε νεκρός και άγρια ξυλοκοπημένος στην αίθουσα προσωρινής κράτησης του ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα. Προηγούμενως, όπως καταγγέλλεται, είχε βιώσει το μαρτύριο μιας εφιαλτικής εβδομάδας κράτησής του και ένα ντόμινο μεταγωγών σε πέντε αστυνομικά τμήματα(!). Ο άνθρωπος αυτός αγνοούνταν κυριολεκτικά από τις 13 Σεπτεμβρίου από συγγενείς και φίλους του, μέχρι που βρέθηκε νεκρός και βασανισμένος μέσα στο ΑΤ του Αγίου Παντελεήμονα. Οι εικόνες που είδαν το φως της δημοσιότητας πραγματικά σοκάρουν.

Προφανώς και η αστυνομία ακολουθήσε επικοινωνιακά την πεπατημένη. Αποποιήθηκε κάθε ευθύνη και τα έριξε όλα στο νεκρό πλάθοντα για ακόμη μια φορά εξωφρενικά σενάρια. Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε η δικηγόρος του θύματος στο ΤΡΡ «Η αστυνομία ισχυρίστηκε προφορικά ότι ήρθε χτυπημένος επειδή έμπλεξε σε καυγά και ότι μέσα στο αστυνομικό τμήμα άρχισε να χτυπιέται μόνος του. Αν δείτε τα τραύματά του, το βάθος των τραυμάτων του και στους δύο καρπούς του, το κορμί του χτυπημένο σε κάθε σημείο του, σίγουρα καταλαβαίνεις ότι δεν ήταν καυγάς. Ο Μοχάμεντ βασανίστηκε αλυσοδεμένος. Η αστυνομία ισχυρίζεται επίσης ότι χτυπιόταν μόνος του μέσα στο τμήμα με αποτέλεσμα να σπάσει έναν νιπτήρα στο μπάνιο. Σε ολόκληρο αστυνομικό τμήμα, υπάρχουν δύο σημεία στα οποία δεν υπάρχουν κάμερες. Μαντέψτε σε ποια. Στο μπάνιο που έσπασε τον υποτιθέμενο νιπτήρα και στην αίθουσα προσωρινής κράτησης όπου βρέθηκε νεκρός».

Είναι γνωστό εδώ και χρόνια ότι συγκεκριμένα ΑΤ λειτουργούν ως κολαστήρια για μετανάστες και πρόσφυγες. Πάμπολλες καταγγελίες έχουν δει το φως της δημοσιότητας για εγκληματικές συμπεριφορές αστυνομικών. Από βασανιστήρια και βιασμούς κρατουμένων, μέχρι δολοφονίες όπως του άτυχου Μοχάμεντ. Καμία μα καμία κυβέρνηση δεν επιχειρήσε να ξεριζώσει τη σαπίλα και να ελέγξει πραγματικά συγκεκριμένα Τμήματα που αποτελούν άβατα μπράβων, μιζαδόρων, νεοναζί και κάθε λογής διαπλεκόμενων. Στα χέρια αυτών φαίνεται πως υπέκυψε στα τραύματά του ο Μοχάμεντ. Παρά τα μυθεύματα και τις διαρροές της αστυνομίας, η εικόνα του πρησμένου και μελανιασμένου του σώματος τα είπε όλα. Η ιατροδικαστική έκθεση έδειξε χτυπήματα δύο κατηγοριών ανάλογα με την παλαιότητα τους. Η πρώτη κατηγορία είναι χτυπήματα που απέχουν 5-6 ημέρες πριν τον θάνατό του, διάστημα δηλαδή στο οποίο ήταν κρατούμενος στα διάφορα ΑΤ, ενώ η δεύτερη κατηγορία είναι χτυπήματα των οποίων η παλαιότητα απέχει 4-5 ώρες από τον θάνατό του, δηλαδή όσο βρισκόταν στο ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα.

Τα αντανάκλαστα του κινήματος ήταν άμεσα. Λίγες ημέρες αργότερα και αφού έγινε συνέντευξη τύπου για τις εγκληματικές πράξεις της ΕΛΑΣ, οργανώθηκε δυναμική πορεία προς το ΑΤ του Αγίου Παντελεήμονα, προκειμένου να λάμψει η αλήθεια και να μην υπάρξει για άλλη μια φορά συγκάλυψη. Η αστυνομία απάντησε στους διαδηλωτές με καταστολή και δακρυγόνα την ώρα που η πολιτική ηγεσία ήταν πλήρως αδρανής και απύσχα. Το βασανισμένο και άψυχο σώμα του Μοχάμεντ πρέπει να είναι για όλους μας μια διαρκής υπενθύμιση αγώνα και ανυπακοής απέναντι στη βία της κυβέρνησης και της αστυνομίας.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Δυναμικές κινητοποιήσεις των διανομέων εργαζομένων σε Wolt και e-food

Οι εργαζόμενοι διανομείς στη Wolt και την e-food βρίσκονται ξανά σε κινητοποιήσεις. Μάλιστα την Παρασκευή 11 Οκτώβρη έχουν προγραμματίσει κοινή απεργιακή κινητοποίηση.

Οι διανομείς της Wolt διαδήλωσαν την Τρίτη 24, την Παρασκευή 27 και τη Δευτέρα 30 Σεπτεμβρη με μοτοπορεία στα πλαίσια των στάσεων εργασίας που είχαν εξαγγείλει. Η μοτοπορεία πέρασε από τα γραφεία της Wolt και από τις γαλέρες των γραφείων των εργολαβικών καταστημάτων της εταιρείας. Η συμμετοχή των εργαζομένων ήταν μαζική σπάζοντας στην πράξη την προσπάθεια της εργοδοσίας που ακόμη και με μπράβους της νύχτας, όπως καταγγέλλει το Συνδικάτο Επισιτισμού – Τουρισμού – Ξενοδοχείων Νομού Αττικής, προσπάθησε να τους εκφοβίσει. Τα μηχανάκια με τα γαλάζια κουτιά και τις σημαίες των σωματείων και με τις κόρνες δημιουργώντας για ακόμη μια φορά εντυπωσιακή ατμόσφαιρα διαδήλωσαν στο κέντρο της Αθήνας γιατί η αγανάκτηση πνίγει τους εργαζομένους που έχουν δει ότι μόνο οι κινητοποιήσεις τους τα τελευταία χρόνια τους βοήθησαν να κερδίσουν τουλάχιστον την ευκαιρία να έχουν συλλογική σύμβαση εργασίας.

Τα αιτήματά τους είναι πάγια αιτήματα του κλάδου. Αύξηση των αμοιβών για όλους τους εργαζομένους στη Wolt. Ελάχιστη αμοιβή ανά ώρα για τους freelancer. Απευθείας

πρόσληψη από την εταιρεία Wolt με αορίστου χρόνου σύμβαση με ουσιαστικές αυξήσεις και όλα τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα για τους εργαζομένους στους στολάρχες - διαχειριστές. Κάλυψη του εργατικού ατυχήματος με χρηματική αποζημίωση για όσο χρειαστεί για όλους τους freelancer. Κάλυψη των ασφαλιστικών εισφορών των freelancer από την εταιρεία Wolt.

Οι εργαζόμενοι διεκδικούν επίσης να δοθούν όλα τα δεδουλευμένα και τα ένοσημα που οφείλονται στους διανομείς από τους διαχειριστές της Wolt. Να χορηγηθούν άμεσα όλα τα ΜΑΠ χωρίς χρηματική εγγύηση σε όλους τους διανομείς ανεξάρτητα τη σχέση εργασίας και να εφαρμοστεί η ΚΥΑ και να επιστραφούν τα χρή-

ματα που παρακρατήθηκαν γι' αυτό το λόγο από την εταιρεία. Μέτρα προστασίας της υγείας και ασφάλειας. Να απαγορευτεί η διανομή με δίκυκλο στις επικίνδυνες καιρικές συνθήκες (πάνω από 38 βαθμούς Κελσίου το καλοκαίρι, κάτω από 5 το χειμώνα, σε έντονες βροχοπτώσεις και ανέμους) με χρηματική αποζημίωση του μεροκάματου για όσο διαρκούν».

Το Σάββατο 28 Σεπτεμβρη πλημμύρισε από τους απεργούς διανομείς και η πόλη της Θεσσαλονίκης με συγκέντρωση που ξεκίνησε από το Εργατικό Κέντρο της πόλης στα πλαίσια της 24ωρης απεργίας που πραγματοποιήθηκε με απόφαση του Σωματίου Εργαζομένων της «e-food» και των διανομέων της «Wolt».

Κάτεργο η ΕΛΣΤΑΤ

Σε κάτεργο για τους εργαζομένους της μεταμορφώνεται μέρα με τη μέρα η Ελληνική Στατιστική Αρχή (ΕΛΣΤΑΤ). Βασικός λόγος αυτής της μεταμόρφωσης είναι η επιλογή η ΕΛΣΤΑΤ να γίνει κέντρο συλλογής στοιχείων για λογαριασμό κυρίως της αντίστοιχης ευρωπαϊκής υπηρεσίας, της EUROSTAT. Η επιλογή αυτή σε συνδυασμό με τις απαιτήσεις άλλων διεθνών οργανισμών αλλά και των ντόπιων αναγκών, έχουν οδηγήσει σε υπερεντατικοποίηση της δουλειάς.

Υπερεντατικοποίηση που λόγω και της γενικότερης πολιτικής της κυβέρνησης που δεν επενδύει σε προσλήψεις εργαζομένων οδηγούν στην εξόντωση των εργαζομένων στην ΕΛΣΤΑΤ. Υπάρχουν εργαζόμενοι στην υπηρεσία που τους χρωστάνε άδειες από το 2022. Για να μη χαθούν τα καθορισμένα χρονοδιαγράμματα υποχρεώνονται εργαζόμενοι να δουλεύουν τα Σαββατοκύριακα. Και δουλεύουν στο σπίτι τους. Για αυτή την εργασία όμως δεν πληρώνονται υπερωριακά.

Ταυτόχρονα το προσωπικό που συνταξιοδοτείται δεν αντικαθίσταται. Τουλάχιστον όχι όσο και όπως θα έπρεπε. Καλύπτονται κάποιες θέσεις μέσα από το πρόγραμμα κινητικότητας των δημοσίων υπαλλήλων, πολλοί εκ των οποίων φεύγουν τελικά λόγω της πολλής και κακοπληρωμένης δουλειάς. Ενώ οι νέες προσλήψεις από διαγωνισμό που έγινε εδώ και 2 χρόνια δεν έχουν ακόμη πλαισιώσει την υπηρεσία. Και δε φτάνανε όλα τα παραπάνω ήρθε και η προσπάθεια τρομοκράτησης των εργαζομένων.

Με αφορμή μια εξώδικη δήλωση που έστειλε στην ΕΛΣΤΑΤ ο Πανελλήνιος Σύλλογος Υπαλλήλων στην ΕΛΣΤΑΤ, στην οποία αναφέρεται τα παραπάνω προβλήματα, η διοίκηση εξέδωσε μια οδηγία σύμφωνα με την οποία, με αιτιολογία τη δήθεν ασφάλεια του κτιρίου, οι εργαζόμενοι είναι υποχρεωμένοι να δίνουν έγγραφη αναφορά στον/ην προϊστάμενο/η, κάθε φορά που μετακινούνται εκτός κτιρίου και προφορική όταν μετακινούνται εντός του κτιρίου.

15ωρη εργασία στα γυρίσματα!

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Θεάματος Ακροάματος (ΠΟΘΑ) με επιστολή της καταγγέλλει την πρακτική που ακολουθεί στο ωράριο εργασίας η εταιρεία Παραγωγών Οπτικοακουστικών Έργων «ΡΑCT». Όπως ενημερώνει η ΠΟΘΑ με την επιστολή της που κοινοποιήθηκε προς την υπουργό Εργασίας, Νίκη Κεραμέως, το γενικό γραμματέα Εργασιακών Σχέσεων, Νικόλαο Μηλαπίδη, τον υφυπουργό Πολιτισμού, Ιάσονα Φωτήλα, και στο Σώμα Επιθεώρησης Εργασίας η «ΡΑCT» υποχρεώνει το προσωπικό

της να εργάζεται ως και 15 ώρες.

Σύμφωνα με την καταγγελία η εργοδοτική οργάνωση ΡΑCT (Ένωση Παραγωγών Οπτικοακουστικών Έργων), εξέδωσε οδηγία με την οποία από τα μέσα Σεπτεμβρη εφαρμόζει σχέδιο όπου τα προγράμματα γυρισμάτων να είναι για συνολική απασχόληση 15 ωρών. Μια απόφαση που πάρθηκε μονομερώς από την εργοδοσία και αναφέρεται από την ίδια ως βέλτιστη πρακτική. Μάλιστα η εργοδοσία που προφανώς δε συζήτησε καν αυτή την απόφαση με τα σωματεία και τις Ομοσπονδίες του κλάδου

μας λέει ότι μπορεί να κάνει και χάρη στους εργαζομένους καθώς υπερωρία απαγορεύεται και δικαιολογείται μόνο με συγκεκριμένες προϋποθέσεις και πάντοτε χωρίς να υπερβαίνει τις 3 ώρες ημερησίως.

Μόνο οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας που προέρχονται από δυναμικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων έχουν καταφέρει στο παρελθόν να προστατεύσουν τα δικαιώματα των εργαζομένων. Μάλλον ήρθε η ώρα να ξαναξεκινήσουν δυναμικές κινητοποιήσεις από τους εργαζομένους του κλάδου.

Δημόσια Νοσοκομεία που να χωράνε όλο το λαό!

Του Θοδωρή Πατσατζή

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ ΟΣΟ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Μητσοτάκη επιμένει να εφαρμόζει τις αντιμεταρρυθμίσεις της θα γίνεται ολοένα και λιγότερη προσιτή στο λαό. Το μοντέλο του ακραίου νεοφιλελευθερισμού που εφαρμόστηκε χρόνια στις ΗΠΑ και προσπάθησαν να εφαρμόσουν και σε άλλες χώρες της Ευρώπης (πχ. Μεγάλη Βρετανία) όπου αν δεν είχες λεφτά να πληρώσεις πέθαινες στην καλύτερη περίπτωση στο σπίτι σου και στη χειρότερη στο δρόμο έρχεται με μαθηματική

Απεργία της ΠΟΕΔΗΝ την Πέμπτη 17 Οκτώβρη

ακρίβεια και στην Ελλάδα.

Το πρόβλημα δεν είναι με το ποιος κάθεται στην υπουργική καρέκλα του Υπουργείου Υγείας. Είναι οι πολιτικές που εφαρμόζει. Αυτή τη στιγμή κάποια από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία της πρωτεύουσας, όπως το Γ. Γεννηματάς και το Αττικόν είτε είναι υπερπλήρεις σε ασθενείς, είτε για να μην διώξουν κόσμο υποχρεώνονται να βάλουν ασθενείς σε ράντζα. Και αυτή η κατάσταση παρουσιάζεται επειδή δεν υπάρχει προσωπικό, ειδικά νοσηλευτικό, σε κρίσιμα τμήματα και Μονάδες των νοσοκομείων, όπως είναι τα Αιμοδυναμικά, οι Μονάδες Εντατικής Θεραπείας κ.α. πολλά. Η κυβέρνηση και ο υπουργός Υγείας διαλέγουν τους φίλους τους και τους εχθρούς τους.

Φίλοι τους είναι οι καπιταλιστές που κάνουν δωρεές στα νοσοκομεία για να γλιτώνουν φόρους,

όπως ο Λάτσης παλιότερα και το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος πιο πρόσφατα. Φίλοι τους είναι οι σιωνιστές που κυβερνούν το Ισραήλ και για χάρη των οποίων δαπανούν τεράστια ποσά σε πολεμικά αεροπλάνα, πλοία και στρατιωτικές ασκήσεις την ίδια ώρα που οι δαπάνες για την δημόσια υγεία δεν επαρκούν με αποτέλεσμα τα κενά νοσηλευτικού μόνο προσωπικού στα δημόσια νοσοκομεία να ξεπερνούν τις 15.000. Αν προσθέσουμε το λοιπό προσωπικό και το ιατρικό προσωπικό τα κενά είναι πολύ μεγαλύτερα.

Εχθροί της κυβέρνησης είναι οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία. Οι γιατροί και οι νοσηλευτές που δουλεύουν με ατελείωτες εφημερίες και πολλά χρωστούμενα ρεπό αντίστοιχα. Εχθροί τους είμαστε οι εργαζόμενοι που ακόμη και για μια απλή εξέταση χρειάζεται να περιμένουμε ως και 3 μήνες για να κάνουμε ραντεβού αν δεν μπορούμε να χρυσοπληρώσουμε ένα απογευματινό ιατρείο. Εχθροί τους είμαστε όσοι αναγκαζόμαστε να πληρώσουμε τα ιατρικά διαγνωστικά κέντρα ακόμη και για να κάνουμε εξετάσεις αίματος καθώς και τα Κέντρα Υγείας (μαζί και τα πρώην ΙΚΑ) επίσης υστερούν κατά πολύ σε προσωπικό και υποδομές. Εχθροί τους είναι οι εργαζόμενες στον καθαρισμό και τον επισιτισμό στα νοσοκομεία που δουλεύουν με μεροκάματα πείνας σε εκβιαστές συνθήκες εργολάβους που χρυσαφίζουν από αυτές τις δουλειές.

Απέναντι σε αυτή την πολιτική χρειάζεται όσοι είμαστε εχθροί τους όλοι μαζί να αντισταθούμε μαζί και να διαδηλώσουμε απαιτώντας δημόσια νοσοκομεία με δωρεάν και άμεση πρόσβαση για όλο το λαό, με μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Η απεργία της ΠΟΕΔΗΝ στις 17 Οκτώβρη είναι μια τέτοια ευκαιρία.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

Ad Astra Per Aspera (Μέσα από τις δυσκολίες θα φ

Η μάχη στην εκπαίδευση

Του Νίκου Αναστασιάδη

Η φράση του τίτλου είναι συνδεδεμένη με την κατάκτηση του διαστήματος και τις δυσκολίες που τη συνοδεύουν.

Όμως εδώ προφανώς δεν αφορά κανένα διαστημικό πρόγραμμα. Αφορά την πολύ σκληρή μάχη που δίνεται στο χώρο της εκπαίδευσης και τις νίκες που γίνονται εφικτές μέσα από πολύ έντονες συγκρούσεις και αντιπαραθέσεις. Και ο στόχος είναι «τα αστέρια», δηλαδή η παροχή δημόσιας και πραγματικά δωρεάν ανθρωποκεντρικής παιδείας για όλα τα παιδιά.

Εκπαίδευση: Ένα καζάνι που βράζει

Τα δελτία των ειδήσεων μονοπωλήθηκαν, σε ότι αφορά τα ζητήματα της εκπαίδευσης, από την αύξηση της παραβατικότητας των ανήλικων μαθητών και μαθητριών εντός αλλά και εκτός σχολείου. Και ενώ το πρόβλημα είναι πραγματικό, τα μέτρα που ανακοινώθηκαν είτε είναι τελειώς αποσπασματικά είτε δίνουν έμφαση στην καταστολή, ενώ οι κοινωνικές παράμετροι της έντασης του φαινομένου δεν αναγνωρίζονται. Πολύ περισσότερο μάλιστα, η αυστηροποίηση του καταστατικού πλαισίου είναι στα σκαριά το επόμενο διάστημα. Σύμφωνα με αρθρογραφία σε εκπαιδευτικά site, ετοιμάζεται νόμος που θα αυξάνει τις ποινές σε μαθητές, γονείς αλλά και εκπαιδευτικούς που «κάνουν τα στραβά μάτια» σε φαινόμενα σχολικής βίας. Οι μαθητές και οι μαθήτριες όμως, μεγαλώνουν σε ένα εξόχως ανταγωνιστικό περιβάλλον, σε μια πραγματικότητα που πολλές οικογένειες είναι απορροφημένες από την προσπάθεια για την καθημερινή επιβίωση και όπου δεν υπάρχουν ορατές διέξοδοι προς μια ζωή που να εξασφαλίζει μια αξιοπρεπή καθημερινότητα. Η δημιουργία ενός σχολείου που στοιβάξει τους μαθητές και τις μαθήτριες σε υπερμεγέθη τμήματα, που πετάει έξω τους/τις αδύναμους/ες, όπου η πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση γίνεται όλο και δυσκολότερη, όπου η καθημερινή λειτουργία εξασφαλίζεται μέσα σε ένα όλο και πιο αυταρχικό πλαίσιο, ακριβώς επειδή το σχολείο γίνεται όλο και λιγότερο θελκτικό για τα παιδιά, είναι η συνέπεια της επιβολής των νεοφιλελεύθερων πολιτικών στην κοινωνία και την εκπαίδευση. Απάντηση στα παραπάνω δεν είναι η όξυνση της καταστολής αλλά η εξάλειψη των αιτιών που δημιουργούν

αυτή την κατάσταση. Οι εκπαιδευτικοί που υφίστανται τα αποτελέσματα αυτής της κατάστασης αντί να στηριχτούν, απειλούνται, διασύρονται και γίνεται η απόπειρα να φορτωθούν την ευθύνη για τη διαρκώς επιδεινούμενη σχολική πραγματικότητα.

Οι πραγματικοί υπεύθυνοι για την κατάσταση της εκπαίδευσης

Όσα συμβαίνουν τα τελευταία χρόνια στην εκπαίδευση με ευθύνη της κυβέρνησης και του υπουργείου παιδείας δείχνουν ότι η πραγματική στόχευση της κυβερνητικής πολιτικής δεν είναι προφανώς η βελτίωση της εκπαιδευτικής διαδικασίας αλλά η μείωση των ποσών που δαπανούνται για την παιδεία καθώς και το άνοιγμα επενδυτικών ευκαιριών στους ιδιώτες. Η απόπειρα για κατάργηση 1600 ολιγομελών τμημάτων, με στόχο την εξοικονόμηση προσωπικού, η άθλια κατάσταση των σχολικών κτιρίων, οι απαράδεκτα χαμηλοί μισθοί των εκπαιδευτικών μαζί με το υπέρογκο κόστος διαβίωσης και στέγασης, η κατάργηση των σχολικών επιτροπών και των δημοτικών επιτροπών παιδείας με στόχο να περάσει η ευθύνη της χρηματοδότησης των σχολείων στο εκπαιδευτικό προσωπικό και τους γονείς, η προσπάθεια να καλυφθούν τα κενά της εκπαίδευσης με τη μετατροπή των εκπαιδευτικών σε λάστιχο, η μη αποζημίωση της συμμετοχής τους στις σχολικές εκδρομές είναι μόνο κάποιοι από τους τρόπους με τους οποίους διατηρείται η υποχρηματοδότηση της παιδείας. Μαζί βέβαια με τον ανεπαρκή αριθμό διορισμών εκπαιδευτικών και την καθυστέρηση διορισμών αναπληρωτών (18.000 κενά το Σεπτέμβριο στη γενική παιδεία και την ειδική αγωγή). Σύμφωνα ακόμα και με τον ΟΟΣΑ, για το 2022, το ποσοστό των κρατικών δαπανών που αφιερώνεται στην εκπαίδευση στην Ελλάδα, συμπεριλαμβανομένης της μη τυπικής μάθησης, φτάνει περίπου το 7%, παραμένοντας στο χαμηλότερο επίπεδο, μαζί με την Ιταλία.

Δεν είναι βέβαια μόνο η χαμηλή χρηματοδότηση και οι πολιτικές που την υποστηρίζουν. Οι ιδιώτες παρισφύουν σιγά σιγά σε τομείς που έως τώρα αποτελούσαν δημόσια λειτουργία. Μετά την ψήφιση του νόμου για τα δημόσια πανεπιστήμια, με το δεδομένο και του αποκλεισμού από την τριτοβάθμια εκπαίδευση όλο και μεγαλύτερου αριθμού μαθητών/τριών λόγω της ελάχιστης βάσης εισαγωγής και την αυξανόμενη δυσκολία του Λυκείου, και με την εφαρμογή του εθνι-

κού απολυτηρίου στα σκαριά, παρατηρούμε κύμα εξαγορών ελληνικών εκπαιδευτηρίων από μεγάλους πολυεθνικούς ομίλους. Είναι η απαραίτητη προετοιμασία για την λειτουργία των «ιδιωτικών ΑΕΙ»! Αλλά και μαθήματα όπως ο Σχολικός Επαγγελματικός Προσανατολισμός ανατίθενται σε ιδιώτες. Όπως βέβαια και η Επαγγελματική Εκπαίδευση είναι στο δρόμο της ιδιωτικοποίησης.

Ο ρόλος της καταστολής

Είναι φανερό ότι μια τέτοια πολιτική που αποκλείει από τις σπουδές ένα μεγάλο τμήμα της νεολαίας και ιδιωτικοποιεί τη δημόσια δωρεάν παιδεία προϋποθέτει και την ανατροπή των εργασιακών σχέσεων στο χώρο της εκπαίδευσης. Η άρση της μονιμότητας είναι διακαής πόθος των απανταχού νεοφιλελεύθερων. Αλλά και η εντατικοποίηση του εργατικού δυναμικού και η κατάργηση των οργανικών θέσεων ώστε να επικρατήσει εργασιακή ζούγκλα. Η συμπεριφορά της διοίκησης απέναντι στους αναπληρωτές, τους αποσπασμένους και όσους εκπαιδευτικούς είναι στη διάθεση των ΠΥΣΔΕ δείχνει το μέλλον που επιφυλάσσεται σε όλο τον κλάδο. Και βέβαια τα παραπάνω δε πρόκειται να εφαρμοστούν χωρίς αντιστάσεις. Αυτός είναι ο λόγος που γίνεται προσπάθεια να επιβληθεί η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, η αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας, οι εξετάσεις PISA που θα συνδεθούν αργά ή γρήγορα με την αξιολόγηση, και να μπουν εμπόδια σε κάθε διεκδί-

κτηση. Αν η προηγούμενη χρονιά χαρακτηρίστηκε από την προσπάθεια του υπουργείου να βγάλει κάθε απεργία αποχή ενάντια στην αξιολόγηση παράνομη και καταχρηστική, η φετινή χρονιά ξεκίνησε με την προσπάθεια τρομοκράτησης των εκπαιδευτικών, νεοδιοριστών και μη, που συμμετέχουν στην απεργία αποχή, με την απειλή εφαρμογής πειθαρχικών μέτρων περικοπής μισθών, άρνησης μονιμοποίησης κ.α., με την επίκληση των διατάξεων του νόμου 4823/202. Τα πειθαρχικά μέτρα απέναντι σε απεργούς εκπαιδευτικούς πέρα από το ότι είναι παράνομα παραβιάζουν ανοικτά και το ίδιο το σύνταγμα.

Το απεργιακό δικαίωμα βάλλεται ανοικτά. Για παράδειγμα, στη Δ' ΈΛΜΕ Θεσσαλονίκης, μετά από καταγγελία του διευθυντή του σχολείου τους, 7 εκπαιδευτικοί κλήθηκαν να δώσουν έγγραφες εξηγήσεις στη Διευθύντρια Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, για τη συμμετοχή τους στην απεργία αποχή της Δ' ΈΛΜΕ ενάντια στους μέντορες και τους συντονιστές ενώ στα Ιωάννινα είναι σε εξέλιξη η εκδικητική πειθαρχική δίωξη του προϊσταμένου του ΚΕ-ΔΑΣΥ για τη συμμετοχή στην απεργία αποχή της ΔΟΕ.

Οι αγώνες μπορούν να νικήσουν

Αυτή η πολιτική όμως αντιμετωπίζει σοβαρή αντίσταση. Μετά από μαζικές κινητοποιήσεις των γονέων των μαθητών/τριών και των εκπαιδευτικών ένας μεγάλος αριθμός από ολιγομελή

...τάσσουμε στα αστέρια)

τμήματα εγκρίθηκαν. Ενδεικτικά μετά από έντονες αντιδράσεις και παραστάσεις διαμαρτυρίας εγκρίθηκαν τα κομμένα ολιγομελή στα 5 ΓΕΛ της Θεσσαλονίκης. Άλλωστε όπως έγραφε και η ανακοίνωση του αριστερού ριζοσπαστικού σχήματος στην Θεσσαλονίκη «Πόλη Ανάποδα»: «Στο νέο ποινολόγιο που θέσπισε το ΥΠΑΙΘ για τους μαθητές μόλις πριν λίγους μήνες, η αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος ορίζεται ως η αυστηρότερη των ποινών (βλ. παιδαγωγικών μέτρων) που επιβάλλεται σε μαθητές με εξαιρετικά αποκλίνουσες συμπεριφορές. Πως είναι δυνατόν η ίδια «ποινή» να επιβάλλεται τώρα τόσο βάνουσα σε μαθητές που το μόνο τους «πταίσμα» είναι ότι διάλεξαν τη λάθος κατεύθυνση στο «λάθος» σχολείο;»

Αλλά και στο μέτωπο του αγώνα ενά-

ντια στην αξιολόγηση έχουν αρχίσει να υπάρχουν τα πρώτα αποτελέσματα. Δύο αποφάσεις του διοικητικού εφετείου για νεοδιόριστους εκπαιδευτικούς του 2020 που προσέφυγαν στη Δυτική Αττική και την Α' Αθήνας τους δικαιώνουν αποφασίζοντας ότι πρέπει αυτοδίκαια να μονιμοποιηθούν λόγω συμπλήρωσης διετίας και χωρίς να αξιολογηθούν. Με βάση τις δικαστικές αποφάσεις, το ΠΥΣΠΕ Λακωνίας αποφάσισε την μονιμοποίηση 6 νεοδιόριστων εκπαιδευτικών του 2020 που κατέθεσαν συλλογική αίτηση για μονιμοποίηση. Το γεγονός ότι η αξιολόγηση δεν προχωράει όπως θα ήθελε η κυβέρνηση το δείχνει ότι από τους νεοδιόριστους κάτω από το 50% έχει μονιμοποιηθεί μετά από αξιολόγηση έως τώρα (Στη Δευτεροβάθμια 44%

και στην Πρωτοβάθμια 39% σύμφωνα με στοιχεία που συγκέντρωσε ο Πάνος Ντούλας).

Συμπληρωματικά, η αθώωση στο εφετείο του δασκάλου Ηλία Σμήλιου και του δικηγόρου Ζήση Κλεισιάρη για την δράση τους ενάντια στους πλειστηριασμούς, μέσω του Συντονισμού Συλλογικοτήτων Θεσσαλονίκης, δείχνουν ότι η αλληλεγγύη είναι η ασπίδα όσων αγωνίζονται.

Η ΟΛΜΕ βρίσκεται σε γύρο γενικών συνελεύσεων και συνέλευση προέδρων το Σάββατο 5 του Οκτώβρη. Μετά την απόφαση της ΑΔΕΔΥ για απεργία με ενδεικτική ημερομηνία στις 13 Νοέμβρη είναι σημαντικό να υπάρξει ενδιάμεσο απεργιακό βήμα στην εκπαίδευση. Την ώρα που το υπουργείο προσπαθεί να τρομοκρατήσει τους

εκπαιδευτικούς για να περάσει την αξιολόγηση, η πραγματικότητα στα σχολεία επιδεινώνεται και τα προβλήματα κλιμακώνονται η απεργιακή απάντηση είναι απαραίτητη. Ένα πανεκπαιδευτικό μέτωπο μπορεί να είναι ένα πρώτο βήμα στην ανατροπή της αντιεκπαιδευτικής πολιτικής. Όμως το ζήτημα της εκπαίδευσης αφορά όλη την κοινωνία. Το αίτημα για δημόσια και δωρεάν παιδεία πρέπει να γίνει αίτημα για όλη την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Μόνο τότε μπορεί να ανοίξει ο δρόμος για μια ανθρωποκεντρική παιδεία για τις ανάγκες των απλών ανθρώπων που να μην γίνεται βορά στα αρπακτικά της αγοράς, σε μια κοινωνία με κέντρο τις ανάγκες των ανθρώπων και όχι τα κέρδη των επιχειρήσεων. Ad astra Per Aspera.

Νέο δόγμα της κυβέρνησης στα σχολεία: Πειθαρχία, τιμωρία και υπακοή

Του Νικόλα Κολυτά

Είναι γνωστό ότι διαχρονικά οι κυβερνήσεις φοβούνται το πολύμορφο, ζωντανό και δυναμικό μαθητικό κίνημα και τις διεκδικήσεις του. Οι καταλήψεις σχολείων, οι μαθητικές πορείες και οι παραστάσεις διαμαρτυρίας στο Υπουργείο Παιδείας εκθέτουν ανεπανόρθωτα τη «στιβαρή» και «ακμαία» εικόνα τους. Αυτός είναι και ο λόγος που με την πρώτη ευκαιρία επιχειρούν να περιορίσουν την ελευθερία δράσης και έκφρασης των μαθητών αξιοποιώντας κυρίως πειθαρχικά μέτρα και προσπαθώντας να δημιουργήσουν ρωγμές στις σχέσεις μαθητών-καθηγητών. Κάτι τέτοιο συνέβη και με τα νέα κυβερνητικά μέτρα για τη νέα σχολική χρονιά.

Κινητά τηλέφωνα

Στο επίκεντρο της συζήτησης βρέθηκε εκ νέου η κατοχή κινητών τηλεφώνων από μαθητές. Η κυβέρνηση με το άλλοθι της αύξησης του bullying στα σχολεία, δημοσιοποίησε ΦΕΚ στο οποίο προβλέπονται ποινές μονοήμερης έως πενθήμερης αποβολής σε περίπτωση κατοχής και χρήσης κινητού τηλεφώνου από μαθητές εντός της σχολικής μονάδας. Πρόκειται για ένα

ακραίο και αυταρχικό μέτρο που για ακόμη μια φορά επιχειρεί να κρύψει ένα υπαρκτό πρόβλημα κάτω από το χαλί και όχι να το χτυπήσει στη ρίζα του. Η αύξηση φαινομένων κακοποιητικών συμπεριφορών σε νέους και εφήβους δεν είναι αποτέλεσμα των smartphones αλλά ενός συστήματος που αναπαράγει το ρατσισμό, το σεξισμό και τις διακρίσεις εις βάρος κάθε διαφορετικού, κάθε αδύναμου.

Η αντιμετώπιση του σχολικού εκφοβισμού και της ενδοσχολικής βίας δεν βρίσκεται στην πειθαρχική τιμωρηση των μαθητών για χρήση κινητών τηλεφώνων αλλά στην εδραίωση ενός νέου εκπαιδευτικού μοντέλου που δεν θα αποκλείει και περιθωριοποιεί όσους δεν ανταποκρίνονται στην κανονικότητα που ορίζει το σύστημα. Ήδη η εφαρμογή του νέου μέτρου με την επιβολή μονοήμερων αποβολών σε μαθητές έχει φέρει αναστάτωση στη σχολική κοινότητα, προσδίδοντας στους καθηγητές το ρόλο του μπαμπούλα και στους μαθητές το ρόλο του υπάκουου σκύλου. Γονείς και καθηγητές διαμαρτυρήθηκαν έντονα για την πρώτη εφαρμογή του μέτρου στην Πάτρα. Η αλήθεια είναι ότι πρόκειται για καθαρή υποκρισία και αποπροσανατολισμό της συζήτησης εκ μέρους της κυβέρνησης. Τη στιγμή που τα σχολεία καταρρέουν, που υπάρχουν ελλείψεις σε εκ-

παιδευτικούς, που πέφτουν ταβάνια σε σχολικές μονάδες λόγω ελλείψεων συντήρησης και που συσσωρεύεται τεράστιος αριθμός μαθητών σε κάθε τμήμα, η επικέντρωση της συζήτησης στα κινητά τηλέφωνα είναι... τουλάχιστον προκλητική.

Καταλήψεις

Όπως αντίστοιχα προκλητική είναι η στάση της κυβέρνησης απέναντι στις κινητοποιήσεις των μαθητών. Συγκεκριμένα νέα απόφαση του υπουργού Παιδείας Κυριάκου Πιερρακάκη, προβλέπει περικοπή εκδρομών και αργιών, τόσων ημερών όσων κρατάει η κατάληψη, ακόμη και αν έγινε τηλεεκπαίδευση (σ.σ. η οποία είναι υποχρεωτική για τους μαθητές που δεν συμμετέχουν στην κινητοποίηση) στη διάρκεια που το σχολείο είναι κατειλημμένο. Πρόκειται για εκδικητικά μέτρα που επιχειρούν να συντηρητικοποιήσουν τη μαθητική κοινότητα, που επιδιώκουν να μετατρέψουν τα σχολεία σε αποστειρωμένα κτίρια αριστείας, πειθαρχίας και βαθμοθηρίας και όχι σε ζωντανούς χώρους μάθησης, συζήτησης και έκφρασης.

Ειδικότερα, η νέα υπουργική απόφαση ορίζει τα εξής: «Σε περίπτωση έκτακτου ή απρόβλεπτου γεγονότος, το οποίο καθιστά αδύνατη ή ιδιαίτερα δυσχερή τη διεξαγωγή της εκ-

παιδευτικής διαδικασίας σε τμήμα/ τμήματα σχολικής μονάδας ή σε ολόκληρη σχολική μονάδα, οι σχολικές μονάδες δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης υποχρεούνται να παρέχουν σύγχρονη εξ αποστάσεως εκπαίδευση, όπου τόσο οι μαθητές/τριες όσο και οι εκπαιδευτικοί συμμετέχουν αποκλειστικά εξ αποστάσεως στην εκπαιδευτική διαδικασία». Αν δηλαδή η μαθητική κοινότητα μέσα από τα 5μελή και 15μελή συμβούλια της έχει αποφασίσει πλειοψηφικά να αντιδράσει σε κάτι αξιοποιώντας το αγωνιστικό μέτρο της κατάληψης ή της αποχής, η κυβέρνηση δημιουργεί το θεσμικό πλαίσιο ώστε να παρακάμπτονται οι συλλογικές αποφάσεις των μαθητών και να συνεχίζεται η εκπαιδευτική διαδικασία μέσω τηλεεκπαίδευσης.

Πρόκειται για μέτρα αντιδραστικά και αυταρχικά που σε καμία περίπτωση δεν ταιριάζουν σε μια εκπαιδευτική κοινότητα συμπερίληψης, διάλογου και αγώνα, αλλά περισσότερο ταιριάζουν σε ιδιωτική επιχείρηση ή στρατόνα. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη εκμεταλλεύεται την υποχώρηση των κινημάτων και της πολιτικής συζήτησης προκειμένου να εγκαθιδρύσει μια νέα συνθήκη στο δημόσιο σχολείο. Είναι χρέος των μαθητών, των καθηγητών και των γονέων να την εμποδίσουν.

Η στέγη είναι κοινωνικό δικαίωμα και όχι εμπόρευμα

Η στεγαστική κρίση βρίσκει

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Εδώ και πολύ καιρό η συζήτηση ανάμεσα σε πολλούς ανθρώπους για τη δυσκολία εύρεσης κατοικίας γίνεται ολοένα πιο συνηθισμένη: τα ακριβά ενοίκια, τα κακοσυντηρημένα σπίτια, η επέλαση του Airbnb, η ανυπαρξία δημόσιας πολιτικής για τη στέγη, οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας δημιουργούν ένα κρηκτικό μίγμα. Τα τελευταία χρόνια το πρόβλημα εύρεσης αξιοπρεπούς κατοικίας χωρίς να χρειάζεται να δώσει κανείς κάτι λιγότερο από ένα βασικό μισθό έχει γιγαντωθεί. Στην εξίσωση μπαίνει και η ακρίβεια η οποία καταπίπτει τα εισοδήματα. Είναι πολύ δύσκολο πλέον για την πλειοψηφία των ανθρώπων που ζουν από το μισθό τους να μπορούν να νοικιάζουν ένα σπίτι που να πληροί στοιχειώδεις προϋποθέσεις και την ίδια στιγμή να ζει αξιοπρεπώς.

Τα τελευταία πέντε περίπου χρόνια το πρόβλημα γιγαντώνεται. Το ζήτημα της στέγης πλέον είναι τόσο ασφυκτικό, που όλος ο έντυπος και ηλεκτρονικός τύπος αφιερώνει ρεπορτάζ και σχετική αρθρογραφία. Το πρόβλημα της στεγαστικής κρίσης δεν μπορεί να κρύβεται πλέον κάτω από το χαλί καθώς βρισκόμαστε σε ένα σημείο καμπίς, όπου το δικαίωμα σε αξιοπρεπή στέγη τείνει να γίνει πολυτέλεια για μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού.

Αναζητείται στέγη

Αυτό που έχει αλλάξει δραματικά την κατάσταση σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια είναι μία στροφή στην υπέρμετρη τουριστική εκμετάλλευση των ακινήτων σε συνδυασμό με την απουσία δημόσιας κοινωνικής πολιτικής για τη στέγη, η οποία έχει αφεθεί πλήρως στους κανόνες της αγοράς.

Τα στοιχεία που καταδεικνύουν τη στεγαστική κρίση δεν αφήνουν πολλές αμφιβολίες σε σχέση με το μέγεθος του προβλήματος, που αφορά πρωτίστως αυτούς και αυτές που νοικιάζουν σπίτι και δευτερευόντως όσους έχουν καταφέρει να αγοράσουν ένα σπίτι με κάποιο στεγαστικό δάνειο.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat το 74.6% των ενοικιαστών στην Ελλάδα δαπανά πάνω από το

40% του διαθέσιμου εισοδήματος για τη στέγαση. Σχεδόν δύο στους τρεις ενοικιαστές δηλαδή, ξοδεύουν λίγο λιγότερο από το μισό μηνιαίο τους εισόδημα για στεγαστικές δαπάνες. Την ίδια στιγμή σύμφωνα με στοιχεία από την ΕΡΓΑΝΗ το 70% περίπου των εργαζομένων αμοιβεται με μισθούς έως 1100€, με μόνο ένα 12% να βρίσκεται στο πάνω όριο του εύρους. Ο συνδυασμός των κατηλωμένων μισθών, της αυξανόμενης ακρίβειας αλλά και της ανεξέλεγκτης πορείας των τιμών στα ενοίκια (και στα ακίνητα ευρύτερα: 66.4% αύξηση των τιμών τα τελευταία 7 χρόνια και 10% για το πρώτο τρίμηνο του 2024) δημιουργεί σοβαρούς πονοκεφάλους για πολύ μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, ειδικότερα στα αστικά κέντρα.

Γιατί όμως δεν υπάρχουν διαθέσιμα σπίτια προς ενοικίαση; Ένα από τα βασικά προβλήματα που συναντάει κάποιος/α όταν αναζητά σπίτι προς ενοικίαση είναι τα ελάχιστα διαθέσιμα σπίτια σε τιμές που να μπορεί να ανταποκριθεί ένας μέσος μισθός. Οι λόγοι είναι δύο. Αφενός, η τουριστικοποίηση και η επέλαση της βραχυχρόνιας μίσθωσης (του Airbnb) πρακτικά δεν έχει κανέναν περιορισμό, με αποτέλεσμα πολλοί ιδιοκτήτες ακινήτων και προφανώς οι εταιρείες real estate να μη διαθέτουν τα ακίνητά τους για μακροχρόνιες μισθώσεις, αλλά στρέφονται στο Airbnb με κριτήριο τη γρήγορη κερδοφορία, που θα αποσβέσει σε χρόνο dt όποια επένδυση μπορεί να

Είναι αναγκαία μία πολιτική μαζικών δημοσίων επενδύσεων για τη δημιουργία κοινωνικών κατοικιών, δημοσίων φοιτητικών εστιών, που να αξιοποιεί και το διαθέσιμο κτιριακό απόθεμα του δημόσιου

έγινε για την ανακαίνιση-αναβάθμιση του ακινήτου. Επιπλέον, το πρόγραμμα golden visa και η δυνατότητα απόκτησης ακινήτων από ξένους επενδυτές με διαδικασίες fast-track, εντείνουν το πρόβλημα, παρά τις αλλαγές στα όρια (επενδύσεις 800.000€ σε επιβαρυνμένες περιοχές και 400.000€ στις υπόλοιπες) και ενώ ήδη έχει συντελεστεί μία μεγάλη μεταφορά ιδιοκτησιών σε ξένα funds τα προηγούμενα χρόνια.

Αφετέρου, σύμφωνα και με έρευνα του Ινστιτούτου Eteron, αυτή τη στιγμή υπολογίζεται ότι περίπου ένα εκατομμύριο ακίνητα οικιστικής χρήσης είναι κλειστά, με τα μισά από αυτά να βρίσκονται στην Αττική. Πολλά από αυτά είναι κλειστά είτε λόγω παλαιότητας και φθοράς, είτε για την αποφυγή καταβολής φορολογικών εισφορών από τους ιδιοκτήτες. Ένα σημαντικό ποσοστό αυτών των ακινήτων βρίσκεται στα χέρια τραπεζών και funds, που τα έχουν «αποκτήσει» μέσα από κατασχέσεις, εξώσεις και πλειστηριασμούς. Σύμφωνα με πηγές του τραπεζικού τομέα, οι τράπεζες έχουν στην κατοχή τους περί τα 70.000 ακίνητα που προορίζονται για οικιστική χρήση.

Από τη δική τους μεριά, το πρόβλημα είναι ότι δεν προχωράνε αρκετά γρήγορα και με αρκετά εχέγγυα οι πλειστηριασμοί κατοικιών που βρίσκονται στην κατοχή των τραπεζών. Αυτό συμπιέζει ακόμα περισσότερο τη διαθεσιμότητα των ακινήτων προς ενοικίαση, μειώνοντας την προσφορά σε συνθήκες αυξανόμενης ζήτησης, με τις τιμές να ανεβαίνουν διαρκώς, όπως συμβαίνει με οτιδήποτε ρυθμίζεται με βάση τους κανόνες της αγοράς.

Η εύρεση κατοικίας σήμερα για τον εργαζόμενο κόσμο στα αστικά κέντρα, για τους φοιτητές και τις φοιτήτριες, για τους πιο φτωχούς εν γένει είναι άθλος. Υποψήφιοι ενοικιαστές αναγκάζονται να ανταγωνίζονται μεταξύ τους για παλιά σπίτια (με παλιά κουφώματα, χωρίς θερμομόνωση, με παλιές υδραυλικές εγκαταστάσεις) σε τιμές που κατά μέσο όρο είναι στα 10€ ανά τετραγωνικό μέτρο. Φοιτητές και φοιτήτριες αδυνατούν να σπουδάσουν μακριά από τον τόπο της οικογενειακής εστίας λόγω των ακριβών ενοικίων και της έλλειψης επαρκούς μέριμνας στον τομέα της φοιτητικής εστίας. Σύμφωνα με ανακοίνωση των Φοιτητικών

μα εται ήδη εδώ!

Συλλόγων Αθήνας σε κητοποίηση τους για το ζήτημα της φοιτητικής στέγης αναφέρουν χαρακτηριστικά ότι «οι φοιτητικές εστίες καλύπτουν λιγότερο από το 7% όσων σπουδάζουν μακριά από το τόπο κατοικίας τους ενώ σε 17 φοιτητουπόλεις και σε 6 ΑΕΙ της Αθήνας δεν λειτουργούν καν εστίες!».

Επιπλέον, η υπέρμετρη τουριστικοποίηση, ειδικά στα νησιά και τους δημοφιλείς καλοκαιρινούς προορισμούς, έχουν φέρει σαν αποτέλεσμα να μην μπορούν να βρουν σπίτι δάσκαλοι και γιατροί που διορίζονται σε σχολεία και νοσοκομεία της περιφέρειας. Έχουμε ακούσει δασκάλους και καθηγητές σε νησιά να διαμένουν σε camping, δάσκαλος στη Ρόδο αναγκαζόταν να κοιμάται στο αυτοκίνητό του ενώ γιατροί αναγκάζονται πολλές φορές να αρνηθούν θέσεις σε περιφεριακά νοσοκομεία ή/και ιατρικά κέντρα γιατί δεν μπορούν να βρουν σπίτι. Και εδώ το πρόβλημα είναι διπλό: από τη μία τα ενοίκια είναι πολύ υψηλά και από τη άλλη, ακόμα και αν το ενοίκιο μπορεί να καλυφθεί ηχ από το μισθό των 780€ ενός νεοδιόριστου εκπαιδευτικού, είναι πολύ πιθανό τους καλοκαιρινούς μήνες να μην έχει σπίτι, γιατί ο ιδιοκτήτης θέλει να το αξιοποιήσει τουριστικά.

Πολύ λίγα, πολύ αργά

Μπροστά σε αυτό το εκρηκτικό πρόβλημα, η κυβερνητική πολιτική σχετικά με το ζήτημα της στέγης μπορεί να κριθεί τουλάχιστον ανεπαρκής

και σίγουρα ετεροχρονισμένη. Όταν η κυβέρνηση είχε ανακοινώσει το πρόγραμμα «Σπίτι μου» πριν δύο χρόνια, γράφαμε στην ΕΑ ότι πρόκειται για «μία δέσμη ημίμετρων που δεν απαντάει στο στεγαστικό πρόβλημα σήμερα, ενώ στην πραγματικότητα απευθύνεται σε πολύ λιγότερους ανθρώπους από ό,τι ισχυρίζεται, εάν συνυπολογίσουμε το αυξημένο κόστος διαβίωσης. Ακόμα και οι λίγοι που θα μπορέσουν να ωφεληθούν θα βρεθούν δέσμιοι στεγαστικών δανείων απέναντι σε τράπεζες και δημόσιο για δύο και τρεις δεκαετίες». Δυστυχώς αυτή η εκτίμηση επιβεβαιώθηκε.

Παρολαυτά, τα όσα ανακοίνωσε ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ σχετικά με το νέο πρόγραμμα «Σπίτι μου II» και τον περιορισμό του Airbnb, θα έχουν μάλλον την ίδια μοίρα. Προσπαθώντας να διασκεδάσει τις εντυπώσεις και να περιορίσει τη δυσαρέσκεια στο συγκεκριμένο θέμα, οι πρωτοβουλίες που λαμβάνει είναι πολύ λίγες, έρχονται πολύ αργά και είναι σε λάθος κατεύθυνση.

Συνοπτικά η κυβέρνηση θα κινηθεί σε τρεις άξονες. Ο πρώτος αφορά την απαγόρευση έκδοσης νέων αδειών για βραχυχρόνιες μισθώσεις σε τρία διαμερίσματα του δήμου Αθηναίων (10, 20 και 30) όπου βρίσκονται οι περιοχές που είναι ήδη στο κόκκινο. Αυτό το μέτρο δεν είναι απλά μία τρύπα στο νερό αλλά αντίθετα θα αυξήσει τις πιέσεις της βραχυχρόνιας μίσθωσης σε άλλες περιοχές της Αθήνας όπως στο 50, στο

60 και το 70 διαμέρισμα (Πατήσια, Κυψέλη, Αμπελόκηποι) πιέζοντας ταυτόχρονα τις τιμές των ενοικίων προς τα πάνω και μειώνοντας τα διαθέσιμα σπίτια προς ενοικίαση για μακροχρόνια μίσθωση.

Ο δεύτερος θα αφορά τη δημιουργία κινήτρων σε ιδιοκτήτες κλειστών ακινήτων ώστε να τα διαθέσουν σε μακροχρόνιες μισθώσεις. Τα κίνητρα αυτά θα έχουν να κάνουν κυρίως με τη μείωση του ΕΝΦΙΑ αλλά και τη χορήγηση δανείων έως 20.000€ με μηδενικό επιτόκιο για ανακαίνιση σπιτιών με τον όρο αυτά να δοθούν στην αγορά για μακροχρόνια μίσθωση. Ωστόσο, δεν υπάρχει τίποτα δεσμευτικό σε αυτό το μέτρο και συνεπώς η αποτελεσματικότητά του είναι εξαιρετικά αμφίβολη.

Ο τρίτος αφορά το νέο πρόγραμμα για την απόκτηση κατοικίας «Σπίτι μου II». Η κυβέρνηση θα δώσει δύο δισεκατομμύρια ευρώ από το ταμείο ανάκαμψης σε αυτό το πρόγραμμα. Τα ηλικιακά και οικονομικά κριτήρια διευρύνονται σε σχέση με το προηγούμενο πρόγραμμα (από 25 έως 50 ετών) και τα οικονομικά κριτήρια θα είναι λιγότερο αυστηρά για τους δικαιούχους. Βέβαια πάλι τα κριτήρια για την αγορά ακινήτου που πρέπει να είναι κατασκευασμένο μέχρι το 2007, μέχρι 150 τ.μ. και να μην ξεπερνάει τις 250.000 ευρώ είναι αμφιλεγόμενα, καθώς το ράλι τιμών στα ακίνητα, κάνει αυτή την αναζήτηση εξαιρετικά δύσκολη. Το βασικό πρόβλημα είναι ότι οι πόροι του ταμείου ανάκαμψης δεν κατευθύνονται πραγματικά στην επίλυση του ζητήματος της κατοικίας αλλά κατευθύνονται στις τράπεζες που θα χορηγήσουν δάνεια. Επί της ουσίας η κυβέρνηση χρηματοδοτεί τον τραπεζικό τομέα και τα επιτόκια των στεγαστικών δανείων. Επιπλέον, το κριτήριο για να μπορέσει κάποιος να αγοράσει ένα σπίτι με αυτόν τον τρόπο διαμορφώνεται από τις τράπεζες με βάση την πιστοληπτική ικανότητα κλπ και όχι με βάση κοινωνικά κριτήρια.

Η στέγη είναι κοινωνικό δικαίωμα και όχι εμπόρευμα

Η κυβερνητική πολιτική, πιστή στο σκληρό νεοφιλελευθερισμό, αφήνει το ζήτημα της στέγης να «ρυθμιστεί» με τους κανόνες της αγοράς. Το δικαίωμα όλων των αν-

θρώπων να μπορούν να ζουν σε μία αξιοπρεπή κατοικία δε θα πρέπει να είναι ζήτημα αγοραστικής δύναμης αλλά ένα καθολικό κοινωνικό δικαίωμα. Με αυτή την έννοια, όχι μόνο τα μέτρα της κυβέρνησης δεν είναι αρκετά αλλά η συνολική κατεύθυνση δεν μπορεί να δώσει λύσεις για την πλειοψηφία των ανθρώπων, ειδικά αυτών που ζούν από το μισθό τους.

Η αλλαγή κατεύθυνσης θα σημαίνει μία συνολικά διαφορετική πολιτική κατεύθυνση που θα αντιμετωπίζει το ζήτημα της κατοικίας ως αυτό που θα έπρεπε να είναι, ως ένα κοινωνικό αγαθό. Αυτή η κατεύθυνση θα χρειαζόταν καταρχάς να δημιουργήσει ένα πλαίσιο με όρια για τις τιμές των ακινήτων και ειδικότερα για τις τιμές των ενοικίων σε συνδυασμό με μέτρα κατά της ακρίβειας και του πληθωρισμού. Είναι ζωτικής σημασίας να περιοριστεί η βραχυχρόνια μίσθωση -και να καταργηθεί το πρόγραμμα golden visa- προς όφελος της μακροχρόνιας μίσθωσης για την κάλυψη των στεγαστικών αναγκών του πληθυσμού που ζει και εργάζεται στα αστικά κέντρα.

Αντί να κατευθύνονται πόροι στις τράπεζες για τη χορήγηση στεγαστικών δανείων, θα έπρεπε ένα τμήμα (τουλάχιστον) της «αγοράς κατοικίας» να είναι εκτός αγοράς, δηλαδή να κατευθυνθούν οι αναγκαίοι πόροι στη δημιουργία κοινωνικής κατοικίας που θα βρισκόταν υπό την ιδιοκτησία και τον έλεγχο του δημοσίου (είτε του κράτους είτε των δήμων) για να καλυφθούν οι στεγαστικές ανάγκες του πληθυσμού με βάση κοινωνικά κριτήρια. Είναι αναγκαία μία πολιτική μαζικών δημόσιων επενδύσεων για τη δημιουργία κοινωνικών κατοικιών, δημόσιων φοιτητικών εστιών, που να αξιοποιεί και το διαθέσιμο κτιριακό απόθεμα του δημοσίου.

Μία τέτοια πολιτική έρχεται προφανώς σε ρήξη με την κυβέρνηση και τις σκληρά νεοφιλελεύθερες κατευθύνσεις της. Έχουμε ανάγκη από πρωτοβουλίες και διεκδικήσεις που θα βάζουν στο κέντρο το κοινωνικό δικαίωμα στη στέγη και θα διεκδικούν δημόσιους πόρους για την κάλυψη των στεγαστικών αναγκών και όχι για τις ανάγκες των τραπεζών και της τουριστικής ανάπτυξης.

Φεμινιστικό Φεστιβάλ 2024: Με

Της Ηλιάνας Ζερβού

Ημερολόγιο Δευτέρα 30 Σεπτεμβρίου. Μια μέρα μετά το 3ο φεμινιστικό φεστιβάλ. Ακόμα αγωνιούμε, ακόμα αναμένουμε, ακόμα επεξεργαζόμαστε τις στιγμές που ζήσαμε στον φιλόξενο κήπο του Παντείου. Τι είδαμε, τι νιώσαμε, τι πετύχαμε, τι θα αλλάζαμε, τι μας έκανε περήφανες και μας γέμισε συντροφικότητα και σιγουριά για την πλευρά που επιλέξαμε και επιλέγουμε κάθε μέρα. Πολιτικά κρίναμε ότι φέτος το Πάντειο έπρεπε να είναι μωβ και ταυτόχρονα λευκό, πράσινο, μαύρο και κόκκινο, ταυτόχρονα φεμινισμός και Παλαιστίνη, γυναίκες που παλεύουν για ελευθερία, από την «δυτική» πλευρά της γης μέχρι την Μέση Ανατολή. Η παλαιστινιακή σημαία κάλυψε την κορυφή του κεντρικού κτιρίου, ανέμισε ξανά και ξανά στις συναυλίες και τις εκδηλώσεις μας, εκτυπώθηκε σε μπλουζες και ζωγραφίστηκε από παιδιά στο γρασίδι με μπογιές. Αυτό ήταν το τοπίο μέσα στο οποίο κινηθήκαμε τις μέρες 28 και

29 Φεβρουαρίου, τις μέρες του Φεστιβάλ μας.

Γυναίκες, θηλυκότητες, άτομα όλων των ηλικιών, άνθρωποι των κινημάτων αλλά και άτομα που ήρθαν για πρώτη φορά σε επαφή με τις φεμινιστικές ιδέες, άνθρωποι κεφάλαιο η βαθιά επηρεασμένοι, σκεπτικοί και παθιασμένοι να συζητήσουν μεταξύ τους αυτά που άκουσαν, είδαν, διάβασαν, τέτοιοι άνθρωποι άρχισαν να έρχονται στο Πάντειο από νωρίς τα απογεύματα του Σαββάτου και της Κυριακής. Οι καρέκλες για το workshop που συνδιοργανώθηκε με τη φεμινιστική συλλογικότητα κιουρί@Τ: Πέρα από τη δυαδικότητα: έμφυλες ταυτότητες, τάξη, φεμινιστικές και λοατκι διεκδικήσεις στήθηκαν απέναντι από ένα κίτρινο πανό με τις σημαίες της Παλαιστίνης και της λοατκι κοινότητας αντικριστά. Από το πρώτο κιόλας workshop φάνηκε το μεγάλο ενδιαφέρον και η ανάγκη για συζήτηση και μοίρασμα. Σε αυτή την πρώτη συζήτηση αυτό που απασχόλησε τα συμμετέχοντα άτομα ήταν η κατανόηση του φάσματος φύλου και η απομάκρυνση από το έμφυλο δίπολο. Πως η διαφορετικότητα γίνεται εργαλείο κατανόησης και ταυτόχρονα αλλαγής της πατριαρχικής καταπίεσης;

Για την φεμινιστική υπεράσπιση της ζωής

Την ίδια ώρα το workshop Σωματεία και συλλογικότητες στη μάχη για ζωή και εργασία χωρίς έμφυλη βία και σεξισμό: Στοργυλό τραπέζι με μέλη εργατικών σωματείων και συνδικαλιστικών συλλογικοτήτων, συσπείρωσε πλήθος εργαζόμενων γυναικών που μοιράστηκαν εμπειρίες και προβληματισμούς και που κυρίως συντονίστηκαν προκειμένου να σχεδιάσουν από κοινού πρωτοβουλίες ενδυνάμωσης, ευαισθητοποίησης και φεμινιστικών αγώνων στους χώρους εργασίας τους.

Ο κύκλος των συζητήσεων της πρώτης μέρας έκλεισε με την κεντρική εκδήλωση: Για την Φεμινιστική υπεράσπιση της ζωής: πέρα από τη νομική κατοχύρωση της γυναικοκτονίας την οποία παρακολούθησε πλήθος κόσμου. Την συζήτηση άνοιξε το μέλος της Συνέλευσης 8 Μάρτη, Χρύσα Τσικαλουδάκη, παρουσιάζοντας τις θέσεις της συνέλευσης και την σημασία που έχει η υπεράσπιση της ζωής για το φεμινιστικό κίνημα. Η καλεσμένη μας από την φεμινιστική πλατφόρμα της Άγκυρας στην Τουρκία Ετοσεχάν Μπαλτά παρουσίασε την ένταση και την έκταση της έμφυλης βίας που υφίστανται οι γυναίκες και οι θηλυκότητες στην Τουρκία και ανέλυσε τις επιπτώσεις που προκάλεσε η απόσυρση της Τουρκίας από την σύμβαση της Κων/πο-

λης. Η Μπαλτά παρουσίασε τον πλούτο των φεμινιστικών κινημάτων στην Τουρκία και μίλησε εμπνευστικά για τον φεμινιστικό ορίζοντα που ξεπροβάλλει όταν αντιστεκόμαστε στην ετεροπατριарχία και τον καπιταλισμό. Η κοινωνική λειτουργός και ακτιβίστρια Φατίμα Μίσιμου με καταγωγή από το Μπαγκλαντές που ζει και εργάζεται στην Κύπρο, σε απευθείας σύνδεση μίλησε για την

*** Πολιτικά κρίναμε ότι να είναι μωβ και ταυμαύρο και κόκκινο, το και Παλαιστίνη, γυναελευθερία, από την «μέχρι την Μέση Ανατ**

συστημική έμφυλη βία που δέχονται οι οικιακές εργάτριες και για την διαφορετική καταπίεση που βιώνουν λόγω καταγωγής και τάξης.

Η Άννα Βουγιούκα υπεύθυνη συνηγορίας του Κέντρου Διοτίμα μίλησε για τον φεμινιστικό θυμό και έθεσε κρίσιμα ερωτήματα για μια μη τιμωρητική δικαιοσύνη που αναγνωρίζει τις διαφορετικές θέσεις των επιζώων ενώ έκανε μια αναλυτική παρουσίαση του νομικού, πολιτικού και κοινωνικού πλαισίου των γυναικοκτονιών. Άννα Κουρουπού από την οργάνωση Red Umbrella παρουσίασε τις διαφορετικές μορφές έμφυλης βίας που υφίστανται τα σεξεργαζόμενα άτομα και διερωτήθηκε "τι γίνεται με τις γυναίκες που δεν καταγράφονται"

Ε τη σωστή πλευρά της ιστορίας

ως τέτοιες στο ληξιαρχείο;" φέρνοντας στη συζήτηση το τρανς βίωμα και ενός φεμινισμού που υπερασπίζεται κάθε γυναίκα και θηλυκότητα. Η Ιωάννα Στεντούμη, δικηγόρος παρουσίασε όψεις ενός μαχητικού ακτιβισμού στις αίθουσες δικαστηρίων και στους δρόμους υπερασπιζόμενη έναν φεμινισμό ριζοσπαστικό και συμπεριληπτικό. Η βραδιά έκλεισε με την μουσική των Sci-

για συνέχιση του αγώνα και συντονισμό των δυνάμεων μας.

Μεγάλη επιτυχία είχε και η κεντρική εκδήλωση της Κυριακής με τίτλο: Με την Παλαιστίνη ως τη λευτεριά: Πράξεις φεμινιστικής αντίστασης και αλληλεγγύης που συντόνισε το μέλος της Συνέλευσης 8 Μάρτη Ντίνα Σωτηριάδη. Με εμφανή τον σεβασμό και το δέος μπροστά στις παλαιστίνιες συντρόφισσες, αλλά και το ίδιο το θέμα συζήτησης, ο μαζεμένος κόσμος σχεδόν δεν κουνιόταν, μόνο έγενε καταφατικά και ενθαρρυντικά. Η Κάρολ Σανσουρ, παλαιστίνια ποιήτρια και διευθύντρια του Παλαιστινιακού κινηματογράφου στην Αθήνα τόνισε την αναγκαιότητα εφαρμογής κάθε δυνατού μορφοτύπου στο Ισραήλ, διπλωματικού, ακαδημαϊκού, καλλιτεχνικού αλλά, κυρίως, οικονομικού. Η ερευνήτρια Άλκηστη Πρέπη εστίασε στον εδαφικό αποκλεισμό των Παλαιστινίων και στην κομβική σχέση της πολιτικής με την γεωγραφία. Η Μαρία Μπόλαρη πρώην βουλευτρια και μέλος της ΔΕΑ εστίασε με τον πολιτικό και συγκινητικό της λόγο, στις σχέσεις του ελληνικού κράτους με το δολοφονικό Ισραήλ,

παρουσιάζοντας τα καθήκοντα που αντιστοιχούν σε κάθε χώρα, και μίλησε για έναν αγώνα που είναι ταυτόχρονα φεμινιστικός, αντικαπιταλιστικός, αντιποικιοκρατικός και αντιμπεριαλιστικός, αναδεικνύοντας σημαντικές πρωτοβουλίες, όπως η απεργιακή κινητοποίηση στην "Motor Oil". Η εκδήλωση έκλεισε με την φράση «Είμαστε όλες Παλαιστίνιες», συνθήματα και παλαιστινιακές σημαίες.

Από το φεστιβάλ δεν έλειπε το θέατρο και η κωμωδία, το παιχνίδι και ο αυτοσχεδιασμός. Η πολιτική και φεμινιστική τέχνη πήρε πολλές μορφές το διήμερο στο Πάντειο: το φεμινιστικό Stand Up Comedy μας έφερε κοντά σε μία κωμωδία που απαγκιστρώνεται από πατριαρχικά και στερεοτυπικά κατάλοιπα επαναορίζοντας την έννοια του χιούμορ. Αλλά και το συμμετοχικό θέατρο για την έμφυλη βία καθώς και το θέατρο μονολόγων από το Freedom Theater της Παλαιστίνης που υποστηρίχτηκαν από το Πανελλήνιο Δίκτυο για το Θέατρο στην Εκπαίδευση

μας έκαναν να σκεφτούμε και να νιώσουμε τι σημαίνει να παίρνουμε θέση. Η δεύτερη βραδιά έκλεισε με την μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη με μια δυνατή ομάδα καλλιτεχνίδων που τραγούδησαν την ελευθερία και τη δικαιοσύνη. Είχαμε την χαρά να ακούσουμε την Τυνήσια Γκάλια Μπεναλί επί σκηνής να τραγουδά στα αραβικά για τα αδέρφια της στην Παλαιστίνη, ενώ ακούσαμε έκπληκτες την Μποφίλιου να φωνάζει "Φωτιά στην Πατριαρχία είπαμε;". Είδαμε επίσης τις μοναδικές Μάρθα Φριντζήλα και Φωτεινή Βελεσιώτου να τραγουδούν αγκαλιά Σωτηρία Μπέλλου. Η Μάρθα Φριντζήλα μάλιστα που υποστήριξε το φεστιβάλ με πολλούς τρόπους αφιέρωσε πολλά από τα τραγούδια της στους αγώνες ενάντια στις γυναικοκτονίες. Πολλές και δυνατές οι στιγμές που δεν άφησαν ασυγκίνητο κανένα και καμία.

Φέτος το Πάντειο έπρεπε να είναι χρωματιστό, λευκό, πράσινο, πορτοκαλί, αυτόχρονα φεμινισμός και αλληλεγγύη, η άλλη πλευρά της γης στο Πάντειο.

fi River & Dj Pitsouni, Ms. Morris

Λόλα Γιαννοπούλου, Μάγδα Βαρούχα & Δημήτρη Μπασδάνη, Δημήτρη Μητσοτάκης & οι «12»

Ρίτα Αντωνοπούλου & Ρεβάνς και Dury Dava με τον κόσμο να έχει γεμίσει τον κήπο της Παντείου χορεύοντας και ανεμίζοντας σημαίες.

Με την Παλαιστίνη ως τη λευτεριά

Η δεύτερη μέρα του φεστιβάλ άνοιξε με δύο workshop για την Παλαιστίνη, το ένα συζητώντας για το pinkwashing του Ισραήλ και το άλλο συσπειρώνοντας καλλιτέχνιδες ενάντια στη γενοκτονία. Και στις δύο συζητήσεις δόθηκε υπόσχεση

Αποσπάσματα ομιλιών από την εκδήλωση της δεύτερης ημέρας του Φεστι Με την Παλαιστίνη ως τη λευτεριά Πράξεις φεμινιστικής αντίστασης και αλληλ

Ντιάνα Σάμπρι

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ 7 ΟΚΤΩΒΡΗ, μόνο ξαφνική δεν ήταν... Είναι 76 χρόνια Σιωνιστικής κατοχής. Η Σιωνιστική κατοχή, ένα εγχείρημα έχει: Να εξαφανίσει έναν ολόκληρο λαό. Το 1948 ξερίζωσε 700.000 Παλαιστίνιους οι οποίοι έως σήμερα, δεν έχουν δικαίωμα επιστροφής στην πατρίδα τους. Η επίθεση της 7 Οκτώβρη, η πλημμύρα της Αλ-Ακσα, είχε και έχει στόχο να σπάσει την πολιτοκράτεια της Γάζας που επικρατεί σχεδόν 17 χρόνια τώρα, απαγάγοντας Ισραηλινούς στρατιώτες και πολίτες ως μέσο διαπραγμάτευσης με το Σιωνιστικό καθεστώς. Μέσα από την μεγαλύτερη ανοιχτή φυλάκισή του κόσμου, όπου ζουν 2 εκατομμύρια άνθρωποι στην λωρίδα της Γάζας, κατάφεραν οι μαχητές της ελευθερίας, να ξεκινήσουν έναν αγώνα ενάντια στην βία που -από την ίδρυση του Ισραήλ το '48- απειλεί περισσότερο από ποτέ την ύπαρξη των Παλαιστίνιων ... και θα ήθε-

λα να δηλώσω πόσο περήφανη νιώθω και νιώθει ο κάθε Παλαιστίνιος εντός και εκτός Παλαιστίνης για αυτό τον αγώνα.

Όσον αφορά τις λεγόμενες βαρβαρότητες της επίθεσης της 7 /10, όπου αποκεφάλισαν μωρά, βίασαν γυναίκες κτλ. Να ξέρετε ότι παγκόσμιες οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων ζήτησαν πρόσβαση για ερευνα στα Kibbutz, τα οποία βρίσκονται γύρω από την αποκλεισμένη Γάζα... και οι ίδιοι Ισραηλινοί δεν τους επέτρεψαν την πρόσβαση. Πρόσφατα διέφρασε, από τους ίδιους τους λοχαγούς

του Ισραηλινού στρατού, πως υπήρχε η απόλυτη εντολή "Hanibbal" όπου διάταζαν τους στρατιώτες να σκοτώσουν έστω και δικούς τους (Ισραηλινούς), προκειμένου να σκοτώσουν και τους μαχητές και να υπάρχουν λιγότεροι όμηροι.

Επίσης, έχει διαρρεύσει μια σημαντική πληροφορία από ερέυνα, όπου για τις καταστροφές των Kibbutz αποκλείουν ότι η Χαμάς και οι υπόλοιποι μαχητές της Παλαιστινιακής αντίστασης τις έκαναν. Διότι δεν ήταν από χρήση οπλών που κατέχει η αντίσταση, είναι ξεκάθαρα από εκρηκτικά και όπλα που κατέχει ο Ισραηλινός στρατός.

Σας καλώ να κάνετε μια ανάγνωση για τον Αραβικό πολιτισμό ενάντια στο ψέμα, την προπαγάνδα και ρατσισμό που μας απανθρωποιεί εξευτελιστικά στις ειδήσεις, στον κινηματογράφο και άλλα Μέσα -αποτυπώνοντας μοναχά την εικόνα ότι είμαστε απολίτιστοι, βάρβαροι και βρώμικοι.

Να αναφέρω ένα απλό παράδειγμα, τη Σαουδική Αραβία, που έχει καταπιεί τις γυναίκες δεκαετίες τώρα. Ακούσαμε ποτέ για καταδικές της βίας αυτού του βασιλείου ενάντια στις γυναίκες του από Δυτικές χώρες; Σε βαθμό που να γίνει

μεγάλο θέμα στα ΜΜΕ; Σε βαθμό που να χρειαστεί η Δύση να καταλάβει στρατιωτικά την Σαουδική Αραβία και να την «μορφώσει» και να γίνει πιο «ελεύθερη»;

Όχι σε τέτοιο βαθμό. Διότι, δεκαετίες τώρα η Σαουδική Αραβία είναι ένα αγκάθι στην ένωση των Αραβικών λαών -μαζί και με άλλα Αραβικά κράτη- στην ευρύτερη Μέση Ανατολή. Έχοντας συμμαχήσει με την Σιωνιστική οντότητα, με το κράτος του Ισραήλ, και με την στήριξη της Αμερικής και της Ευρώπης για οικονομικά συμφέροντα, από τα πετρέλαια που παράγουν. Αυτή είναι η υποκρισία της Δύσης και οφείλει το δυτικό φεμινιστικό κίνημα να είναι προσεκτικό σε αυτή την προπαγάνδα που κυριαρχεί στις ατζέντες των φεμινιστικών οργανώσεων και δράσεων.

Η Παλαιστίνη προστατεύει και φροντίζει την γη της και τους συνανθρώπους της.

Η Παλαιστίνη βάζει το φαγητό πάνω στο τραπέζι και τρώει το τελευταίο γεύμα που θα μοιραστεί με τον γιο της, πριν γίνει μάρτυρας από το Σιωνιστικό στρατό. Γνωρίζοντας ή μη γνωρίζοντας για τις ενέργειές του, και με την βαθιά πίστη στην μυστικότητα που απαιτείται για να

Μήνυμα της Νάντα Τουαΐρ, από την Ένωση Επιτροπών Δράσης Παλαιστινίων Γυναικών

ΑΓΑΠΗΤΕΣ ΜΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ.

Συνγνώμη για την δυσκολία επικοινωνίας μαζί σας λόγω της δύσκολης κατάστασης που ζει η χώρα μου.

Αυτό που γίνεται στην περιοχή μας είναι ένας πόλεμος γενοκτονίας και εθνοκάθαρσης, με στόχο την υπαρξιακή εκκαθάριση του παλαιστινιακού μας λαού, οδηγώντας στην κατάργηση και εκκαθάριση των εθνικών του δικαιωμάτων, με πιο σημαντικά από αυτά την επιστροφή των προσφύγων, την αυτοδιάθεση και την ίδρυση εθνικού κράτους στην πατρίδα του.

Εύχομαι σε σας και σε όλες τις συντρόφισσες και επίσης σε όλους που συμμετέχουν στο ετήσιο φεστιβάλ σας καλή επιτυχία.

Η αλληλεγγύη σας μας δίνει δύναμη να συνεχίζουμε τον αγώνα μας για τα θέματα της γυναίκας και της πατρίδας.

Η νίκη θα είναι για μας!

Κάρολ Σανσούρ

ΠΩΣ ΜΕΤΡΑΜΕ ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ

προσβολής, του πόνου, του πένθους ή της οργής; Δεν το μετράμε. Απλά ζούμε γνωρίζοντας ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι δίκαιος. Είτε αγωνιζόμαστε για δικαιοσύνη είτε πεθαίνουμε. Και αφού γεννηθήκαμε για να πεθάνουμε έτσι κι αλλιώς, προτείνω να πολεμήσουμε.

Αυτό είναι που όλοι πρέπει να κάνουμε:

Μποϊκοτάρετε και αποσύρετε επενδύσεις: Σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο, μποϊκοτάρετε ισραηλινά προϊόντα, αρνηθείτε να χρησιμοποιήσετε εφαρμογές και τεχνολογίες που υποστηρίζουν την κατοχή και αποσύρετε επενδύσεις από επιχειρήσεις που κερδίζουν από το ισραηλινό στρατιωτικο-βιομηχανικό σύμπλεγμα. Κάθε αγορά και κάθε πλατφόρμα μετράει -οι επιλογές σας είναι ισχυρές πράξεις αντίστασης.

Αμφισβητήστε τους δεσμούς και τις ηθικές παραβάσεις του Ισραήλ στον ακαδημαϊκό χώρο, την Ιατρική και τον Πολιτισμό: Οι τομείς της ακαδημαϊκής

της ιατρικής και του πολιτισμού δεν είναι ουδέτεροι -είναι πεδία μάχης ηθικής και εξουσίας.

Τα ελληνικά ιδρύματα και τα άτομα στους τομείς αυτούς πρέπει να αρνηθούν συνεργασίες με ισραηλινές οντότητες που εμπλέκονται σε παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και διεθνούς δικαίου.

Τα ακαδημαϊκά ιδρύματα πρέπει να απορρίψουν συνεργασίες με ισραηλινά πανεπιστήμια που είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με κρατικές πολιτικές κατοχής.

Στην ιατρική, οι ελληνικοί οργανισμοί υγείας πρέπει να μποϊκοτάρουν συνεργασίες με ισραηλινές εταιρείες

που συμβάλλουν στην καταπίεση των Παλαιστίνιων, αμφισβητώντας τη συνηγορία που κρύβεται πίσω από τη βιτρίνα της υγειονομικής περίθαλψης.

Ομοίως, οι πολιτιστικές ανταλλαγές δεν εξαιρούνται από τον κριτικό έλεγχο. Τα πολιτιστικά μποϊκοτάζ είναι κρίσιμα στην αντίσταση κατά της νομιμοποίησης των ισραηλινών πολιτικών που παραβιάζουν τα δικαιώματα των Παλαιστίνιων.

Καλλιτέχνιδες/ες, κινηματογραφίστριες/ες και πολιτιστικοί παράγοντες πρέπει να αναγνωρίσουν τον ρόλο τους στην τήρηση προτύπων ηθικής, αρνούμενες να συμμετέχουν σε πολιτιστικές εκδηλώσεις που ξεπλένουν την αποικιοκρατία των εποίκων.

Εδώ είναι που οι φεμινίστριες/ες, οι απο-αποικιοποιητές και εργαζόμενες/α/οι στον πολιτισμό μπορούν να αντιπαρατεθούν ενεργά στο κακό και να προστατεύσουν τις ζωές των Παλαιστίνιων, αξιοποιώντας τις πλατφόρμες τους για να αμφισβητήσουν τη συνηγορία που συχνά κρύβεται πίσω από αυτές τις φαινομενικά αθώες συνεργασίες.

Αυτές οι συλλογικές ενέργειες υπογραμμίζουν τη σημασία των μποϊκοτάζ ως στρατηγικό, μη βίαιο μέσο υπεράσπισης της δικαιοσύνης και ενίσχυσης των φωνών των Παλαιστίνιων στον αγώνα για απελευθέρωση.

βάλ

εγγύης

μην προδώσει τον αγώνα μας.

Η Παλαιστίνη, φοράει μαντήλα, ναι, και φοράει σταυρό στο λαιμό της.

Η Παλαιστίνη καταπιέζεται από αυτή την Ισραηλινή κατοχή διότι η κατοχή καταπιέζει τους συνανθρώπους της.

Αγωνίζεται κάθε μέρα και δεν παραδίδεται σε κανέναν εχθρό, όσο και να πέφτουν οι βόμβες και όσο και να μαζεύει τα κομμάτια του σώματος του παιδιού της από τις Ισραηλινές βόμβες στην Γάζα.

Ξέρει ότι όλοι είναι μάρτυρες αυτής της θυσίας για τον αγώνα της απελευθέρωσης και ονειρεύεται για την ημέρα που δεν θα υπάρχουν άλλοι μάρτυρες πια! Και πιστεύει σε μια Ελεύθερη Παλαιστίνη.

Η Παλαιστίνη για να σβήσει τον φόβο της χαμογελά στο παιδί της λέγοντας «Μην φοβάσαι τον Σιωνιστή παιδί μου».

Αυτές είναι οι αξίες και οι πράξεις φεμινισμού για αυτήν, χωρίς να βάζει ονομασία, αν και την βάζουν έτσι οι Δυτικοί.

Η Παλαιστίνη δεν είναι μόνη της. Έχει γυναίκες, αδελφές, συντρόφισσες και όλη την Παλαιστίνη στους ωμούς της. Κλαίει, ουρλιάζει αλλά κρατάει γερά και με υπομονή, είτε στην Δυτική Όχθη, είτε σε Ισραηλινές φυλακές, είτε στην Γάζα. Οι γυναίκες και τα παιδιά τους είναι οι άμαχοι στην Γάζα σήμερα, αλλά είναι οπλισμένες με δύναμη να αντιστέκονται και να μην λυγίζουν.

Η Παλαιστίνη ζητάει από κάθε δυτική γυναίκα να στηρίξει τον Παλαιστινιακό αγώνα της, χωρίς προκαταλήψεις και κηρύγματα για το πώς και τι θα πρέπει να είναι.

Ζήτω οι μαχητές και οι μαχήτριες της Αντίστασης και της Ελευθερίας!

Λευτεριά στην Παλαιστίνη!

Υποστηρίξτε την Παλαιστινιακή Τέχνη και Πολιτισμό: Η φεμινιστική αλληλεγγύη πρέπει να ενισχύσει τις φωνές που οι αποικιοκρατικές αφηγήσεις προσπαθούν να σβήσουν. Οργανώστε πολιτιστικές εκδηλώσεις, προωθήστε Παλαιστινίους καλλιτέχνες και μετατρέψτε δημόσιους χώρους σε πλατφόρμες για τις ιστορίες τους. Ο πολιτισμός μας είναι αντίσταση: Ας ακουστεί αυτό.

Συμμετέχετε σε Άμεσες Δράσεις και Διαμαρτυρίες. Οι άμεσες δράσεις και οι διαμαρτυρίες αναγκάζουν τις δομές να επανεξετάσουν τις λειτουργίες τους. Βάλτε στο στόχαστρο επιχειρήσεις που έχουν κέρδος από την κατοχή. Εμφανιστείτε, διαταράξτε και καταστήστε σαφές ότι η κερδοσκοπία από την κατοχή είναι απαράδεκτη.

Απορρίψτε κάθε μορφή αποικιοκρατίας και απαρτχάιντ. Ο αγώνας κατά της πατριαρχίας απαιτεί την καταπολέμηση της αποικιοκρατίας.

Να είστε δημιουργικές: βρείτε πού μπορείτε να επηρεάσετε.

Κατανοήστε και πιστέψτε βαθιά ότι η απελευθέρωσή μας είναι αλληλένδετη.

Το φεμινιστικό κίνημα, τόσο στην Ελλάδα όσο και παγκοσμίως, δεν στερείται πληροφόρησης —στερείται δράσης. Βλέπουμε τη δυστυχία, κατανοούμε τις διασταυρώσεις/διατομές και γνωρίζουμε τα γεγονότα. Τώρα πρέπει να δράσουμε. Η αποικιοκρατική και πατριαρχική βία δεν καταπιέζει μόνο τον λαό της Παλαιστίνης: μας αγγίζει όλες/ους/α.

Οι κυβερνήσεις δεν θα μας σώσουν. Το καθήκον μας είναι σαφές: να οργανωθούμε, να δράσουμε, να αντισταθούμε.

Οι καθημερινές σας αποφάσεις μπορούν να μετατραπούν σε πράξεις αντίστασης. Κάθε πράξη αντίστασης μετράει.

Μπορεί να αποτύχουμε στο να χτίσουμε έναν κόσμο που να προάγει την αξιοπρέπεια και την ελευθερία όλων των ανθρώπων, ξεκινώντας με την απελευθέρωση της Παλαιστίνης— αλλά ας πει η ιστορία ότι τουλάχιστον προσπαθήσαμε.

Λύση η διασφάλιση της δημόσιας διαχείρισης του νερού και όχι νέα αφορμή για ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίησή του

Μέτρα για τη λειψυδρία

Του Πέτρου Α. Μπαστέα*

Η λειψυδρία στην Ελλάδα μετά από 30 περίπου χρόνια γίνεται και πάλι αισθητή. Το φαινόμενο που απειλεί όλες τις Μεσογειακές χώρες επιδεινώνεται λόγω της κλιματικής αλλαγής και της αυξανόμενης ζήτησης για νερό.

Ύστερα από τρία φτωχά σε βροχοπτώσεις έτη (2021, 2022, 2023) τα αποθέματα πόσιμου νερού για την Αττική σε διάστημα μόλις 2 ετών μειώθηκαν σημαντικά από 1.100 εκατομμύρια κυβικά τον Οκτώβριο του 2022 σε κάτω από 700 εκατομμύρια κυβικά σήμερα.

Οι αστικές κυβερνήσεις αντί εδώ και χρόνια να προετοιμάζονται έγκαιρα με δημόσιες πολιτικές αντιμετώπισης του προβλήματος (ένταξη νέων πηγών νερού, μείωση των απωλειών στα δίκτυα ύδρευσης - στην Αθήνα μόνο χάνονται ετησίως περίπου 58 εκατ. κυβικά, χρήση ανακυκλωμένου νερού από τις εγκαταστάσεις επεξεργασίας λυμάτων, συστήματα φυσικής κατακράτησης πλημμυρικής απορροής σε αστικές περιοχές - «ούτε μια σταγόνα νερού στα δίκτυα ομβρίων»), κίνητρα αποθήκευσης νερού σε κτήρια γραφείων, εργοστάσια και κατοικίες κ.α.) αξιοποιούν την λειψυδρία για να προωθήσουν πολιτικές ιδιωτικοποίησης και εμπορευματοποίησης του νερού.

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας δεν στοχεύει στην ουσιαστική αντιμετώπιση της λειψυδρίας και των συνεπειών της κλιματικής αλλαγής, αλλά χρησιμοποιεί την κρίση ως ευκαιρία για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων λίγων μεγάλων εταιρειών.

Η ανάθεση της διαχείρισης των υδάτων της Θεσσαλίας σε ολλανδική εταιρεία, η πρόθεσή της κυβέρνησης να υλοποιήσει φαραωνικά και αντιπεριβαλλοντικά έργα (μέσω ιδιωτών φυσικά) για να μεταφέρει νερό από τη Λίμνη Κρεμαστώνστο Μόρνο και η ανάθεση της αφαλάτωσης σε ιδιώτες είναι χαρακτηριστικά παραδείγματα.

Πρόσφατα το υπουργείο Περιβάλλοντος και Ενέργειας με πρόσχημα την αντιμετώπιση του προβλήματος της λειψυδρίας ανακοίνωσε τρία βασικά μέτρα, τα οποία θέτουν σε κίνδυνο το δημόσιο χαρακτήρα της διαχείρισης του νερού: α) αύξηση των τιμών στα τιμολόγια του νερού, β) συγχωνεύσεις των Δημοτικών Επιχειρήσεων Ύδρευσης - Αποχέτευσης (ΔΕΥΑ) σε εταιρείες ανά νομό και γ) εκπόνηση έργων ιδιωτικής διαχείρισης σε σχέση με την ύδρευση (έργα υποδομών, αφαλατώσεις κ.α.).

Οι αυξήσεις στην τιμή του νερού, που ανακοινώνονται με το πρόσχημα της «εξοικονόμησης», είναι ανεπαρκείς για την επίλυση του προβλήματος της σπατάλης, καθώς η ανθρώπινη κατανάλωση αποτελεί μόνο το 7-8% της

συνολικής χρήσης του νερού ενώ οι πραγματικές αιτίες της κρίσης βρίσκονται στη μη-βιώσιμη αγροτική και βιομηχανική χρήση του νερού και στην έλλειψη μακροπρόθεσμων δημόσιων έργων για τη διαχείριση των υδάτινων πόρων.

Η Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων Ενέργειας και Υδάτων (ΡΑΑΕΥ) καλείται να εφαρμόσει μια νέα Κοινή Υπουργική Απόφαση τιμολόγησης του νερού η οποία μέσω της ανάκτηση κόστους ο καταναλωτής θα πληρώνει όλα τα έξοδα του παρόχου. Μιλάμε για μια νέα ΚΥΑ τιμολόγησης νερού που ήδη είναι αντισυνταγματική πριν καν ψηφιστεί, αφού θα βασίζεται στην ΚΥΑ τιμολόγησης του 2017, που την ακύρωσε το ΣΤΕτο 2022 επειδή αντιμετώπιζε το νερό ως εμπόρευμα, όχι ως κοινωφελές αγαθό που χρήζει προστασίας.

Ο αγώνας για τη διατήρηση του δημόσιου χαρακτήρα του νερού είναι και πάλι κρίσιμος.

Η κοινωνία των πολιτών, οι εργαζόμενοι στους οργανισμούς ύδρευσης και η επιστημονική κοινότητα πρέπει να αγωνιστούν σε ενιαίο μέτωπο για να αποτρέψουν την εμπορευματοποίηση ενός από τα πιο βασικά αγαθά για την ανθρώπινη επιβίωση.

Το κίνημα για το Δημόσιο Νερό με τη διαρκή και ισχυρή συμμαχία εργαζομένων - κοινωνίας έχοντας κοινούς στόχους, κοινό αγώνα και κοινό μέτωπο, πέτυχε σημαντικές νίκες ακυρώνοντας την προσπάθεια του αστικού πολιτικού και οικονομικού κατεστημένου να ιδιωτικοποιήσει με νόμους των μνημονιακών κυβερνήσεων την ΕΥΔΑΠ και ΕΥΑΘ.

Το 2014 κρίθηκε, αντισυνταγματική η μεταβίβαση της πλειοψηφίας των μετοχών στο ΤΑΙΠΕΔ και το 2022 κρίθηκε αντισυνταγματική η ένταξη ΕΥΔΑΠ και ΕΥΑΘ στο Υπερταμείο.

«Το νερό», αποφάνθηκε το ΣΤΕ και τις δύο φορές, «ως δημόσιο αγαθό δεν μπορεί να γίνεται αντικείμενο κερδοσκοπίας». Μεγάλες νίκες οι δύο αποφάσεις του ΣΤΕ το 2022 που έκριναν παράνομο και ακύρωσαν τον διαγωνισμό για την παράδοση μέσω ΣΔΙΤ σε ιδιώτες του Εξωτερικού Υδροδοτικού Συστήματος της Αττικής. Το ΣΤΕ αποφάνθηκε ότι «ο κύκλος του νερού από τις πηγές έως τις βρύσες αποτελεί ενιαίο λειτουργικό σύστημα και δε μπορεί να τεμαχιστεί».

Οι επιτυχίες του παρελθόντος δείχνουν ότι ο αγώνας αυτός μπορεί να κερδηθεί

Η λύση δεν βρίσκεται στην ιδιωτικοποίηση, αλλά στη μακροπρόθεσμη δημόσια διαχείριση, σε φορείς με λαϊκή συμμετοχή, με δημόσιες επενδύσεις σε βιώσιμες τεχνολογίες και πολιτικές που θα διασφαλίζουν την καθολική και απρόσκοπτη πρόσβαση όλων σε καθαρό νερό.

*Μέλος του Δ.Σ. Συλλόγου Προσωπικού ΕΥΔΑΠ, μέλος της Γραμματείας της αυτόνομης ταξικής συλλογικότητας «ΣΕΚΕΣ για Δημόσια ΕΥΔΑΠ στην Υψηλεία της Κοινωνίας»

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»*

* σύγχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοηλιτάς

Με μια μεγάλη πορεία και τις εκδηλώσεις του Αντιφασιστικού Σεπτεμβρη *τιμήθηκε και φέτος η μνήμη του δολοφονημένου από τους νεοναζί Παύλου Φύσσα*. Χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν το απόγευμα της 18/09 στο σημείο που δολοφονήθηκε ο Φύσσας από τον χρυσαυγίτη Γιώργο Ρουπακιά, το 2013, στο Κερασίνη. Η πορεία έφτασε, λίγο μετά τις 8 μ.μ., στη Μάντρα του Μπλόκου της Κοκκινιάς και η Μάγδα Φύσσα κατέθεσε μία ανθοδέσμη. *Κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν επίσης* στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, της Πάτρας, του Βόλου, των Ιωαννίνων, του Ηρακλείου και *σε πολλές ακόμα πόλεις της χώρας*. Στην πορεία της Αθήνας, για ακόμη μια χρονιά με απόφαση της αστυνομίας, οι

Απέναντι στη συντονισμένη στοχοποίηση και τον κυβερνητικό ρατσισμό προς τους Ρομά, τα κινήματα και οι συλλογικότητες της Αριστεράς οφείλουν να αντιδράσουν. Ένα πρώτο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση είναι *η Ανοικτή Συνέλευση Συγκρότησης Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στις/στους Ρομά που θα λάβει χώρα 10/10* στο Στέκι Μεταναστών.

Πρόκειται για *συνέχεια ήδη υπάρχουσών πρωτοβουλιών* που είχαν ως κέντρο τους την υδροδότηση του οικισμού Σοφό στον Ασπρόπυργο, αλλά και την απονομή δικαιοσύνης για τη δολοφονία των νεαρών Ρομά από τις αστυνομικές δυνάμεις. Μετά τις τελευταίες εξελίξεις όμως και την αναβάθμιση της κρατικής καταστολής, *η ανάγκη συγκρότησης μιας πιο πλατιάς και δυναμικής πρωτοβουλίας κρίνεται ακόμη πιο αναγκαία*. Χαρακτηριστικά στο κάλεσμα της Ανοικτής

Συνέλευσης αναφέρεται: «Σας καλούμε σε ανοικτή συνέλευση στο Στέκι Μεταναστ(ρι)ών, Τσαμαδού 13 για να δυναμώσουμε την παρουσία μας στο πλευρό των Ρομά, για να στηρίξουμε τις δικές τους αποφάσεις και διεκδικήσεις και να σταματήσουμε εδώ την εξαίρεσή τους από τα βασικά δικαιώματα τους στη σταθερή και αξιοπρεπή στέγη, στην ισότιμη πρόσβαση στη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, στην υγεία, στην εργασία, για να συσπειρωθούμε ενάντια στην κρατική καταστολή και τη βία, η οποία έχει αυξηθεί τραγικά τις τελευταίες μέρες».

Σύμφωνα με την αναλυτική έκθεση «Συνεχείς σοβαρές ανεπάρκειες στην παροχή συνθηκών σε υποστελεχωμένα καμπς» που δημοσιοποίησε η οργάνωση Υποστήριξη Προσφύγων στο Αιγαίο (RSA – Refugees Support Aegean), αξιολογώντας σημαντικά στοιχεία για την υποδοχή αιτούντων άσυλο στην Ελλάδα το 2024, *ένα σημαντικό ποσοστό διαμενόντων στις δομές της χώρας παραμένει εκεί χωρίς να του παρέχονται υλικές συνθήκες υποδοχής, όπως σίτιση και οικονομικό βοήθημα, που προβλέπονται νομοθετικά*. Παρά το γεγονός ότι η ελληνική νομοθεσία προβλέπει την παροχή οικονομικού βοηθήματος, χρηματοδοτούμενο με ευρωπαϊκά κονδύλια, σε όλους τους αιτούντες άσυλο που διαμένουν στο σύστημα υποδοχής της χώρας, οι αριθμοί δείχνουν ότι *η πραγματικότητα απέχει πολύ από τις δεσμεύσεις της ελληνικής πολιτείας*: μόνο το 43% των προσφύγων λαμβάνει οικονομική βοήθεια, δηλαδή από τους 15.100 πρόσφυγες που στις 30 Ιουνίου διέμεναν σε καμπ και είχαν το δικαίωμα για οικονομικό βοήθημα, μόνο οι 6.505 το λάμβαναν.

σταθμοί του μετρό «Μανιάτικα» και «Κορυδαλλός» ήταν κλειστοί για το κοινό από τις 17:30, με αποτέλεσμα η προσέλευση των διαδηλωτών στο σημείο της συγκέντρωσης να γίνει «μετ' εμποδίων». Σε κάθε περίπτωση *η μαζική συμμετοχή του κόσμου στις συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα, δείχνει ότι η πλειοψηφία της κοινωνίας δεν ξεννά τους μαχαιροβγάλτες νεοναζί της Χρυσής Αυγής και δεν φοβάται όλους του σοβαροφάνεις επιγόνους της που επιχειρούν να επιβάλλουν μια νέα ακροδεξιά ατζέντα*. Το αντιφασιστικό κίνημα για ακόμη μια χρονιά δήλωσε «παρών» τιμώντας τη μνήμη του Παύλου και στέλλοντας ένα ισχυρό μήνυμα αντίστασης απέναντι στην κυβέρνηση και την ακροδεξιά.

Για ακόμη μια φορά *στήθηκε μια ολόκληρη βιομηχανία στοχοποίησης των Ρομά*. Αφορμή στάθηκαν οι μεγάλες επιχειρήσεις της ΕΛ.ΑΣ. σε καταυλισμούς Ρομά στην περιοχή της Φυλής και του Ασπροπύργου. Σε μια προσπάθεια το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη να αναβαθμίσει το κύρος του, αξιοποίησε την πάγια τακτική της επέμβασης σε καταυλισμούς.

Στις επιχειρήσεις συμμετείχαν αστυνομικοί των τοπικών υπηρεσιών με τη συνδρομή αστυνομικών της Ο.Π.Κ.Ε., της Ε.Κ.Α.Μ., της Διεύθυνσης Αστυνομικών Επιχειρήσεων Αττικής, της Ο.Ε.Π.Τ.Α. της Διεύθυνσης Τροχαίας Αττικής, αστυνομικών σκύλων και μη στελεχωμένου αεροσκάφους. Μιλάμε για πανκινητοποίηση. Ήδη *προετοιμαζόταν το έδαφος τις προηγούμενες ημέρες με εκτενή ρεπορτάζ*

στις ειδήσεις για την «παραβατικότητα των Ρομά» και την «εκτεταμένη εγκληματικότητα στα Λίοσια και τον Ασπρόπυργο». Το ζήτημα είναι ότι για ακόμη μια φορά οι παραβατικές πρακτικές μεμονωμένων προσώπων χρεώνονται συνολικά στους Ρομά σε μια λογική τσουβαλιάσματος και καλυμμένου ρατσισμού. *Ένα κράτος που έχει εγκαταλείψει τους Ρομά στη φτώχεια και την εξαθλίωση μη μεριμνώντας ούτε για την κάλυψη των βασικών αγαθών τους, λειτουργεί εκ των υστέρων κατασταλτικά* απέναντί τους, στοχοποιώντας τους σωρηδόν και παρουσιάζοντάς τους ως παρείσακτους και εγκληματίες.

Οι αριθμοί είναι αποκαρδιωτικοί, ειδικά αν συνυπολογίσει κανείς πως παλαιότερη έκθεση της οργάνωσης κατέγραφε, στα τέλη του 2023, και πάλι το ίδιο πρόβλημα. Τότε, από τα 25.483 άτομα που ζητούσαν άσυλο και ζούσαν στις δομές της χώρας, μόνο τα 9.967 άτομα έπαιρναν οικονομικό βοήθημα και περισσότερα από 15.000 το στερούσαν. Στην έκθεση σημειώνεται αιχμηρά το γεγονός πως, σύμφωνα με τα επίσημα στατιστικά, *οι κυριότερες χώρες καταγωγής των αιτούντων άσυλο που διαμένουν στις δομές εξακολουθούν να είναι χώρες με εστίες συγκρούσεων*: το 27% των προσφύγων στα καμπ προέρχεται από το Αφγανιστάν, ενώ ακολουθεί η Συρία με 23%. Έτσι, όπως υπογραμμίζει η έκθεση, καταρρίπτεται το αφήγημα «περί αποκλειστικά οικονομικών μεταναστών/ριών που αναπαράγεται συχνά απαξιοτικά στον δημόσιο λόγο».

Η ακροδεξιά απάντηση της ΕΕ στα νέα προσφυγικά κύματα προκαλεί οργή!

Του Νικόλα Κολυτά

Είναι σαφές ότι η Ευρώπη παίρνει μια πολύ επικίνδυνη στροφή όσον αφορά στο προσφυγικό. Η απόφαση του γερμανικού κράτους να επιβάλλει συνοριακούς ελέγχους σε όλα τα χερσαία σύνορα από 16.09 στην πραγματικότητα καταργεί επί της ουσίας τη Σένγκεν και κλείνει τα σύνορα απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες. Αυτό μπορεί να δημιουργήσει ένα ντόμινο αντιπροσφυγικών πολιτικών σε όλα τα ενδιαμέσως κράτη με τελικό αποδέκτη τις χώρες εισόδου, που πλέον εκτός από το ρόλο του μαντρόσκυλου της ΕΕ, θα έχουν και το ρόλο του επιστάτη.

Γερμανία

Η κατάσταση στη Γερμανία μυρίζει μπαρούτι. Το πολιτικό τοπίο μετατοπίζεται διαρκώς προς τα δεξιά, η οικονομική κρίση βαθιάει διαρκώς και η κοινωνική κίνηση αποκτά αντιδραστικές εκφράσεις. Πρώτο θύμα αυτής της ζοφερής συνθήκης είναι προφανώς οι πιο ευάλωτοι, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες. Αυτός είναι και ο λόγος που η χρεωκοπημένη πολιτική κυβέρνηση Σολτς μεταθέτει το βάρος των προβλημάτων στην προσφυγική κίνηση, ως μια εύκολη λύση ανάγκης στις πιέσεις που δέχεται από τα δεξιά της. Η γερμανική κυβέρνηση ήδη ανακοίνωσε την επέκταση των προσωρινών συνοριακών ελέγχων σε όλα τα χερσαία σύνορα της χώρας, από 16 Σεπτεμβρίου και για έξι μήνες. Οι έλεγχοι, πέραν της Πολωνίας, της Τσεχίας, της Αυστρίας και της Ελβετίας, αναμένεται να επεκταθούν και στα σύνορα με τη Γαλλία, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο, την Ολλανδία και τη Δανία. Μάλιστα το υπουργείο Εσωτερικών της Νάνσι Φέτζερ, ηγετικού στελέχους του SPD, πανηγυρίζει για την απώθηση 30.000 ατόμων «που δεν είχαν δικαίωμα εισόδου στη χώρα».

Η απόφαση αυτή έχει επιφέρει θύελλα αντιδράσεων εντός ΕΕ. Όμως η αγανάκτηση και η δυσαρέσκεια προς τη Γερμανία δεν έγκειται στην καταπάτηση θεμελιωδών δικαιωμάτων και στο μη σεβασμό των πολιτικών ασύλου, αλλά στο άγχος ότι το προσφυγικό βάρος της Γερμανίας θα το σηκώσουν οι... γείτονές της, με τελικό αποδέκτη τα κράτη υποδοχής. Κατ' αυτόν τον τρόπο οι πρόσφυγες γίνονται μπαλάκι του τένις ανάμεσα στους πιο ξενοφοβικούς πολιτικούς παίκτες της Ευρώπης. Πρόκειται για μια κατάσταση που βρωμάει ρατσισμό και ακροδεξιά. Ήδη ο Πολωνός πρωθυ-

πουργός Ντόναλντ Τουσκ αντέδρασε αρνητικά χαρακτηρίζοντας απαράδεκτα τα γερμανικά μέτρα, ενώ σε ακόμη πιο αντιδραστικό πλαίσιο ο υπουργός Εσωτερικών της Αυστρίας διεμήνυσε ότι η χώρα του δεν πρόκειται να δεχθεί τους μετανάστες που διώχνει η Γερμανία.

Τα νέα προσφυγικά μέτρα στη Γερμανία έχουν ανοίξει μια τεράστια συζήτηση στο εσωτερικό της χώρας αλλά και διεθνώς. Η κυρίαρχη αφήγηση χρησιμοποιεί το επιχείρημα της «αντιμετώπισης της ισλαμιστικής απειλής μετά την τρομοκρατική επίθεση στο Ζόλινγκεν». Η πραγματικότητα όμως είναι πολύ πιο σύνθετη από ένα ακροδεξιό κλισέ ειπωμένο από μια κυβέρνηση Σοσιαλδημοκρατών-Πρασίνων-Φιλελευθέρων. Έχει να κάνει με την πολιτική χρεωκοπία του ακραίου κέντρου της Γερμανίας και την οικονομική κατάρρευση των μεσοστρωμάτων μετά την περίοδο του Covid και το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία. Η συνθήκη αυτή έστρωσε το δρόμο στην άκρα δεξιά να ορίσει εκείνη την ατζέντα της δημόσιας συζήτησης. Τα αντιπροσφυγικά μέτρα της κυβέρνησης Σολτς πάρθηκαν στο φόντο της κατάρρευσης των ποσοστών των δυνάμεων της στις τοπικές εκλογές της Θουριγγίας και της Σαξονίας όπου το ακροδεξιό AfD θριάμβευσε. Την ίδια στιγμή αντιδραστικά πολιτικά μορφώματα, όπως το κόμμα της Σάρα Βάγκενκενχ, διασπώνται από το Die Linke με αντιμεταναστευτική ρητορική, φλερτάροντας ανοιχτά με την ακροδεξιά πολιτική. Όλα τα παραπάνω συνιστούν ένα ιδανικό μείγμα ώστε οι πιο σκοτεινές εποχές και οι πιο μαύρες πολιτικές να επιστρέψουν στη Γερμανία και κατ' επέκταση στην

Ευρώπη.

Ελλάδα

Η στάση της ελληνικής κυβέρνησης μπροστά σε αυτή την κατάσταση είναι κωμικοτραγική. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης εν ολίγοις ισχυρίζεται ότι εφόσον το ελληνικό κράτος έκανε καλά τη δουλειά του στα σύνορα με φράχτες, απελάσεις, επαναπροωθήσεις, τώρα τις σάς έπιασε και μας στέλνετε κι άλλους πρόσφυγες από δευτερογενείς ροές. Χωρίς καμία διάθεση πλάκας, αυτή είναι η επίσημη γραμμή της ελληνικής κυβέρνησης που σε κάθε περίπτωση προσιδιάζει σε ξέσπασμα προδομένου φίλου, παρά σε διεθνή παίκτη. Η χαρακτηριστική δήλωση Μητσοτάκη σε ραδιοφωνική συνέντευξή του ήταν: «Η Ελλάδα υπερασπίστηκε τα ευρωπαϊκά σύνορα στον Έβρο. Ήταν το πρώτο βήμα σε μια προσπάθεια να πείσουμε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση ότι, εάν δεν μπορούμε να περιορίσουμε τον αριθμό αυτών που περνούν τα σύνορα, δε θα μπορούσαμε να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα των δευτερογενών ροών».

Την ίδια στιγμή όμως που η κυβέρνηση δείχνει αδύναμη να ανταπεξέλθει στο νέο αδιέξοδο της Ευρώπης Φρούριο, στην εσωτερική συζήτηση σπεύδει να επιστρατεύσει εκ νέου το ρατσισμό και την ξενοφοβία. Ο Υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου Νίκος Παναγιώτοπουλος επέμεινε σε συνέντευξή του ότι «Πρέπει να διασφαλίσουμε την φύλαξη των ευρωπαϊκών συνόρων» και ότι δεν πρόκειται να έρθουν άλλοι μετανάστες στην Ελλάδα γιατί το... «Το έχει ξεκόψει κατηγορηματικά ο Πρωθυπουργός τις προάλλες». Παράλληλα όμως συνέχισε να υπερασπίζεται τις πιο ρατσιστι-

κές πολιτικές που υιοθέτησε η Ελλάδα προς εξυπηρέτηση της Ευρώπης που τώρα της γυρίζει την πλάτη δηλώνοντας πως «Είτε με ευρωπαϊκό, είτε με εθνικό χρήμα, ο φράχτης θα συνεχίσει να κατασκευάζεται». Πρόκειται για κυβέρνηση όχι αφελών αλλά άκρως επικίνδυνων. Το μαρτυρούν οι χιλιάδες νεκροί στον Έβρο και στο Αιγαίο, το επιβεβαιώνουν οι χειρισμοί της στη νέα κατάσταση με τα αντιπροσφυγικά μέτρα στη Γερμανία.

Μπροστά στη νέα συνθήκη που διαμορφώνεται, είναι πολύ σημαντικό τα κόμματα, οι οργανώσεις της Αριστεράς, από κοινού με συλλογικούς φορείς, με εργατικά συνδικάτα, φοιτητικούς συλλόγους, μαθητικές ομάδες, αντιρατσιστικές πρωτοβουλίες και μεταναστευτικές οργανώσεις, να υψώσουν το δικό τους τείχος απέναντι στο ρατσισμό και την ξενοφοβία που γεννούν νεκρούς στον Έβρο και στο Αιγαίο. Η ΕΕ εισέρχεται σε μια νέα εποχή στο προσφυγικό όπου οι ακροδεξιές πολιτικές εν πολλοίς ορίζουν την ατζέντα και στοχοποιούν όσους αναζητούν μια καλύτερη ζωή. Τα κλειστά σύνορα, η υποβάθμιση της Σένγκεν, οι φράχτες, οι παράνομες επαναπροωθήσεις, συνιστούν ένα έγκλημα με θεσμική υπογραφή. Είναι χρέος μας να σταθούμε απέναντί τους και ναβάλουμε και πάλι στη συζήτηση το ζήτημα των ανοιχτών συνόρων, της εξασφάλισης ασφαλών δρόμων, τη δημιουργία ανοιχτών κέντρων υποδοχής, τη μέριμνα για ανθρωπιστική περίθαλψη και το αίτημα για μη συμμετοχή σε πολεμικές επιχειρήσεις. Μόνο έτσι μπορούμε να ελπίζουμε σε μια Ευρώπη αλληλεγγύης και διεθνισμού και όχι σε μια Ευρώπη μίσους και εθνικισμού.

Από την απελευθέρωση της

Του Τάσου Φίντζου,
υποψήφιου διδάκτορα
Νεότερης Ιστορίας, ΕΚΠΑ

Η 12η Οκτωβρίου 1944 ήταν μια μέρα που θα έμενε αξέχαστη σε κάθε κάτοικο των Αθηνών. Το πρωί εκείνης της ημέρας οι Γερμανοί στρατιώτες υπέστειλαν το ναζιστικό σύμβολο από την Ακρόπολη, κατέθεσαν στεφάνι στο μνημείο του άγνωστου στρατιώτη και εγκατέλειψαν την Αθήνα. Πριν ακόμα φύγουν, οι κάτοικοι με άκραιο αυθορμητισμό κατέκλυσαν τους δρόμους του κέντρου γιορτάζοντας την πρώτη ελεύθερη ημέρα μετά από 4 χρόνια. Ωστόσο αυτό το κλίμα χαράς και αισιοδοξίας γρήγορα ανατράπηκε, καθώς μάλλον βασίστηκε σε σαθρά θεμέλια. Τι είχε συμβεί τα προηγούμενα χρόνια που υπονόμωσε την ικανότητα της ελληνικής κοινωνίας να μεταβεί στη μεταπολεμική εποχή ειρηνικά, όπως συνέβη σε αρκετά κράτη της Ευρώπης;

Κατοχή

Συνοπτικά, η κατάληψη της Ελλάδας από τις δυνάμεις του Άξονα αποτέλεσε μια πρωτοφανή κατάσταση για την ελληνική κοινωνία. Το κράτος ήταν ακέφαλο αφού ο Μεταξάς πέθανε τον Ιανουάριο του 1941 και ο διάδοχός του Αλέξανδρος Κορυζής αυτοκτόνησε, λίγες μέρες πριν την είσοδο των γερμανικών στρατευμάτων στην Αθήνα. Ο βασιλιάς μαζί με τους παλιούς αστούς πολιτικούς έφυγε για την Κρήτη και ύστερα για τη Μέση Ανατολή, όπου τέθηκε υπό την προστασία των Άγγλων, οι οποίοι τον στήριζαν πολιτικά. Στην Ελλάδα, υπό τριπλή κατοχή πλέον, διορίσθηκε μια κυβέρνηση από τους Γερμανούς, υπό τον Γεώργιο Τσολόκογλου. Η φυγή της κυβέρνησης του βασιλιά, η αδυναμία της κυβέρνησης Τσολόκογλου να δώσει λύσεις στο πρόβλημα της πείνας καθώς και το στίγμα της συνεργασίας με τους κατακτητές, δημιούργησαν τον κοινωνικό και πολιτικό χώρο, ώστε να αναδυθεί μια νέα δύναμη, το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, υπό την ηγεσία του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας. Το ΕΑΜ, μαζί με τον ένοπλο βραχίονα του, τον ΕΛΑΣ και την νεολαία του, την ΕΠΟΝ, υπήρξε ο δεύτερος μεγαλύτερος αντάρτικος στρατός στην Ευρώπη. Ευαγγελιζόταν τον αγώνα για εθνική απελευθέρωση, τον οποίο συνδύασε με το αίτημα της λαοκρατίας. Το αίτημα αυτό, ήταν ασαφές, καθώς σε διαφορετικά κοινωνικά πλαίσια έπαιρνε διαφορετικά νοήματα. Εντούτοις αυτή η ασάφεια ευνόησε τη δυναμι-

Στην εμβληματική φωτογραφία της μεγάλης συγκέντρωσης για την απελευθέρωση της Αθήνας, δεσπόζουν τα ψηλά λάβαρα των Συμμάχων, (ΗΠΑ, Βρετανία, ΕΣΣΔ). Η προσήλωση του ΚΚΕ στις αρμονικές σχέσεις με τους «Συμμάχους», από το καλωσόρισμα των βρετανικών δυνάμεων τον Οκτώβρη μέχρι την αποφυγή επιθέσεων εναντίον τους το Δεκέμβρη (!), η δέσμευσή του στη σοβιετική στρατηγική και η αποδοχή του πλαισίου της Γιάλτας, συμπληρώνουν την μάταιη επιδίωξη μιας «εθνικής ενότητας» στο εσωτερικό.

κή του, γιατί μπορούσε να υιοθετηθεί μαζί από διαφορετικές κοινωνικές ομάδες, οι οποίες προέβαλαν τα δικά τους πιστεύω και θέλω κάθε φορά σαν περιεχόμενο της λαοκρατίας. Το ΕΑΜ κατάφερε μέσα από τη δράση του να αυξήσει την κοινωνική και πολιτική επιρροή του. Στα αστικά κέντρα προέβη σε σημαντικές πράξεις αντίστασης ακυρώνοντας την επιστράτευση εργατών, οι οποίοι προορίζονται για να σταλούν να «δουλέψουν» στην πολεμική βιομηχανία της Γερμανίας. Επιπλέον, με το άνοιγμα των αποθηκών των σιτηρών κατάφερε, ειδικά στην Αθήνα, να σώσει μεγάλα μέρη του πληθυσμού από την πείνα, η οποία αποτέλεσε σημαντική αιτία θανάτου τον χειμώνα του 1941-1942. Στην ύπαιθρο σφυρηλάτησε μια συμμαχία με τα αγροτικά στρώματα, η οποία βασίστηκε κυρίως στην προστασία της σοδειάς τους από τις δυνάμεις κατοχής με αντάλλαγμα την απόσπαση ενός μέρους της σοδειάς για την διατροφή των ανταρτών. Παράλληλα ένας νέος πολιτιστικός κόσμος ανοίχτηκε στους αγρότες, καθώς για πρώτη φορά πολλοί παρακολούθησαν θεατρικές παραστάσεις, οι οποίες οργανώθηκαν από την ΕΠΟΝ. Αυτή η ποικιλόμορφη δράση οδήγησε το ΕΑΜ στο να μαζικοποιηθεί ραγδαία και να σχηματίσει μια δική του επικράτεια, κυρίως ορεινή, η οποία ονομάστηκε

Ελεύθερη Ελλάδα, είχε την δική της κυβέρνηση, την Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης(ΠΕΕΑ), ευρύτερα γνωστή ως κυβέρνηση του βουνού, η οποία εφάρμοζε τους δικούς της (λαοκρατικούς) νόμους.

Μετά την απελευθέρωση

Με την απελευθέρωση δημιουργήθηκε μια παράδοξη κατάσταση στην Ελλάδα, καθώς καμία από τις προηγούμενες δυνάμεις δεν είχε την πλήρη νομιμοποίηση για να κυβερνήσει, ενώ δεν υπήρξε και η είσοδος κάποιου συμμαχικού στρατού που θα έθετε τη χώρα de facto στο αντίστοιχο στρατόπεδο, όπως συνέβη σε άλλες χώρες της Ευρώπης και των Βαλκανίων. Η κατοχική κυβέρνηση δεν είχε καμία νομιμοποίηση από τη στιγμή που αποχώρησαν οι Γερμανοί. Η κυβέρνηση του βασιλιά βρισκόταν μαζί με την πλειοψηφία του αστικού πολιτικού κόσμου εκτός Ελλάδας, είχε τη στήριξη των Βρετανών, όμως δεν είχε ούτε πολλά πολιτικά ερείσματα στη χώρα, ούτε τις στρατιωτικές δυνάμεις για να επιβληθεί, ιδιαίτερα μετά το κίνημα που δημιουργήθηκε στη Μέση Ανατολή. Τέλος, στην Ελλάδα υπήρχε το ΕΑΜ, το οποίο ήταν πλειοψηφικό πολιτικά αλλά και στρατιωτικά, όμως προσπαθούσε να εξασφαλίσει μια ομαλή και

ειρηνική μετάβαση στη μεταπολεμική εποχή, σε συμφωνία με την επίσημη κυβέρνηση. Τα δύο ζητήματα που έπρεπε να επιλυθούν ήταν το πολιτικό, το οποίο αφορούσε ουσιαστικά την επιστροφή του βασιλιά και το στρατιωτικό, το οποίο αφορούσε τον τρόπο δημιουργίας του νέου εθνικού στρατού. Το δεύτερο ήταν πολύ σημαντικό, καθώς το ποια σώματα θα συγκροτούσαν τον νέο στρατό, σήμαινε ουσιαστικά και το ποιος θα ελέγχει τα σώματα των ενόπλων, και άρα αν χρειαστεί θα μπορούσε να επιβάλει τη δική του εξουσία.

Προκειμένου να λυθούν τα παραπάνω ακανθώδη ζητήματα οι αντιπροσωπείες της ΠΕΕΑ, της επίσημης κυβέρνησης και άλλων αντάρτικων οργανώσεων συναντήθηκαν δύο φορές. Στον Λίβανο τον Μάιο του 1944 και στην Καζέρτα τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους, λίγες μέρες πριν την αποχώρηση των Γερμανών. Με την πλάστιγγα του πολέμου στα θέατρα των επιχειρήσεων, να γέρνει υπέρ των Συμμάχων, άρχισαν σταδιακά να σκέφτονται όλες οι πλευρές τον μεταπολεμικό κόσμο.

Οι Βρετανοί

Οι Βρετανοί, οι οποίοι είχαν στρατηγικά συμφέροντα στην Ελλάδα, δεν ήθελαν σε καμία περίπτωση να δουν

Αθήνας στα Δεκεμβριανά

την χώρα να αλλάξει στρατόπεδο. Για αυτόν τον λόγο προσπάθησαν να εγκλωβίσουν το ΕΑΜ σε μια πολιτική υποταγής στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας. Σε έναν βαθμό η έγνοια τους για τον κίνδυνο της Ελλάδας να καταληφθεί από τους κομμουνιστές διογκώθηκε από τον Γεώργιο Παπανδρέου, ο οποίος ανέλαβε και πρωθυπουργός της κυβέρνησης, με τη στήριξη των Βρετανών. Σε αυτές τις δύο συναντήσεις, τις οποίες οι Βρετανοί ενόχλησαν για να εγκλωβίσουν την αντιπροσωπεία του ΕΑΜ σε συνεννόηση με τον Παπανδρέου συμφωνηθήκαν τα εξής. Αρχικά ο ΕΛΑΣ, να υπαχθεί στον νέο εθνικό στρατό και μαζί με τις υπόλοιπες αντάρτικες ομάδες, κάποιες από τις οποίες είχαν συνεργαστεί από ένα σημείο του πολέμου και ύστερα με τους ναζί, να τεθούν υπό τις διαταγές του Βρετανού διοικητή Ρόναλντ Σκόμπι. Επιπλέον, ως προς το πολιτειακό, συμφωνήθηκε ότι η επιστροφή του βασιλιά θα γινόταν μόνο ύστερα από δημοψήφισμα. Αν και οι Άγγλοι, ήθελαν να στηρίξουν πολιτικά τον βασιλιά, καταλάβαιναν ότι στην Ελλάδα υπήρχε ένα ισχυρό αντιμοναρχικό αίσθημα. Ωστόσο ο βασιλιάς αρνήθηκε να κάνει δηλώσεις όπου να επιβεβαιώνει κάτι τέτοιο ξεκάθαρα.

Ο Παπανδρέου

Τέλος, συμφωνήθηκε να δημιουργηθεί κυβέρνηση εθνικής ενότητας με πρωθυπουργό τον Παπανδρέου, η οποία όμως θα περιείχε και υπουργούς από το ΕΑΜ. Οι Βρετανοί γνώριζαν ότι αυτές οι εξελίξεις ήταν προς το συμφέρον τους, παράλληλα όμως αναγνώριζαν ότι αν το ΕΑΜ το επιθυμούσε, μπορούσε να καταλάβει την εξουσία. Ο μόνος τρόπος για να αποφευχθεί μια τέτοια προσπάθεια, θα ήταν οι ίδιοι οι Βρετανοί να προσφέρουν στρατιωτική υποστήριξη στον Παπανδρέου, θέμα το οποίο συζητήθηκε και συμφωνήθηκε μεταξύ του Παπανδρέου και των Βρετανών. Επιπλέον, οι Βρετανοί προσπαθώντας να ισορροπήσουν ανάμεσα στις δικές τους επιδιώξεις και στο να μην διασπάσουν τη συμμαχία τους με την ΕΣΣΔ, ήρθαν σε επαφή μαζί της για το ελληνικό ζήτημα. Το βράδυ της 9ης Οκτωβρίου 1944, τρεις μέρες πριν την αποχώρηση των Γερμανών από την Αθήνα ο Τσώρτσιλ επισκέφθηκε το Κρεμλίνο, για να διευθετήσουν με τον Στάλιν τη μεταπολεμική σφαίρα επιρροής στα Βαλκάνια. Παρότι η συμφωνία δεν ήταν δεσμευτική, δείχνει τη βρετανική αποφασιστικότητα για να μην αλλάξει η Ελλάδα στρατόπεδο.

Στις 18 Οκτωβρίου, έξι ημέρες μετά την απελευθέρωση της Αθήνας, η κυβέρνηση του Παπανδρέου, αποβιβάστηκε στον Πειραιά, μαζί με τον στρατηγό Ρόναλντ Σκόμπι και δύο βρετανικές μονάδες. Συνολικά οι δυνάμεις που στήριζαν την κυβέρνηση στην Αθήνα δεν ξεπερνούσαν τους 5.000 ένοπλους. Στο μεσοδιάστημα οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ που

Το ΚΚΕ έθετε ως πρώτο στόχο του ΕΑΜ την απελευθέρωση από το κατακτητή. Αυτή η ιδέα σε συνδυασμό με την υιοθέτηση της θεωρίας των σταδίων για τον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό έθετε σε προτεραιότητα την εφαρμογή κοινωνικών και πολιτικών μεταρρυθμίσεων μέσα από τις εκλογές

βρίσκονταν ήδη στην Αθήνα τήρησαν μέχρι κεραίας τις εντολές που είχαν. Από την μία προσπαθούσαν να λειτουργούν ως δυνάμεις τήρησης της τάξης στους δρόμους, να υπερασπιστούν σημαντικές υποδομές, τις οποίες οι γερμανικές δυνάμεις προσπάθησαν να καταστρέψουν φεύγοντας -μια τέτοια περίπτωση είναι η μάχη της ηλεκτρικής- και επίσης λάμβαναν καθημερινές εντολές, οι οποίες αφορούσαν την εμφάνιση των ανταρτών και την πειθαρχία ώστε ουσιαστικά να μπορούν να ενσωματωθούν στον εθνικό στρατό.

Ωστόσο, δεν θα προχωρήσουν στην κατάληψη της πόλης. Όταν αποβιβάστηκε η εθνική κυβέρνηση, οι δυνάμεις πιστές στον Σκόμπι, πλην του ΕΛΑΣ, στρατοπέδευσαν στο κέντρο της πόλης και έλεγξαν κάποιες σημαντικές οδικές αρτηρίες και τη λεγόμενη «Σκομπία», δηλαδή το Σύνταγμα και το Κολωνάκι. Αντιθέτως οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ έλεγχαν την υπόλοιπη Αθήνα, με τον κύριο όγκο τους να βρίσκεται στις ανατολικές συνοικίες. Παρά το γεγονός ότι μέλη ή φίλοι του ΕΑΜ χτυπήθηκαν από δυνάμεις που είχαν συνεργαστεί με τους κατακτητές, ο ΕΛΑΣ προσπάθησε να περιορίσει τα γεγονότα και να μην δώσει συνέχεια. Σε γενικές γραμμές αντιμετώπιζε αυτές τις ενέργειες ως προβοκατόρικες που σκοπό είχαν να υπονομεύσουν την ειρηνική μετάβαση. Ωστόσο η συνεχιζόμενη ένταση σε βάρος του ΕΑΜ, από ένοπλους, η ατιμωρησία απέναντι στους συνεργάτες των Γερμανών αλλά και η μη ενσωμάτωση των δυνάμεων του ΕΛΑΣ στον νέο στρατό και η απαίτηση για αφοπλισμό και αυτοδιάλυση, οδήγησαν το ΕΑΜ στο να δώσει τη μάχη της Αθήνας, η οποία έμεινε γνωστή ως Δεκεμβριανά.

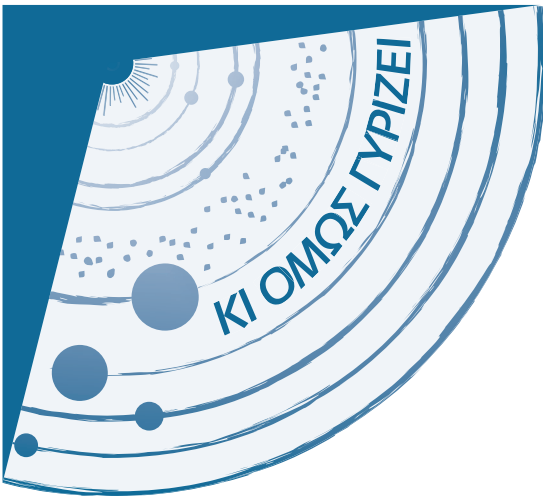
Στρατηγική

Το ερώτημα που γεννάται είναι γιατί το ΕΑΜ, αντί να καταλάβει την Αθήνα, όταν ουσιαστικά μπορούσε να το κάνει αναίμακτα, προσπάθησε να έρθει σε συνεννόηση με την κυβέρνηση. Η απάντηση θα μπορούσε να βρίσκεται σε ένα συνδυασμό πολιτικών και υλικών λόγων. Από τη μία, το ΚΚΕ έθετε ως πρώτο στόχο του ΕΑΜ την απελευθέρωση από το κατακτητή. Αυτή η ιδέα σε συνδυασμό με την υιοθέτηση της θεωρίας των σταδίων για τον ελληνικό κοινωνικό

σχηματισμό έθετε σε προτεραιότητα την εφαρμογή κοινωνικών και πολιτικών μεταρρυθμίσεων μέσα από τις εκλογές. Άλλωστε ο πλήρης έλεγχος της περιφέρειας από τον ΕΛΑΣ σε συνδυασμό με την μεγάλη του επιρροή στα αστικά κέντρα θα μπορούσε να εξασφαλίσει ένα θετικό εκλογικό αποτέλεσμα. Με αυτόν τον τρόπο το ΕΑΜ θα ολοκλήρωνε την αστική επανάσταση που είχε μείνει ανολοκλήρωτη και ταυτόχρονα θα παρουσίαζε τον εαυτό του ως μια φιλολαϊκή δύναμη, η οποία όμως ήταν και εθνική, απεκδυόμεντο στίγμα της μειοδοσίας που είχε προσκολληθεί στο ΚΚΕ τον Μεσοπόλεμο για τη θέση του για τη Μακεδονία. Σε αυτήν τη λογική θα πρέπει ίσως να κατανοηθεί και το γεγονός ότι δεν βρήκαν ιδιαίτερη απήχηση οι φωνές που έφεραν αντίρρηση σε αυτήν τη γραμμή, είτε αυτές εκφράστηκαν μειοψηφικά από τον λόγο του Βελουχιώτη στην Λαμία, είτε από οργανώσεις του ΚΚΕ στη Μακεδονία, οι οποίες αρχικά άσκησαν κριτική στην συμφωνία του Λιβάνου, ωστόσο τέθηκαν σύντομα στην κομματική γραμμή. Τέλος, δεν πρέπει να υποτιμηθεί και η υλική διάσταση του ζητήματος, καθώς μεγάλο μέρος του επισιτισμού του πληθυσμού καλυπτόταν από σιτηρά που έφταναν από τον ερυθρό σταυρό και τους συμμάχους, τη διανομή όμως έλεγχαν οι Βρετανοί. Αυτό είχε ως συνέπεια το ΕΑΜ, σε περίπτωση που καταλάμβανε την εξουσία να βρεθεί αντιμέτωπο με μια επισιτιστική κρίση. Τέλος, το ίδιο το κυβερνητικό έργο που άσκησε, υπονόμωσε τη δημοφιλία του, καθώς οι υπουργοί του αναγκάστηκαν να υποστηρίξουν μέτρα που υπονόμωσαν την πολιτική συμμαχία που είχε δημιουργήσει κατά την διάρκεια της κατοχής.

Το βιβλίο του Δημήτρη Μαριόλη (εκδόσεις ΚΨΜ) αναφέρεται στην εμπειρία από τη συμμετοχή των ΕΑΜιτών υπουργών στην κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» το φθινόπωρο του 1944. Αριστεροί και κομμουνιστές ανέλαβαν τα υπουργεία των Οικονομικών, της Οικονομίας, της Εργασίας και της Γεωργίας και περιορίστηκαν να εφαρμόζουν μια πολιτική διαμορφωμένη από τους Άγγλους και τον Ζολώτα, προσανατολισμένη στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ελληνικού κεφαλαίου και σε ευθεία σύγκρουση με τις προσδοκίες των κοινωνικών τάξεων που είχαν συγκροτήσει το ΕΑΜικό μπλοκ, με αυστηρή λιτότητα και περικοπή των δημόσιων δαπανών! Η εμπειρία αυτή, συχνά υποτιμημένη στις συζητήσεις για την τότε στρατηγική του ΚΚΕ, είναι πολύτιμο εφόδιο για την κατανόηση της «αδύνατης ταξικής ανακωχής» που επεδίωξε η ΕΑΜική ηγεσία τον Οκτώβριο του 1944.

Ουκρανία

Η ουκρανική ηγεσία έχει ανεβάσει κατακόρυφα το αίτημα για χρήση δυτικών πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς για να χτυπήσει στόχους βαθιά μέσα στη Ρωσία, ενώ η Μόσχα προειδοποιεί απέναντι σε μια τέτοια κλιμάκωση εκ μέρους των δυτικών συμμάχων της Ουκρανίας. Η κυβέρνηση Στάρμερ δείχνει έτοιμη να δώσει το πράσινο φως, αλλά στις ΗΠΑ επικρατούν (ακόμα...) αμφιβολίες, γι' αυτό και η διμερής αγγλοαμερικανική συνάντηση δεν έβγαλε την «είδηση» που περίμενε ο Ζελένσκι. Ενισχυτικά στην αυτοσυγκράτηση της αμερικανικής πολιτικής ηγεσίας, λειτουργεί η διαπίστωση της στρατιωτικής, ότι η ελευθερία χρήσης τέτοιων πυραύλων «δεν θα αλλάξει πολλά στην πορεία του πολέμου». Παρά αυτή τη διαπίστωση, η κυβέρνηση Ζελένσκι επιμένει και φαίνεται ότι αυτό το αίτημα θα αποτελεί σημαντικό τμήμα του «σχεδίου νίκης» που θα παρουσιάσει αυτές τις μέρες σε Μπάιντεν/Χάρις/Τραμπ. Αν από την ουκρανική μεριά είναι αναμενόμενη η απαίτηση, το πιο επίφοβο είναι ότι αυτή η επικίνδυνη ιδέα έχει υποστηρικτές μέσα στο ή γύρω από το αμερικανικό κράτος, από όσους κι όσες διατρανώνουν ότι όλες οι ρωσικές «κόκκινες γραμμές» μπορούν να καταπατηθούν άφοβα...

Γερμανία

Η ακροδεξιά AfD αναδείχθηκε πρώτη δύναμη στη Θουριγγία (23,4%), δεύτερη στη Σαξονία (27,5%) και στο Βραδενβούργο (29,2%). Ανάλογα το κρατίδιο, αλλάζουν κάποια χρήσιμα στοιχεία όπως ο νικητής (αλλού το κεντροδεξιό CDU, αλλού το SPD), οι αυξομειώσεις των άλλων κομμάτων και το (αλλού μικρό, αλλού μεγάλο) μέγεθος της ανόδου της AfD. Αλλά η γενική εικόνα δεν αλλάζει. Αυτός ο κύκλος περιφερειακών εκλογών κατοχύρωσε την εδραίωση της γερμανικής ακροδεξιάς και την αναβάθμισή της σε δύναμη που μπορεί να διεκδικήσει μεσοπρόθεσμα την εξουσία. Η ρατσιστική στροφή του γερμανικού κράτους, όπως και το κλίμα καταστολής και πειθάρχησης που έχει επιβάλει απέναντι στην αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη συμπληρώνουν τη σκοτεινή εικόνα, που εξηγεί εν μέρει και την άνοδο της ακροδεξιάς. Η γερμανική πολιτική σκηνή

στο σύνολό της μετατοπίζεται προς δεξιότερες θέσεις και η εικόνα συμπληρώνεται από την κατάρρευση του αριστερού Die Linke, που φαίνεται ότι είχε πολύ σοβαρότερα προβλήματα από τους απωθητικούς καυγάδες με την Σάρα Βάγκενκνεχτ όσο αυτή παρέμενε στο κόμμα, με βασικότερο την αυξανόμενη προσαρμογή του στους θεσμούς και το θόλωμα της εικόνας ενός «εξωσυστημικού» κόμματος. Η άνοδος της «Συμμαχίας Σάρα Βάγκενκνεχτ» δυστυχώς δεν αποτελεί κάποια «φωτεινή» πτυχή μέσα στην σκληρή εκλογική εικόνα. Το προσωποκεντρικό αυτό μάρφωμα, με διαταξικές αναφορές, ακραία πολυσυλλεκτικές ψήφους και «δάνεια» θέσεων και από τα αριστερά και από τα ακροδεξιά, είναι δύσκολο να καταταχθεί κάποιο στο χάρτη. Αυτό αντανακλάται και στη στάση των παραδοσιακών κομμάτων απέναντι στη Σάρα. Με συνεδριακή απόφαση το CDU και με «εθιμικό δίκαιο» το SPD, έχουν ρήτρα αποκλεισμού των «δύο άκρων», δηλαδή της AfD και του Linke. Το ερώτημα τι είναι η συμμαχία της Σάρα και άρα αν «αποκλείεται» δεν έχει απαντηθεί και καταρχήν έχει δεχτεί προσκλήσεις στις σχετικές διαπραγματεύσεις για σχηματισμό τοπικών κυβερνήσεων. Ο τόνος της ίδιας είναι πολύ διαλλακτικός και «ανοιχτός» (τόσο στο SPD όσο και στο CDU) σε σχέση με τις μέρες που ως στέλεχος του Linke κατήγγειλε κάθε σκέψη συγκυβερνήσεων. Μια υπενθύμιση σε όσους έσπευσαν να αντιμετωπίσουν την «Συμμαχία Σάρα Βάγκενκνεχτ» ως... αριστερή διάσπαση του Linke.

Σρι Λάνκα

Οι προεδρικές εκλογές στη Σρι Λάνκα αποτέλεσαν μια μεγάλη «αλλαγή σελίδας». Ήταν η πρώτη εκλογική αναμέτρηση μετά τη συγκλονιστική λαϊκή εξέγερση του 2022 που ξέσπασε εν μέσω χρεοκοπίας, ανέτρεψε τον πρόεδρο Γκοταμπάγια Ραγιαπάκσα και τον υποχρέωσε να εγκαταλείψει τη χώρα, βάζοντας τέλος στην οικογενειακή δυναστεία. Στον πρώτο γύρο, ο αριστερός Ανούρα Κουμάρα Ντισανάικε αναδείχθηκε πρώτος (42,31%) ενώ ακολούθησε ο επικεφαλής της αξιωματικής αντιπολίτευσης στο κοινοβούλιο Σάτζιθ Πριμαντάσα (32,76%). Ο Ρανίλ Ουικρεμείσινγκε, που κυβέρνησε ως μεταβατικός πρόεδρος την περασμένη 2ετία συγκέντρωσε 17,27%, ενώ ο Ναμάλ Ραγιαπάκσα, της γνωστής οικογενείας και του -μέχρι πρότινος- πανίσχυρου κόμματός της, πήρε... 2,57%! Στην δεύτερη καταμέτρηση (όπου αποκλείονται οι άλλες υποψηφιότητες και συνοπολογίζονται οι «ψηφοί δεύτερης προτίμησης» που προβλέπει το εκλογικό σύστημα εκεί) ο Ντισανάικε κέρδισε με 55,89%. Είναι ενδεικτικό του σεισμού ότι στις προεδρικές εκλογές του 2019, ο Ντισανάικε είχε πάρει 3%. Το αποτέλεσμα δεν μπορεί να ερμηνευτεί χωρίς την ιστορική εξέγερση του 2022. Χάρη σε αυτήν, η παντοδύναμη δυναστεία των Ραγιαπάκσα συντρίβη, ο μεταβατικός πρόεδρος που τη διαδέχθηκε (και έφερε το ΔΝΤ στη χώρα το 2023) τιμωρήθηκε, ενώ την θεσμική αξιωματική αντιπολίτευση υπερέκρασε η πολιτική δύναμη που συνδέθηκε οργανικά με την εξέγερση και τις κινητοποιήσεις του 2022. Ο Ντισανάικε, ως επικεφαλής του «μαρξιστικού-λενινιστικού» VJP, απομάκρυνε το κόμμα από το παρελθόν του (δύο ένοπλες εξεγέρσεις τις δεκαετίες του 1970 και 1980) και συγκρότησε την Εθνική Λαϊκή Δύναμη, μια συμμαχία 21 αριστερών πολιτικών, συνδικαλιστικών και κοινωνικών οργανώσε-

ων. Ο ρόλος αυτής της συμμαχίας στην εξέγερση και το γεγονός ότι δεν έχει βρεθεί ποτέ κοντά στην εξουσία και τη διακυβέρνηση, έστρεψε σε αυτήν τις προσδοκίες της κοινωνικής πλειοψηφίας για «αλλαγή σελίδας». Μετά την εκλογή του, ο Ντισανάικε προκήρυξε πρόωρες κοινοβουλευτικές εκλογές, καθώς ο συνασπισμός του διέθετε... 3 από τις 225 έδρες στην παλιά Βουλή. Πάντως, ο δημόσιος λόγος της Εθνικής Λαϊκής Δύναμης (τουλάχιστον στο σάιτ της) θυμίζει περισσότερο την ασάφεια μιας ΜΚΟ με καλές προθέσεις και λιγότερο αριστερή-ταξική πολιτικοποίηση. Επιπλέον, το VJP έχει παρελθόν σκληρού σιναχέζικου σωβινισμού (στηρίζοντας το κράτος στον γενοκτονικό του πόλεμο κατά των Ταμίλ). Πέρα από αυτά τα προβλήματα, η προεκλογική καμπάνια του Ντισανάικε είχε στο κέντρο την πάταξη της διαφθοράς και την επαναδιαπραγμάτευση «κάποιων κοινωνικά άδικων όρων» στη συμφωνία με το ΔΝΤ, όχι τη ρήξη με αυτό. Από πλευράς Ουικρεμείσινγκε, έχει ήδη διατυπωθεί ο «φόβος» ότι η διαπραγμάτευση για αλλαγές όρων βάζει σε κίνδυνο την... τέταρτη δόση και οι διεθνείς αναλυτές «ανησυχούν» για εκτροχιασμό της συμφωνίας αναδιάρθρωσης του χρέους. Ειδικά στην Ελλάδα, έχουμε συσσωρευμένη εμπειρία για το πώς μπορεί να εξελιχθεί μια τέτοια απόπειρα «επαναδιαπραγμάτευσης»...

Κάτω τα χέρια από το Λίβανο

Του Πάνου Πέτρου

Το άρθρο αυτό γραφόταν σε μια οριακή στιγμή. Είχαν κυκλοφορήσει αναφορές για τις πρώτες, «ανιχνευτικές» διεισδύσεις ισραηλινών ειδικών δυνάμεων στο Λίβανο και η δημόσια συζήτηση κινούταν γύρω από το ενδεχόμενο μιας χερσαίας εισβολής, το αν αυτή θα είναι «περιορισμένη» (ή όχι...) και το αν αυτή θα ξεκινήσει άμεσα.

Είχε προηγηθεί η άνευ προηγουμένου τρομοκρατική επίθεση, με τις ανατινάξεις βομβητών και άλλων συσκευών σε όλο το Λίβανο, η εξόντωση μιας ολόκληρης σειράς από ανώτερα στρατιωτικά στελέχη της Χεζμπολά, οι διαρκείς αεροπορικές καταστροφικές επιδρομές σε όλο το νότιο Λίβανο, από την Κοιλιάδα της Μπεκάα ως τα νότια προάστια της Βηρυτού με εκατοντάδες νεκρούς και η σοκαριστική δολοφονία του Χασάν Νασράλα, του επί δεκαετίες ηγέτη της λιβανέζικης οργάνωσης.

Και οι σιωνιστικές επιθέσεις συνεχίζονται. Μια μαζική επιδρομή ισραηλινών μαχητικών στην Υεμένη χτύπησε ενεργειακές και άλλες ζωτικής σημασίας για τον βασανισμένο πληθυσμό υποδομές στη Χοντέινα και τη Ρας Ιαά. Στο Λίβανο, ο Ισραηλινός Στρατός γενικεύει τη γεωγραφία και τους στόχους των επιθέσεων του, με ενδεικτική την επίθεση στην Κόλα, τον πρώτο σιωνιστικό βομβαρδισμό στην κεντρική Βηρυτό εδώ και δεκαετίες, που είχε ως στόχο και σκότωσε 3 στελέχη του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Την ίδια μέρα, ανακοινώθηκε από την Χαμάς η δολοφονία του Σαρίφ Αμπού αλΑμί, επικεφαλής του Ισλαμικού Κινήματος του Λίβανο και μέλους της εξόριστης ηγεσίας, κατά την επίθεση σε προσφυγικό καταυλισμό.

Έχοντας αφεθεί ανενόχλητο να ισοπεδώνει τη Γάζα και να δολοφονεί αμάχους σε κοινή θέα επί έναν χρόνο, το σιωνιστικό κράτος αισθάνεται ότι δεν υπάρχουν κόκκινες γραμμές, ότι μπορεί να δράσει «ξεκαπίστρωτο».

Αμερικανική στήριξη

Ο εκπρόσωπος του Στέι Ντιπάρτμεντ Μάθιου Μίλερ δήλωσε ότι οι ΗΠΑ «εξακολουθούν να υποστηρίζουν» μια κατάπαυση του πυρός στο Λίβανο, αλλά επισήμανε και ότι «η στρατιωτική πίεση μπορεί μερικές φορές να διευκολύνει τη διπλωματία». Ο Τζο Μπάιντεν, επιμένει ότι εργάζεται για κατάπαυση του πυρός, αλλά συνεχίζει να εξοπλίζει

αδιάκοπα τον Ισραηλινό Στρατό, ενώ χαιρέτισε ανοιχτά τη δολοφονία του Νασράλα, η οποία άλλωστε συνέβη με αμερικανικές βόμβες, που κατέδαφισαν ολόκληρα κτίρια στη συνοικία Νταχίγια στα νότια προάστια της Βηρυτού.

Η μεταφορά της έμφασης του Ισραήλ στον Λίβανο και τη Χεζμπολά (και εμμέσως το Ιράν) έχει ήδη αποδώσει ένα από τα οφέλη που πάντοτε υπολόγιζε σε έναν πιθανό περιφερειακό πόλεμο. Στην πρώτη προεκλογική της ομιλία μετά τις καταγιστικές εξελίξεις στον Λίβανο, η Καμάλα Χάρις «ξέχασε» να αναφέρει καν τις λέξεις «κατάπαυση του πυρός» και «Γάζα» που είχε επιστρατεύσει δημαγωγικά στην προεκλογική της καμπάνια. Αντί του Τραμπ, μίλησε ο Τζάρεντ Κούσνερ, γαμπρός του, συνδεδεμέ-

βερνητικό μπλοκ, αλλά πιο ισχυρός από την αριθμητική είναι ο πολιτικός συμβολισμός.

Μέσα στο στράτευμα, που είχαν εμφανιστεί δυσφορίες για τον ατελείωτο πόλεμο φθοράς στη Γάζα, εμφανίζεται σήμερα ευφορία και αίσθημα ισχύος. Σύμφωνα με έναν τον πρώην ανώτερο ισραηλινό διαπραγματευτή, Ντανιέλ Λεβί, το ζήτημα της εξάντλησης παραμένει υπαρκτό, αλλά σήμερα ισορροπεί από την αίσθηση ότι «ποτέ δεν θα ξαναβρεθεί η κοινωνία τόσο έτοιμη» και από την εκτίμηση ότι τα προηγούμενα πλήγματα έχουν αποδιοργανώσει τη Χεζμπολά και τώρα είναι η ευκαιρία μιας αναμέτρησης μαζί της.

Αυτό είναι το μεγάλο ερωτηματικό. Στην τελευταία του ομιλία, ο Χασάν Νασράλα είχε παραδεχτεί

Έχοντας αφεθεί ανενόχλητο να ισοπεδώνει τη Γάζα και να δολοφονεί αμάχους σε κοινή θέα επί έναν χρόνο, το σιωνιστικό κράτος αισθάνεται ότι δεν υπάρχουν κόκκινες γραμμές, ότι μπορεί να δράσει «ξεκαπίστρωτο».

νος με το χριστιανοσιωνιστικό ρεύμα και πρώην κορυφαίος σύμβουλος του σε ζητήματα Μέση Ανατολής, δηλώνοντας ότι «αυτή είναι η μεγάλη ευκαιρία του Ισραήλ να τελειώσει τη δουλειά».

Διάθεση κλιμάκωσης

Ο Νετανιάχου, για να ξεπλύνει το γεγονός ότι επί των ημερών του συνέβη η 7η Οκτώβρη, αλλά και για να υποβαθμίσει πολιτικά το ζήτημα της (μη)επιστροφής των ομήρων, προσπαθεί να γίνει ο ηγέτης που «συνέτριψε τους εχθρούς του Ισραήλ». Οι επιτυχίες που κατέγραψε εις βάρος της Χεζμπολά τον έχουν ενισχύσει και αυτό αναδεικνύει ότι το πρόβλημα δεν είναι ο μόνο ο Νετανιάχου αλλά το σιωνιστικό πολιτικό σύστημα. Όλες οι αντιπολιτεύσεις έσπευσαν να συγχαρούν τον Ισραηλινό Στρατό. Ο «ψύχραιμος» του πολεμικού συμβουλίου, ο υπουργός Άμυνας Γκαλάντ, πλειοδοτεί σε φιλοπόλεμες εξαγγελίες για το μέλλον του Λιβάνου. Ο Γκιντεόν Σάαρ, παλιός αντίπαλος του Νετανιάχου, επέστρεψε στο κυβερνητικό πολεμικό συμβούλιο (είχε αποχωρήσει την περασμένη άνοιξη), ανταποκρινόμενος στην πρόσκληση Νετανιάχου και στο «πατριωτικό καθήκον». Φέρνει μαζί του άλλες 4 έδρες για το κυ-

βερνητικό μπλοκ, αλλά πιο ισχυρός από την αριθμητική είναι ο πολιτικός συμβολισμός. Μεσολάβησαν κι άλλα βαριά χτυπήματα, των οποίων οι συνέπειες (σε τραυματισμένους μαχητές, σε χτυπημένα οπλοστάσια κλπ) είναι άγνωστες.

Χερσαία εισβολή;

Αυτό που παραμένει δεδομένο, είναι ότι στο έδαφος τα πράγματα αλλάζουν προς το χειρότερο για τον Ισραηλινό Στρατό. Το δηλώνει και η προϊστορία της αποτυχημένης απόπειρας να ελεγχθεί η Βηρυτός το 1982 και η ιστορία της αποτυχίας του Ισραήλ το 2006 στο νότιο Λίβανο και η σύγχρονη εμπειρία της μάταιης απόπειρας να «ειρηνευτεί» η Γάζα επί ένα χρόνο. Όταν ο Νασράλα προ(σ)κάλεσε το Ισραήλ να κάνει χερσαία εισβολή, περιγράφωντάς την ως «ιστορική ευκαιρία για μας», δεν ήταν η κλασσική ρητορική τόνωσης του φρονήματος, αλλά εκτίμηση. Ο μόνος δισταγμός ίσως είναι αυτός μέσα στο σιωνιστικό κατεστημένο: Χερσαία εισβολή, ως επόμενο λογικό βήμα που όμως μπορεί να γυρίσει μπούμερανγκ; Ή επιμονή στα καταστροφικά πλήγματα από μακριά κι από τον αέρα, όπου το Ισραήλ διατηρεί το συντριπτικό πλεονέκτημα;

Εναλλακτικές

Οι ισραηλινές επιθέσεις ως τώρα θυμίζουν «ψάρεμα με δυναμίτη». Βάζουν στο στόχαστρο στελέχη, μέλη, βάσεις της Χεζμπολά, αλλά με μεθόδους που προκαλούν τεράστιες απώλειες και καταστροφές στο λιβανέζικο λαό. Η έκταση των επιθέσεων αρχίζει να θυμίζει το «Δόγμα Νταχίγια», που αποτελεί τον ορισμό της τρομοκρατίας με βάση τα λεξικά και τα εγχειρίδια, προβλέποντας την συστηματική καταστροφή και την τρομοκρατία του πληθυσμού που στηρίζει τις μαχητικές οργανώσεις, με στόχο να εκβιαστούν αυτές σε συνθηκολόγηση. Στην περίπτωση του Λιβάνου, αυτή η επιδίωξη μπορεί να συναρτηθεί και με το εσωτερικό (διαιρεμένο) πολιτικό τοπίο, διαφορετικό από το παλαιστινιακό και παράγοντας που έπαιρνε υπόψη μέχρι και το θάνατό του ο «πραγματιστής» Νασράλα.

Σήμερα, ο Λιβανέζος πρωθυπουργός δήλωσε έτοιμος να αναπτύξει τον στρατό στα νότια σύνορα αν υπάρξει κατάπαυση του πυρός, στηρίζοντας εμμέσως την αναδίπλωση της Χεζμπολά βόρεια του ποταμού Λιτάνι. Όμως αυτός ο στόχος προϋποθέτει είτε την οικειοθελή αποχώρηση της Χεζμπολά είτε... εμφύλιο πόλεμο. Ενώ οι σιωνιστικές επιθέσεις μάλλον αποκαθιστούν το «εθνικό» στάτους της Χεζμπολά (που είχε φθαρεί από τις επιλογές της μετά το 2006 και το απόγειο της δόξας της στην περιοχή), παρά την απομονώνουν πολιτικά. Έτσι κι αλλιώς, στο Ισραήλ φαίνεται να επικρατούν ονειρώξεις που πάνε πέρα και από αυτόν τον στόχο μιας αναδίπλωσης της λιβανέζικης οργάνωσης κι επιστροφής των εσωτερικών εκτοπισμένων Ισραηλινών στα βόρεια σύνορα.

Στους λόγους που το Ισραήλ έχει απασφαλίσει, κάποιοι μελετητές του σιωνιστικού κράτους προσθέτουν και το γεγονός ότι καίει ταχύτατα το πολιτικό του κεφάλαιο, ελπίζοντας ότι θα μπορέσει να το ανακτήσει στο μέλλον, όταν τελειώσουν όλα αυτά: «Έχουμε ήδη πιάσει πάτο στην κοινή γνώμη, οπότε πάμε τώρα να το τελειώσουμε και μετά θα έχουμε χρόνο να γυρίσουμε το κλίμα». Αυτό υποδηλώνει την κρισιμότητα των καθηκόντων μας στα δυτικά κράτη. Δεν έχουμε κάνει αρκετά για να μετατραπεί ο «πάτος» που έχει πιάσει το κράτος-τρομοκράτης στην κοινή γνώμη σε πολιτικό κόστος για τα κράτη και τις κυβερνήσεις που το στηρίζουν, σε υλικό κόστος για τη σιωνιστική οντότητα. Γιατί -αν δεν παρέμβουν οι αραβικές μάζες, σε ρήξη με τη συνενοχή, την παθητικότητα ή τους δισταγμούς των κρατικών ηγεσιών της περιοχής- μόνο αυτό δείχνει να μπορεί να τη σταματήσει...

Πρώτη επέτειος της 7ης Οκτώβρη Ένας χρόνος γενοκτον

αιχμαλώτων. Ήταν επίσης μια στρατιωτική επίθεση στη Μερραχία της Γάζας, δηλαδή τη δύναμη που επιβάλλει κι επιτηρεί τον βάρβαρο αποκλεισμό της μικρής λωρίδας γης -και μάλιστα επιτυχημένη, ταπεινώνοντας τον πολυδιαφημισμένο Ισραηλινό Στρατό. Ήταν μια επίθεση σε εγκαταστάσεις της Σιν Μπετ, με στόχο την απόσπαση πολύτιμου υλικού για τις πληροφορίες που διαθέτει το σιωνιστικό κράτος.

Πολιτικά-συμβολικά, ήταν η μεταφορά του πολέμου στα εδάφη που αρπάχθηκαν το 1948, από τα παιδιά και τα εγγόνια εκείνων που τότε διώχθηκαν από αυτά και κατέληξαν στα προσφυγικά στρατόπεδα της Γάζας. Ήταν το γκρέμισμα του μισητού φράχτη, μπροστά στον οποίο μάτωναν οι διαδηλωτές που επιχειρούσαν να τον προσεγγίσουν ειρηνικά λίγα χρόνια πριν στη «Μεγάλη Πορεία της Επιστροφής». Ήταν μια «εξέγερση κρατούμενων, μια απόδραση από τη μεγαλύτερη φυλακή του πλανήτη».

Για το «ζήτημα της Γάζας», ήταν η ανατίναξη του δόγματος Νετανιάχου, σύμφωνα με το οποίο η Γάζα μπορούσε απλά να καταδικαστεί σε αργό και σιωπηλό θάνατο, με την ισραηλινή κοινωνία ασφαλή κι ευημερούσα πίσω από τους φράχτες και τα εξελιγμένα συστήματα αποτροπής και επιτήρησης. Ούτε οι ρουκέτες, ούτε οι μαζικές ειρηνικές διαδηλώσεις είχαν καταφέρει να διαταράξουν αυτήν την απάνθρωπη μακαριότητα. Το πέτυχε η Πλημμύρα του Αλ Άκσα, υπενθυμίζοντας στον πλανήτη και στην ισραηλινή κοινωνία ότι η Γάζα... υπάρχει και δεν θα δεχτεί να πεθάνει σιωπηλά.

Συνολικότερα, η 7η Οκτώβρη ήταν η λυσοσασμένη/ύστατη απόπειρα να ανακοπεί η μεθόδευση να θαφτεί το Παλαιστινιακό Ζήτημα σιωπηλά, με τις συμφωνίες του Αβραάμ (για εξομάλυνση σχέσεων μεταξύ Ισραήλ και αραβικών κρατών), την αναγνώριση της Ιερουσαλήμ ως «ενιαίας κι αδιαίρετης πρωτεύουσας του Ισραήλ» από τις ΗΠΑ, τη διεθνή σιωπή καθώς ο Νετανιάχου παρουσίαζε «χάρτες» για το μέλλον «ευημερίας της περιοχής» στους οποίους δεν υπήρχαν καν Παλαιστινιακά εδάφη, την προσπάθεια να επιβληθεί μια (μη-)λύση ερήμην των Παλαιστινίων. Η 7η Οκτώβρη υπενθύμισε ότι δεν θα υπάρξει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη.

Μιλώντας ειδικά για τη ζωή στη Γάζα, η 7η Οκτώβρη πρέπει να γίνει αντιληπτή και ως μια «υποχρεωτική» κίνηση. Η επίθεση έγινε από το Κοινό Επιχειρησιακό Κέντρο όλων των ένοπλων τμημάτων όλων των πολιτικών

Του Πάνου Πέτρου

Μετά από ένα χρόνο γενοκτονικού πολέμου, καταστροφής της Γάζας, επιθέσεων στη Δυτική Όχθη και στο φόντο των σημερινών χτυπημάτων στο Λίβανο, μόνο όποιος ακόμα εθελουφλεί δεν μπορεί να συμφωνήσει με την τοποθέτηση του Ταρίκ Αλί την επομένη της 7ης Οκτώβρη του 2023, που αποτελεί μια στάση αρχής για να κρίνει κανείς κάθε «επεισόδιο» στη μακρά ιστορία του Παλαιστινιακού: «Δεν υπάρχει καμιά ηθική, πολιτική ή στρατιωτική ισοδυναμία ανάμεσα στις δύο πλευρές».

Σε αυτή την εφημερίδα και στο Rproject.gr έχουμε γράψει πολλά για τις βαρύτερες αιτίες που οδηγούσαν στην 7η Οκτώβρη με μαθηματική ακρίβεια. Με αφορμή τη συμπλήρωση ενός χρόνου, που αναμφίβολα θα αναθερμάνει τη σιωνιστική προπαγάνδα και τις μιντιακές επιθέσεις στην Παλαιστινιακή Αντίσταση και όσους/όσες την υποστηρίζουν, αυτό το άρθρο υπενθυμίζει τι ήταν η Επιχείρηση «Πλημμύρα της Αλ Άκσα» κι επιχειρεί μια πρώτη/προσωρινή πολιτική αποτίμηση της 7ης Οκτώβρη και όσων έβαλε σε κίνηση.

Ανταλλαγή αιχμαλώτων

Η 7η Οκτώβρη ήταν καταρχήν μια φιλόδοξη προσπάθεια να διεκδικηθεί μια μαζική ανταλλαγή αιχμαλώτων. Χιλιάδες αγωνιστές κι αγωνίστριες αργοπεθαίνουν στα Ισραηλινά κελιά, ενώ ανάμεσα τους υπάρχουν πολλοί βετεράνοι αγωνιστές της Δυτικής Όχθης, με τις ικανότητες και το πολιτικό κύρος να στελεχώσουν την παλαιστινιακή αντί-

σταση και εκεί. Το 2011, το Ισραήλ είχε δεχτεί να απελευθερώσει εκατοντάδες Παλαιστίνιους για να εξασφαλίσει την επιστροφή του λοχία Γκιλάντ Σαλίτ. Οι παλαιστινιακές οργανώσεις έλπιζαν ότι ένας μεγάλος αριθμός Ισραηλινών αιχμαλώτων θα πίεζε προς μια ιστορικής κλίμακας απελευθέρωση συναγωνιστών και συντρόφων τους. Η αρπαγή ομήρων/αιχμαλώτων είχε κι έναν άλλο υπολογισμό. Γνωρίζοντας ότι στη σιωνιστική κοινωνία (και στις συμμαχικές με το Ισραήλ κυβερνήσεις) ενδιαφέρονται μόνο για τις Ισραηλινές ζωές, οι παλαιστινιακές ηγεσίες στη Γάζα εκτιμούσαν ότι οι αιχμάλωτοι αποτελούν το μόνο διαπραγματευτικό χαρτί στην προσπάθεια να διεκδικήσουν την άρση ή τη χαλάρωση του αποκλεισμού της Γάζας, όπως και ο μοναδικός λόγος που θα μπορούσε να επιβάλει μια «αυτοσυγκράτηση» στην (αναμενόμενη) σκληρή απάντηση Ισραηλινού Στρατού.

Αυτή η σημασία των ομήρων/αιχμαλώτων αποτελεί ίσως το ισχυρότερο τεκμήριο υπέρ του ισχυρισμού της ηγεσίας της Χαμάς ότι οι φόντοι αμάχων δεν περιλαμβάνονταν στο σχεδιασμό της επίθεσης. Ασφαλώς υπήρξαν εκτελέσεις Ισραηλινών αμάχων που έχουν αποδειχθεί, στη διάρκεια αυτού που η Χαμάς έχει περιγράψει (στο «Η Δίκη μας Αφήγηση») ως «ταχύτατη κατάρρευση του Ισραηλινού στρατιωτικού συστήματος ασφαλείας και χάους που προκλήθηκε στις συνοριακές με τη Γάζα περιοχές». Δεν μας ενδιαφέρει να «ωραιοποιήσουμε» γεγονότα. Όμως έχει μια αξία η απάντηση στην προπαγανδιστική καταϊγίδα, που θέλησε να παρουσιάσει την «Πλημμύρα του Αλ Άκσα», ως τυφλή τρομοκρατική επίθεση χωρίς πολιτικό/στρατιωτικό στόχο πέρα από τις «σφαγές αμάχων». Από τις πρώτες

μέρες υπήρχαν ερωτήματα γύρω από τις συνθήκες αρκετών θανάτων, ιδιαίτερα όσον αφορά τα διασταυρούμενα πυρά μετά την αντεπίθεση των IDF για την ανακατάληψη των (επ)οικισμών, που περιλάμβανε τανκς και ελικόπτερα. Πλέον έγινε γνωστό ότι οι IDF ενεργοποίησαν σε μαζική κλίμακα το «Δόγμα Χάνιμπαλ» (βλ. και σελ. ??) με τη ρητή εντολή: «Ούτε ένα όχημα δεν πρέπει να επιστρέψει στη Γάζα». Όμως οι πιο παταγώδεις διαψεύσεις αφορούν τις ιστορίες τρόμου, για αποκεφαλισμούς, για μωρά σε φούρνους, για μαζικούς βιασμούς, για ακραία «σπλάτερ» ιστορίες με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες. Αυτά είχαν ως πηγή την ΜΚΟ στην οποία ανέθεσε η ισραηλινή κυβέρνηση την περισυλλογή θυμάτων, την «Ζάκα», μια υπερ-ορθόδοξη οργάνωση η οποία εξαρτάται από εθελοντικές δωρεές και από κρατική βοήθεια και η οποία σύμφωνα με Ισραηλινά ΜΜΕ, κατασκεύασε πολλά ψευδή στοιχεία, τα πιο «αποκρουστικά», δημιουργώντας ένα κλίμα που της εξασφάλισε έτσι μια κατακόρυφη αύξηση των ατομικών δωρεών, όπως και γενναία κρατική βοήθεια, για να στηριχθεί το «έργο» της. Αυτή η οργάνωση λειτουργήσε ως βασική πηγή των διεθνών ΜΜΕ τις μέρες μετά την 7η Οκτώβρη. Σήμερα η ερευνητική δημοσιογραφία έχει διαψεύσει όλους τους πιο «αποκρουστικούς» ισχυρισμούς της. Αλλά ενώ οι αρχικοί ισχυρισμοί της γίνονταν σε ζωντανή σύνδεση και σε πρωτοσέλιδα, οι ανασκευές του Ισραηλινού Τύπου περνάνε στα ψιλά των σάιτ και των εφημερίδων...

Πολιτικοστρατιωτική απάντηση

Όμως η 7η Οκτώβρη δεν ήταν μόνο μια επιχείρηση αρπαγής κι ανταλλαγής

Ία, ένας χρόνος αντίστασης

παρατάξεων, αλλά το στρατιωτικό μέγεθος και το πολιτικό βάρος της Χαμάς στη Γάζα κάνει σαφές ότι αυτή είχε ηγετικό ρόλο. Η Χαμάς έχει αναλάβει ντε φάκτο «κυβερνητικές» ευθύνες στην εξαθλιωμένη Γάζα. Γνώριζε -από την εμπειρία της Παλαιστινιακής Αρχής στη Δυτική Όχθη- τη φθορά και την απαξίωση που θα μπορούσε να φέρει και για την ίδια η επιλογή να περιοριστεί στη καθημερινή διαχείριση της μίζερης καθημερινότητας που επιβάλλει η Κατοχή. Είχε δει ότι τίποτε άλλο δεν είχε αποδώσει από τη σκοπιά της διεκδίκησης επαναφοράς του Παλαιστινιακού στο τραπέζι. Ήταν υποχρεωμένη να κάνει «κάτι», και κάτι «μεγάλο», για

τους «φιλελεύθερους σιωνιστές» να παραμένουν αμήχανοι κι ανίκανοι να αντιπροτείνουν οτιδήποτε πέρα από μια (μάταιη και υπονομευμένη) επιστροφή στο άδικο «στάτους κβο» πριν την 7η Οκτώβρη (όσοι δεν έχουν εγκαταλείψει και τα τελευταία ίχνη του φιλελευθερισμού τους στη διάρκεια του γενοκτονικού πολέμου).

Όμως ούτε αυτή η απάνθρωπη λύση είναι απλή υπόθεση. Ανώτατοι αξιωματούχοι έχουν δηλώσει ότι «θα κληροδοτήσουν στα παιδιά τους την μάχη με την Χαμάς». Περίπου 70 χρόνια μετά την εμβληματική για το σιωνιστικό κράτος ομιλία του Μοσέ Νταγιάν, διανοητικές γενιές Ισραηλινών καλούνται

Όποιος πιστεύει ότι μπορούμε να την εξολοθρεύσουμε κάνει λάθος».

Το τίμημα που πληρώνει η Γάζα επί ένα χρόνο είναι βαρύ, με τον μακάβρια απρόσωπο αριθμό των νεκρών να ξεπερνά τις 40.000, με υπερπολλαπλάσιους τραυματίες, ασθενείς και θαμμένους κάτω από ερείπια, με ακραία πείνα και απειλή επιδημιών λόγω της πολιορκίας, με την ολοκληρωτική καταστροφή της. Αλλά και σε αυτό το πεδίο αναδεικνύεται μια Παλαιστινιακή ανθεκτικότητα που εμπνέει ίσως περισσότερο κι από την αντοχή της ένοπλης αντίστασης. Σε συνθήκες που θα μπορούσαν να έχουν οδηγήσει οποιονδήποτε πληθυσμό σε πανικόβλητη έξοδο ή σε κοινωνική «κανιβαλική» κατάρρευση, η αυτοπειθαρχία, η επιμονή («σομούντ») και η αλληλεγγύη με την οποία επιχειρεί να επιβιώσει συλλογικά ο λαός της Γάζας, παραμένοντας στη Γάζα, αποτελεί μαζική αντίσταση στο σιωνιστικό σχέδιο.

Η κυβέρνηση Νετανιάχου δείχνει να προτιμά να πεθάνουν οι Ισραηλινοί αιχμάλωτοι παρά να «νομιμοποιήσει» την Παλαιστινιακή Αντίσταση ως συνομιλητή. Αλλά η κράτησή τους αποδείχθηκε όντως το μόνο διαπραγματευτικό χαρτί της Αντίστασης, ικανό να πυροδοτεί κρίσεις, εντάσεις κι αμφιβολίες στο εσωτερικό του Ισραήλ και στις συμμαχικές του κυβερνήσεις.

Στο πολιτικό μέτωπο, διεξάγεται κι ένας άλλος «πόλεμος φθοράς». Αυτός που διεξάγει το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης έχει αποδώσει καρπούς που δεν είχαμε δει για δεκαετίες, αντιστρέφοντας τη ζημιά που προκάλεσαν οι Συμφωνίες του Όσλο και η ακόλουθη τάση «κανονικοποίησης» του τελευταίου ενεργού αποικιακού εποικιστικού σχεδίου στον πλανήτη. Οι αποφάσεις της Χάγης, του Ποινικού Δικαστηρίου, το κλίμα στον ΟΗΕ, τα ρήγματα σε κυβερνήσεις, οι επιτυχίες του BDS, το ρήγμα μέσα στο διεθνή εβραϊσμό,

όλα αυτά οφείλονται στη δράση του κινήματος. Ποτέ άλλοτε το Κράτος του Ισραήλ δεν έχει απειληθεί περισσότερο με το στάτους του απομονωμένου «παρία».

Όλοι αυτοί οι παράγοντες οξύνουν τις αντιφάσεις του σιωνιστικού σχεδίου που είχαν ήδη διαφανεί πριν την 7η Οκτώβρη. Όπως το είχε θέσει ο Ίλαν Παπέ: «Η επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου 2023 μπορεί να παρομοιαστεί με σεισμό που προκαλεί σοβαρές ζημιές σε ένα παλιό κτίριο. Οι ρωγμές ήταν ορατές από πριν, αλλά τώρα πια τις βλέπουμε και στα θεμέλια του κτιρίου».

Προοπτικές

Πρόσφατα, ο Καλέντ Μεσάλ, ηγετικό στέλεχος της πολιτικής ηγεσίας της Χαμάς, σε συνέντευξη στους New York Times, υπερασπίστηκε την Πλημμύρα του Αλ Άκσα παρά το κόστος, δηλώνοντας ότι το ζήτημα δεν ήταν τόσο η στρατιωτική νίκη επί του Ισραήλ όσο η επιβολή της συνειδητοποίησης ότι οι πολιτικές του δεν είναι βιώσιμες: «Πριν την 7η Οκτώβρη, η Γάζα αργοπέθαινε... Ήμασταν σε μια μεγάλη φυλακή και θέλαμε να απαλλαγούμε από αυτήν την κατάσταση».

Η ιστορία θα κρίνει αν η 7η Οκτώβρη θα αποδειχθεί μια τελευταία, υποχρεωτική, απελπισμένη εξέγερση των φυλακισμένων που αποφάσισαν ότι είναι καλύτερο ένα άθλιο τέλος από μια αθλιότητα χωρίς τέλος. Ή αν θα δικαιωθεί η εκτίμηση του Ίλαν Παπέ, που προβλέπει μια κλιμάκωση της σιωνιστικής αγριότητας, αλλά την ερμηνεύει ως απόδειξη της «αρχής της διαδικασίας κατάρρευσης του σιωνιστικού σχεδίου». Το σίγουρο είναι ότι η 7η Οκτώβρη έχει περάσει ήδη στην ιστορία. Ο τρόπος με τον οποίο θα την θυμάται ο ιστορικός του μέλλοντος είναι στο χέρι όλων μας...

Η ιστορία θα κρίνει αν η 7η Οκτώβρη θα αποδειχθεί μια τελευταία, υποχρεωτική, απελπισμένη εξέγερση των φυλακισμένων που αποφάσισαν ότι είναι καλύτερο ένα άθλιο τέλος από μια αθλιότητα χωρίς τέλος. Ή αν θα δικαιωθεί η εκτίμηση του Ίλαν Παπέ, που προβλέπει μια κλιμάκωση της σιωνιστικής αγριότητας, αλλά την ερμηνεύει ως απόδειξη της «αρχής της διαδικασίας κατάρρευσης του σιωνιστικού σχεδίου».

να διατηρήσει την νομιμοποίησή της ως εκπρόσωπος σοβαρού τμήματος του παλαιστινιακού λαού, ως δύναμη που παραμένει πολιτικά σημαντική στην «εξίσωση». Η έκρηξη της Γάζας ήταν θέμα χρόνου και θα μπορούσε να συμβεί «προς τα μέσα» με τη μορφή της κοινωνικής κατάρρευσης, αν δεν στρεφόταν «προς τα έξω» με τη μορφή της επίθεσης στην Κατοχή και την Πολιορκία...

Η σιωνιστική επίθεση

Η 7η Οκτώβρη ταπείνωσε τον ισραηλινό στρατό και τις μυστικές του Υπηρεσίες, σόκαρε την ισραηλινή κοινωνία, πλήγωσε το σιωνιστικό κράτος και διέλυσε το προηγούμενο δόγμα «δι-αχείρισης» και μη-λύσης του Παλαιστινιακού. Η απάντηση σε αυτά ήταν η ενεργοποίηση των πιο έξαλλων ενστίκτων στην καρδιά του σιωνιστικού σχεδίου, την επιδίωξη μιας οριστικής λύσης με τη μορφή της εθνοκάθαρσης ή/και της γενοκτονίας. Απέναντι σε αυτήν την πρόταση, που εκφράζουν ιστορικά το Λικούντ και οι ακροδεξιοί Καχανιστές, δεν υπάρχει σοβαρό αντίπαλο δέος, με τη «σιωνιστική Αριστερά» να έχει χρεοκοπήσει ιστορικά και

ακόμα να μάθουν ότι διεκδικώντας αυτή τη γωνιά γης ως δική τους, είναι καταδικασμένοι «να ζουν με το ξίφος»...

Προσωρινός απολογισμός

Στρατιωτικά, η Χαμάς και η ευρύτερη Αντίσταση έχουν αποδείξει ότι διαθέτουν την ικανότητα να διεξάγουν έναν μακρύ πόλεμο φθοράς. Είναι προφανές ότι μετά από ένα χρόνο διαρκούς πολέμου, θα έχει φθαρεί σε έμπειρα στελέχη και σε εξοπλισμό. Αλλά, όπως είπε ο Οσάμα Χαμντάν στο πρακτορείο AFP, «διατηρεί την ικανότητα να συνεχίσει», λόγω «της στρατολόγησης νέων γενιών» που αντικαθιστούν τους σκοτωμένους μαχητές. Αυτό (μαζί με την πολιτική μάχη της κοινής γνώμης) ίσως είχε στο μυαλό του ο Ισραηλινός στρατηγός Γκαντί Σαμνί όταν δήλωσε πρόσφατα ότι «Η Χαμάς κερδίζει τον πόλεμο. Οι στρατιώτες μας κερδίζουν κάθε τακτική μάχη με τη Χαμάς, αλλά χάνουμε τον πόλεμο και τον χάνουμε εντυπωσιακά». Ο εκπρόσωπος Τύπου του Ισραηλινού Στρατού, ο Ντανιέλ Χαγκάρι έχει δηλώσει από τον Ιούνιο: «Η Χαμάς είναι ιδέα. Η Χαμάς είναι κόμμα. Έχει ρίζες στις καρδιές των ανθρώπων.

7/10/23: Απόδραση από τη φυλακή της Γάζας.

Η πολιτική κατάσταση στις ΗΠΑ σήμερα

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Του Άσλεϊ Σμιθ

Στις ΗΠΑ, έχουμε ένα ιδιαίτερο πολιτικό σύστημα. Σε αντίθεση με τις περισσότερες χώρες, δεν έχουμε κανένα σοσιαλδημοκρατικό ή εργατικό κόμμα, αλλά δύο κόμματα της αστικής τάξης, τους Δημοκρατικούς και τους Ρεπουμπλικάνους. Και τα δύο κόμματα χρηματοδοτούνται και ελέγχονται από την αστική τάξη η οποία τα χρησιμοποιεί για να προωθήσει τα δικά της συμφέροντα, όχι τα δικά μας.

Όμως τα κόμματα αυτά δεν είναι ίδια, και από τη δεκαετία του 1930 και μετά, λειτουργούν με διαφορετικούς τρόπους. Οι Ρεπουμπλικάνοι υπήρξαν το βασικό κόμμα του κεφαλαίου -η πρώτη ομάδα του. Οι Δημοκρατικοί υπήρξαν η ομάδα των αναπληρωματικών, αυτή που έρχεται από τον πάγκο όταν η πρώτη ομάδα αποτυγχάνει, προκειμένου να υποσχεθεί προοδευτικές μεταρρυθμίσεις για τη συντήρηση του συστήματος και την αποτροπή της δημιουργίας ενός ανεξάρτητου κόμματος των εργαζομένων και των καταπιεσμένων.

Η μεταμόρφωση του αμερικανικού δικομματικού συστήματος

Μέχρι τη Μεγάλη Ύφεση, τα δύο κόμματα συμμερίζονταν την αφοσίωσή τους στο νεοφιλελευθερισμό στο εσωτερικό και την ιμπεριαλιστική ηγεμονία στο εξωτερικό, και οι διαφορές μεταξύ τους αφορούσαν το βαθμό κι όχι το είδος της πολιτικής. Αλλά στη σημερινή εποχή κρίσης, αυτή η πολιτική τακτοποίηση έχει αλλάξει ριζικά.

Ο Τραμπ, ένας λούμπεν καπιταλιστής έξω από τα δύο κόμματα, μεταμόρφωσε τους Ρεπουμπλικάνους σε ένα ακροδεξιό κόμμα σαν τον Εθνικό Συναγερμό της Μαρίν Λεπέν στη Γαλλία. Έχει αποκτήσει μια εκλογική βάση στους ιδιοκτήτες μικρών επιχειρήσεων και σε ανοργάνωτα, φτωχοποιημένα, αποξενωμένα τμήματα της εργατικής τάξης, κυρίως -αλλά όχι αποκλειστικά- μεταξύ λευκών εργατών που χτυπήθηκαν από την αποβιομηχάνιση και το νεοφιλελευθερισμό.

Το σημερινό, τραμπικό, Ρεπουμπλικανικό Κόμμα υποστηρίζει αυταρχικές εθνικιστικές λύσεις στις πραγματικές κρίσεις του καπιταλισμού. Το πρόγραμμά του ενσαρκώνεται στο Σχέδιο 2025. Αν και ο Τραμπ αποκήρυξε την «ιδιοκτησία» αυτού του Σχεδίου, αυτό

το έγραψε ένας κορυφαίος έμπιστος σύμβουλός του. Ενώ ο υποψήφιος αντιπρόεδρος που επέλεξε, ο Τζέι Ντι Βανς, έγραψε τον πρόλογο του νέου βιβλίου του Κέβιν Ρόμπερτς, από το Ίδρυμα Κληρονομιάς για λογαριασμό του οποίου εκπονήθηκε το Σχέδιο 2025.

Το Σχέδιο 2025 υποστηρίζει μια εθνικιστική πρώτα-η-Αμερική εξωτερική πολιτική σε αντίθεση με τις πολυμερείς συμμαχίες της Ουάσιγκτον όπως το NATO, μαζικές αυξήσεις σε προστατευτικούς δασμούς, ριζοσπαστική απορρύθμιση της οικονομίας και μειώσεις φόρων για τους πλούσιους, διάλυση του λεγόμενου διοικητικού κράτους και κήρυξη πολιτισμικού πολέμου ενάντια στις καταπιεσμένες ομάδες, ιδιαίτερα τους έγχρωμους ανθρώπους, τις γυναίκες, τα κουίρ άτομα και τους μετανάστες. Αντανακλά τα συμφέροντα μιας ομάδας «μεσαίων» καπιταλιστών επιχειρηματιών στις νέες τεχνολογίες, ιδιαίτερα στο Κρυπτονόμισμα και την Τεχνητή Νοημοσύνη, τα συμφέροντα εκείνων των μεγάλων εταιρειών που είναι προσανατολισμένες στην εθνική αγορά, όπως και την θυμωμένη μισαλλοδοξία των ιδιοκτητών μικρών επιχειρήσεων και των ελεύθερων επαγγελματιών που πιέζονται προς τα κάτω.

Επί Μπάιντεν, το Δημοκρατικό Κόμμα αντικατέστησε τους Ρεπουμπλικάνους ως το πρώτο κόμμα του κεφαλαίου. Έχει την μεγαλύτερη καπιταλιστική υποστήριξη και έχει συγκροτήσει μια εκλογική βάση σε ανώτερα τμήματα των επαγγελματιών μεσοστρωμάτων και στην πλειοψηφία της συνδικαλισμένης εργατικής τάξης.

Ο Μπάιντεν ανέπτυξε μια στρατηγική ιμπεριαλιστικού κέϊνσιανισμού για να πετύχει αρκετούς, αλληλοσυνδεδεμένους στόχους. Επεδίωξε να ανασυγκροτήσει τις συμμαχίες των ΗΠΑ ενάντια στην Κίνα και την Ρωσία, να εφαρμόσει μια βιομηχανική πολιτική ανοικοδόμησης της αμερικανικής παραγωγής (ιδιαίτερα στις υψηλές τεχνολογίες για να ανταγωνιστεί την Κίνα) και να προσφέρει ένα πρόγραμμα προοδευτικών μεταρρυθμίσεων για να αποκαταστήσει την καπιταλιστική ηγεμονία στις λαϊκές τάξεις, να αντιμετωπίσει την πρόκληση των ακροδεξιών Ρεπουμπλικάνων και να ενσωματώσει κι εξουδετερώσει σοσιαλδημοκράτες όπως ο Μπέρνι Σάντερς και η Αλεξάντρια Οκάσιο Κορτέζ μέσα στο Δημοκρατικό Κόμμα.

Όμως το πρόγραμμα του Μπάιντεν αποδείχθηκε απολύτως ανεπαρκές για να αντιμετωπίσει τις αυξανόμενες δυσφορίες των εργαζομένων τάξεων και των καταπιεσμένων, που τους σφυροκοπά ο πληθωρισμός. Απέτυχε επίσης να ξεπεράσει τις κρίσεις του συστήματος και τις μεταστάσεις τους, ιδιαίτερα την κλιματική αλλαγή, η οποία προκαλεί την μία καταστροφή μετά την άλλη.

Ακόμα χειρότερα, το σχέδιο επανεπιβεβαίωσε της αμερικανικής ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας, ιδιαίτερα μέσω της υποστήριξης του Ισραήλ στον γενοκτονικό του πόλεμο στην Παλαιστίνη, εξώθησε τους Παλαιστίνιους, τους Άραβες, τους Μουσουλμάνους, τους Μαύρους και την πολυφυλετική νεολαία ενάντια στην κυβέρνηση του. Όλοι αυτοί δεν τον βλέπουν ως φιλελεύθερο, ή ως «τον πιο προοδευτικό πρόεδρο μετά τον Φράνκλιν Ρούζβελτ»

όπως επιμένει ο Σάντερς να τον αποκαλεί, αλλά ως εγκληματία πολέμου που αξίζει το παρατσούκλι Γενοκτόνος Τζο.

Οι πολιτικές του, η διανοητική του αδυναμία που παρουσιάστηκε στο καταστροφικό ντιμπίτ με τον Τραμπ και τα εγκλήματα πολέμου του γκρέμιζαν τη δημοσκοπική του δημοφιλία και προκαλούσαν κατάθλιψη, αποξένωση και οργή στην εκλογική βάση την οποία είχε ανάγκη για να επανεικλεγεί. Αυτό διευκόλυνε τον Τραμπ, τον άλλον πλατιά μισητό υποψήφιο, να διευρύνει το προβάδισμά του επί του Μπάιντεν και να δείχνει έτοιμος να νικήσει στις προεδρικές εκλογές ή και να οδηγήσει τους Ρεπουμπλικάνους σε πλειοψηφικό έλεγχο και στα δύο σώματα του Κογκρέσου.

Η Χάρις και η ανύσταση του κατεστημένου του Δημοκρατικού Κόμματος

Ο ορισμός της Χάρις ως υποψήφιας από τους Δημοκρατικούς άλλαξε σχεδόν σε ένα βράδυ αυτές τις εκλογές. Αντικατέστησαν έναν υποψήφιο που παράταε με μια υποψήφια που είναι ικανή και την προωθούν ως Μαύρη, Νοτιο-Ασιάτισσα Γυναίκα προκειμένου να επανεργοποιήσουν τους καπιταλιστές χορηγούς, τα κομματικά μέλη και μια εκλογική βάση που είχε αποθαρρυνθεί.

Υπάρχει πραγματικός ενθουσιασμός γύρω της και μια αίσθηση ότι πλέον μπορεί να νικήσει. Τόσο οι καπιταλιστές όσο και οι μικροδωρητές άνοιξαν και πάλι τα πορτοφόλια τους για εισφορές, με 310 εκατομμύρια δολάρια να ρέουν στην καμπάνια της Χάρις μέσα στον Ιούλη. Η καμπάνια της περιλαμ-

βάνει μαζικές τηλεφωνικές κλήσεις από τα κομματικά μέλη προς ψηφοφόρους και έχει οργανώσει συγκεντρώσεις με μεγάλα ενθουσιώδη πλήθη.

Πρέπει ωστόσο να είμαστε ξεκάθαροι σε ένα πράγμα. Η Χάρις άλλαξε μόνο την περιρρέουσα ατμόσφαιρα της εκλογικής καμπάνιας, όχι τον ταξικό χαρακτήρα του Δημοκρατικού Κόμματος ή το πρόγραμμα ιμπεριαλιστικού κείνσιανισμού του.

Ως δείγμα του πόσο πολύ δεξιά έχει μετακινηθεί, η Χάρις σήμερα διαφημίζει την καριέρα της ως μια «σκληρή απέναντι στο έγκλημα» εισαγγελέας και, προσπαθώντας να αποκρούσει τις Ρεπουμπλικανικές επιθέσεις, υπόσχεται να ενεργοποιήσει ακραίους περιορισμούς στα σύνορα εφόσον εκλεγεί. Όσα ψίχουλα προσφέρει στους εργαζόμενους και τα θύματα καταπίεσης αποτελούν ανακύκλωση στοιχείων του οικονομικού σχεδίου του Μπάιντεν, Build Back Better, το οποίο τορπιλίστηκε από το Κογκρέσο που μάλλον θα ξανακάνει το ίδιο στο μέλλον.

Το μεγαλύτερο κακό είναι προφανώς ο Τραμπ και το ακροδεξιό Ρεπουμπλικανικό Κόμμα. Αυτός απειλεί με απέλαση 13 εκατομμύρια ανθρώπους και με ποινικοποίηση τα κουίρ άτομα, όχι η Χάρις. Συγκριτικά, η Χάρις και το Δημοκρατικό Κόμμα είναι το μικρότερο κακό. Αλλά αυτό δεν ακυρώνει το ότι αποτελούν κακό. Η υποστήριξή τους στο Ισραήλ, οι αυξήσεις ρεκόρ στην παραγωγή ορυκτών καυσίμων και η μαζική καταστολή στα σύνορα το αποδεικνύουν αυτό πέρα από την παραμικρή αμφιβολία.

Αλλά ακόμα κι αν εγκριθούν και υλοποιηθούν, αυτές οι ήπιες μεταρρυθμίσεις δεν θα αντιμετωπίσουν τις βαθιές δυσφορίες της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων. Αυτό ισχύει και για την υπόσχεσή της να παλέψει για το δικαίωμα στην άμβλωση. Στην καλύτερη περίπτωση, οι Δημοκρατικοί θα αποκαταστήσουν το προηγούμενο στάτους κβο. Στην χειρότερη, όπως έχουν ξανακάνει στο παρελθόν, όταν αντιμετωπίσουν την αδιάλλακτη αντιπολίτευση των Ρεπουμπλικάνων, θα εγκαταλείψουν την υπόσχεσή τους για πανεθνική επανανομιμοποίηση της άμβλωσης. Και φυσικά, δεν πρόκειται να παλέψουν για την αποκατάσταση της δημόσιας χρηματοδότησης για αμβλώσεις.

Η πραγματική αλλαγή σε αυτό και σε κάθε άλλο αίτημα πρέπει να είναι υπόθεση αγώνων από τα κάτω. Αυτό είναι πιο ξεκάθαρο από οποιαδήποτε αλλού στο ζήτημα της Παλαιστίνης. Ενώ δήλωσε τη συμπάθειά της για τους Παλαιστίνιους που σφάζονται στη Γάζα και κάλεσε σε κατάπαυση του πυρός, η Χάρις δεν εναντιώθηκε ποτέ στην άνευ

όρων στήριξη, χρηματοδότηση κι εξοπλισμό του Ισραήλ από τον Μπάιντεν, για να διεξάγει αυτό τη γενοκτονία.

Στην πραγματικότητα, έχει υποστηρίξει αυτή την πολιτική από την κορυφή ως τα νύχια. Ως αντιπρόεδρος, υπήρξε συνεργός στη γενοκτονία. Και ως υποψήφια εν αναμονή πρόεδρος, έχει επαναλάβει την υποστήριξή της στο λεγόμενο δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα και έχει επικρίνει δράσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη.

Το αδιέξοδο του μικρότερου κακού

Οι δύο υποψηφιότητες και τα δύο κόμματα δεν είναι ίδια και είναι αριστεριστικό λάθος να τα χαρακτηρίζουμε έτσι. Το μεγαλύτερο κακό είναι προφανώς ο Τραμπ και το ακροδεξιό Ρεπουμπλικανικό Κόμμα. Αυτός απειλεί με απέλαση 13 εκατομμύρια ανθρώπους και με ποινικοποίηση τα κουίρ άτομα, όχι η Χάρις.

Συγκριτικά, η Χάρις και το Δημοκρατικό Κόμμα είναι το μικρότερο κακό.

μεις της και με τον καιρό να χτίζει μια πολιτική εναλλακτική. Στην πραγματικότητα, τα τελευταία 4 χρόνια διέψευσαν όλους αυτούς τους ισχυρισμούς.

Το πιο προφανές είναι ότι η υποστήριξη στο μικρότερο κακό δεν σταμάτησε την άνοδο της ακροδεξιάς τις ΗΠΑ. Ακόμα και μετά από όλες τις καταδίκες για την βη Γενάρη, ο Τραμπ και οι Ρεπουμπλικάνοι όχι μόνο επιβίωσαν, αλλά επέκτειναν τις δυνάμεις τους και διέυρναν την βάση τους.

Επειδή η Αριστερά, τα κοινωνικά κινήματα και τα συνδικάτα εγκατέλειψαν την αντιπολίτευση στον Μπάιντεν και τους Δημοκρατικούς και σταμάτησαν συνολικά να αγωνίζονται για τα πιο ριζοσπαστικά μας αιτήματα, ο Τραμπ και το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα εμφανίζονται σήμερα ως η μόνη αντιπολίτευση.

Ο απολογισμός των τελευταίων τεσσάρων χρόνων για την Αριστερά, τα κοινωνικά κινήματα και τα συνδικάτα υπήρξε σκληρός. Όταν μετά το 2020 η δική μας πλευρά έριξε όλη την υποστήριξή της στον Μπάιντεν και τους Δημοκρατικούς, αυτοί στην καλύτερη περίπτωση εφάρμοσαν το δικό τους πρόγραμμα κι όχι το δικό μας, και στη χειρότερη προσαρμόστηκαν στο πρόγραμμα της Δεξιάς.

Κατά συνέπεια, τέσσερα χρόνια μετά, η Αριστερά, τα κοινωνικά κινήματα και τα συνδικάτα είναι σε γενικές γραμμές, πιο αδύναμα, πιο αποδιοργανωμένα και με λιγότερη αυτοπεποίθηση. Οι μόνες εξαιρέσεις σε αυτόν τον κανόνα είναι συνδικάτα όπως το UAW που οργάνωσαν απεργίες ενάντια στα αφεντικά, και το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη που ενίσχυσε την κοινή γνώμη ενάντια στο γενοκτονικό πόλεμο του Ισραήλ, συνέβαλε στην απόσυρση του Μπάιντεν από την κούρσα και πέτυχε σημαντικές νίκες στα πανεπιστήμια σε όλη τη χώρα.

Οι σοσιαλιστές και οι εκλογές του 2024

Ακόμα και με το «ντοπάρισμα» που προκάλεσε ο ορισμός της Χάρις ως υποψήφιας των Δημοκρατικών, οι εκλογές είναι στην καλύτερη περίπτωση αμφίρροπες. Το αποτέλεσμα δεν θα κριθεί από τη λαϊκή ψήφο, αλλά από τις 7 αμφίρροπες Πολιτείες που θα γείρουν την πλάστιγγα του Κολεγίου των Εκλεκτόρων υπέρ της μίας ή της άλλης υποψηφιότητας.

Η μάχη για την προεδρία μπορεί να έχει οποιαδήποτε από τις δύο εκβάσεις, ανάλογα τις στροφές και τις εκπλήξεις στη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου και τα απρόβλεπτα γεγονότα μέσα στη χώρα και στον πλανήτη. Στις εκλογές για το Κογκρέσο, τα δύο κόμματα θα μοιραστούν οριακά τις ψήφους, οδηγώντας είτε σε μια αδύναμη μονοκομματική κυβέρνηση είτε σε μια διαιρεμένη. Σε κάθε περίπτωση, οι οριακές πλειοψηφίες και μια αδύναμη εκλογική εντολή θα οδηγήσουν πιθανότατα σε πολιτική παράλυση.

Αν κερδίσει ο Τραμπ, θα επιχειρήσει

να εφαρμόσει το πρόγραμμα αυταρχικού εθνικισμού με την έγκριση της ακροδεξιάς πλειοψηφίας του Ανώτατου Δικαστηρίου. Οι Δημοκρατικοί στο Κογκρέσο και στις Πολιτείες που ελέγχουν θα εναντιωθούν στα πιο ακραία μέτρα του Τραμπ, όπως οι μαζικές απελάσεις ή η ποινικοποίηση των κουίρ, φτάνοντας και στην ανυπακοή στις εντολές του. Αυτό θα προκαλέσει μια συνταγματική κρίση.

Αν κερδίσει η Χάρις, ο Τραμπ δεν θα αποδεχτεί το αποτέλεσμα. Όχι μόνο επειδή δεν πιστεύει στη δημοκρατία, αλλά και γιατί αντιμετωπίζει βέβαιες διώξεις και πιθανές καταδίκες για πολλές εγκληματικές κατηγορίες. Υπό την απειλή μιας φυλάκισης, θα ενθαρρύνει την εξαγριωμένη, πιστή του βάση ενεργών ακροδεξιών να οργανώσει κινητοποιήσεις σαν αυτήν που ζήσαμε στις 6 Γενάρη.

Οι Ρεπουμπλικάνοι θα τον ακολουθήσουν στην εναντίωση απέναντι σε οτιδήποτε προτείνει η Χάρις και σε ομοσπονδιακό και σε πολιτειακό επίπεδο, ενώ το Ανώτατο Δικαστήριο θα τους υποστηρίξει. Έτσι, ακόμα και στην περίπτωση μιας νίκης της Χάρις, θα βρεθούμε σε πολιτική παράλυση και συνταγματική κρίση.

Απέναντι σε αυτό το σκοτεινό σενάριο, τι πρέπει να κάνει η Αριστερά; Καταρχήν, δεν χρειάζεται να διαφωνήσουμε με κάθε άνθρωπο για το τι θα κάνει ατομικά πάνω από την κάλη. Δεν είναι αυτό το κρίσιμο ερώτημα ούτε η σημαντική συζήτηση που έχουμε να κάνουμε. Αντί αυτού, πρέπει να επιμείνουμε ότι οι ακτιβιστές-στρίες, τα κοινωνικά κινήματα και τα συνδικάτα δεν πρέπει να σπαταλήσουμε το χρόνο μας, τα χρήματά μας και την ενέργειά μας κάνοντας καμπάνια υπέρ της Χάρις ως το μικρότερο κακό.

Αυτοί οι πόροι θα όφειλαν να αξιοποιηθούν για την οικοδόμηση ανεξάρτητων κοινωνικών και ταξικών αγώνων για τα αιτήματά μας. Φανταστείτε τι θα μπορούσαμε να κάνουμε με τα 310 εκατ. δολάρια που μάζεψε η Χάρις τον Ιούλη. Φανταστείτε τι θα μπορούσαμε να κάνουμε με τις χιλιάδες ώρες εθελοντικής εργασίας που ξοδεύονται για την προσπάθεια εκλογής της. Φανταστείτε τις οργανώσεις και τα σωματεία που θα μπορούσαν να χτιστούν, τα απεργιακά ταμεία που θα μπορούσαν να ενισχυθούν, τις απεργίες και τις μαζικές διαδηλώσεις που θα μπορούσαν να οργανωθούν.

Θεμελιωδώς, πρέπει να υποστηρίξουμε την πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία των κινήματων και των συνδικάτων μας από το Δημοκρατικό Κόμμα. Οι ανεξάρτητοι ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες μας είναι το κλειδί για να κερδίζουμε οποιαδήποτε άμεση νίκη κόντρα στη θέληση και των δύο κομμάτων, να χαράξουμε ένα δρόμο μέσα στην απειλούμενη συνταγματική κρίση και να χτίσουμε ένα νέο σοσιαλιστικό κόμμα για να ηγηθεί στον επαναστατικό μετασχηματισμό του αποτυχημένου καπιταλιστικού συστήματος.

Ο Μακρόν περιφρονεί τη και πέφτει στα χέρια του

Του Λεόν Κρεμιέ

«Ο λαός έχασε την εμπιστοσύνη της κυβέρνησης... Δε θα' ταν τότε πιο απλό, η κυβέρνηση να διαλύσει το λαό και να εκλέξει έναν άλλον;»

—ΜΠΕΡΤΟΛΤ ΜΠΡΕΧΤ,
«Η ΛΥΣΗ», 1953

Οι ειρωνικοί στίχοι του Μπρεχτ μόλις έγιναν πράξη από τον Γάλλο πρόεδρο Εμμανουέλ Μακρόν. Από το 2017 ως το 2024, το κόμμα του έχει βρεθεί από τις 314 έδρες στη Βουλή στις 99. Ηττήθηκε και στις ευρωεκλογές και στις κοινοβουλευτικές εκλογές τον Ιούνιο/Ιούλη 2024. Στη διάρκεια αυτών των κοινοβουλευτικών εκλογών, στο δεύτερο γύρο τους, διαμορφώθηκε ένα εκλογικό μέτωπο ενάντια στον ακροδεξιό Εθνικό Συναγερμό (RN) από όλα τα κόμματα εκτός από το μικρό δεξιό κόμμα των Ρεπουμπλικανών. Το μπλόκο λειτούργησε, ανατρέποντας όλα τα προγνωστικά και το RN δεν κατόρθωσε να κερδίσει ούτε καν τη σχετική πλειοψηφία των εδρών. Μετά από αυτόν το δεύτερο γύρο, πρώτο κόμμα αναδείχθηκε εμφανώς το Νέο Λαϊκό Μέτωπο (NPF), με δεύτερο το «κεντρώο μπλοκ» και τρίτο το RN.

Παρά τα αποτελέσματα αυτά, στις αρχές Σεπτεμβρίου σχηματίστηκε κυβέρνηση από έναν βετεράνο Ρεπουμπλικάνο πολιτικό, τον Μισέλ Μπαρνιέ, ο οποίος θα ανακλυώσει πολλά στελέχη της παλιάς «προεδρικής πλειοψηφίας» για να συνεχίσει τις ίδιες πολιτικές, και ο οποίος θα μπορέσει να επιβιώσει μόνο αν το RN αποφασίσει να μην τον ανατρέψει με πρόταση μομφής.

Πώς φτάσαμε σε ένα τέτοιο αποτέλεσμα; Συνολικά, την επομένη των κοινοβουλευτικών εκλογών, προέκυψαν τρία μπλοκ μέσα στη Βουλή: Το Νέο Λαϊκό Μέτωπο με 193 έδρες, οι Μακρονικοί με 166 έδρες και το RN που μαζί με τους συμμάχους του έχει 142 έδρες. Ακολουθεί μια μικρή συμμαχία γύρω από τους Ρεπουμπλικανούς, το ιστορικό κόμμα της Δεξιάς, με 47 έδρες.

Ο Μακρόν αρχικά κωλυσιεργούσε και για πάνω από δύο μήνες διατήρησε στη θέση του τον απερχόμενο πρωθυπουργό Γκαμπριέλ Ατάλ και την «παραιτημένη» κυβέρνησή του, κρυβόμενος πίσω από την «εκεχειρία των Ολυμπιακών Αγώνων στο Παρίσι». Στη συνέχεια, αντίθετα με τη συνηθισμένη πρακτική διορισμού πρωθυπουργού

από το κόμμα που βγήκε πρώτο στις κοινοβουλευτικές εκλογές, απέκλεισε άμεσα το διορισμό της υποψηφιότητας που είχε επιλέξει το Νέο Λαϊκό Μέτωπο. Και τελικά, για να διασφαλίσει ότι παρά το εκλογικό αποτέλεσμα δεν θα αμφισβητηθούν οι πολιτικές του και θα συνεχίσει να ηγείται της εκτελεστικής εξουσίας, διόρισε τον Μπαρνιέ.

Τον Ιούνιο του 2024, ο Μακρόν είχε χρησιμοποιήσει το δικαίωμά του ως πρόεδρος να διαλύσει τη Βουλή. Το έπραξε μετά τις ευρωεκλογές, στις οποίες η προεδρική συμμαχία κατέγραψε μια εντυπωσιακή αποτυχία με 14,6% των ψήφων απέναντι στο RN (31,37%) ενώ η Αριστερά είχε διαιρεθεί σε τέσσερα ψηφοδέλτια (31,58% των ψήφων αθροιστικά). Η ιδέα του Μακρόν πίσω από αυτόν τον ελιγμό ήταν να επιχειρήσει να διευρύνει την κοινοβουλευτική του πλειοψηφία ανακατεύοντας την τράπουλα. Καθώς το κόμμα του και οι σύμμαχοί του διέθεταν μόνο 251 από τις 577 έδρες, ήξερε ότι βρισκόταν στο έλεος μιας πρότασης μομφής που θα υποχρέωνε την κυβέρνησή του σε παραίτηση.

Το βράδυ των ευρωεκλογών, η ακροδεξιά εμφανιζόταν να είναι ο μεγάλος νικητής και η Αριστερά ήταν διαιρεμένη μεταξύ Πρασίνων, Κομμουνιστικού Κόμματος (ΚΚ), Σοσιαλιστικού Κόμματος (ΣΚ) και Ανυπότακτης Γαλλίας (ΑΓ), ενώ δεν είχε καμιά συνοχή μετά τη διάλυση της συμμαχίας NUPES (Νέα Οικολογική Κοινωνική Λαϊκή Ενότητα) ένα χρόνο νωρίτερα. Επιπλέον, πρώτη αριστερή δύναμη στις ευρωεκλογές είχε αναδειχθεί το Σοσιαλιστικό Κόμμα, με επικεφαλής υποψήφιο τον Ραφαέλ Γκλικομάν, που παρουσιαζόταν να βρίσκεται κοντά στον σοσιαλφιλελευθερισμό και σε σύγκρουση με την Ανυπότακτη Γαλλία.

Ο μακρονικός σχεδιασμός

Μπροστά σε αυτό που έδειχνε με ερειπωμένο τοπίο, ο Μακρόν πίστεψε ότι έλεγχε όλα τα χαρτιά και ότι απέναντι στην απειλή μιας πλειοψηφίας του RN, θα μπορούσε να επιβάλει μια συσπείρωση κάποιων Σοσιαλιστών, κάποιων Οικολόγων και των Γκωλικών Ρεπουμπλικανών γύρω από την προεδρική πλειοψηφία. Στην χειρότερη περίπτωση, προέβλεπε ότι θα «συγκατοικούσε» με μια κυβέρνηση του RN υπό τον Ζορντάν Μπαρντελά, όπου ο ίδιος θα αποκτούσε τη θέση του προέδρου που βάζει φρένο στις υπερβολές της ακροδεξιάς.

Όποια κι αν ήταν τα τρελά του σχέδια, αυτά διαλύθηκαν μέσα σε 48 ώρες,

όταν βρέθηκαν μπροστά στην αποφασιστικότητα του συνδικαλιστικού κινήματος και του ευρύτερου κοινωνικού κινήματος να επιβάλουν την ενότητα της Αριστεράς, ένα νέο λαϊκό μέτωπο για να ηττηθεί η νεοφασιστική απειλή, κατεβάζοντας μια μοναδική υποψηφιότητα σε κάθε εκλογική περιφέρεια και υιοθετώντας ένα κοινό πρόγραμμα «κοινωνικής και οικολογικής ρήξης».

Ο Μακρόν, αρνούμενος να αποδεχτεί την αποτυχία του, προσπαθεί σήμερα να διατηρήσει τη θέση του ως επικεφαλής της εκτελεστικής εξουσίας, με μια κυβέρνηση υπό τις διαταγές του, προκειμένου να επιμείνει στις πολιτικές του. Πάνω απ' όλα, αυτό που δεν τίθεται καν προς συζήτηση από τον ίδιο είναι να αποδεχτεί το σχηματισμό μιας αριστερής κυβέρνησης. Το επιχείρημα που προωθήθηκε για να στηριχθεί αυτή η άρνηση ότι πρώτα και κύρια «η παρουσία υπουργών της Ανυπότακτης Γαλλίας», τα στελέχη της

ταρρύθμιση και να εφαρμόσει το πρόγραμμα του Νέου Λαϊκού Μετώπου για ρήξη με το νεοφιλελευθερισμό.

Ο Πετρίκ Μαρτίν, πρόεδρος της εργοδοτικής οργάνωσης MEDEF, επέμεινε επίσης ότι δεν τίθεται ζήτημα αντιστροφής των πολιτικών που έχουν εφαρμοστεί από το 2017 και μετά. Αντίστοιχα, το RN δήλωσε με σαφήνεια ότι θα υπέβαλε πρόταση μομφής ενάντια σε κάθε εκδοχή αριστερής κυβέρνησης. Εν συντομία, υπήρξε μια ταξική ομοφωνία ενάντια σε κάθε κυβέρνηση που θα δεσμευόταν να έρθει σε ρήξη με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές! [...]

Ο Μακρόν δεν θα είχε πρόβλημα να προσαρμοστεί στο σχηματισμό μιας κυβέρνησης RN ακόμα κι αν αυτή δεν διέθετε την απόλυτη πλειοψηφία. Από την άλλη, η έλλειψη απόλυτης πλειοψηφίας για το Νέο Λαϊκό Μέτωπο σήμαινε ότι η Καστέ δεν μπορεί να διοριστεί «για λόγους σταθερότητας». Προφανώς αυτά που ισχύουν για το

Είναι επιτακτικό είναι να δημιουργήσουμε έναν πολιτικό και κοινωνικό συσχετισμό δύναμης ώστε να ξεκινήσουμε μια μακροπρόθεσμη κινητοποίηση γύρω από τα κοινωνικά αιτήματα που προέβαλαν το Νέο Λαϊκό Μέτωπο, το συνδικαλιστικό και το κοινωνικό κίνημα

οποίας καταγγέλλονται και στιγματίζονται επί μήνες ως «συνεργάτες της Χαμάς» και «αντισημίτες».

Η συγκρότηση κυβέρνησης με την συμμετοχή υπουργών της Α.Γ. θα πυροδοτούσε την άμεση κατάθεση πρότασης μομφής, δήλωσε και ο Γκαμπριέλ Ατάλ του μακρονικού κόμματος Ensemble, και οι Ρεπουμπλικανοί και ο Ζορντάν Μπαρντελά του RN.

Αλλά σύντομα έγιναν εμφανείς οι πραγματικοί λόγοι για την έξαλλη απόρριψη μιας κυβέρνησης Νέου Λαϊκού Μετώπου. Στα τέλη Αυγούστου, προκειμένου να παραμεριστεί το πρόγραμμα της παρουσίας της Ανυπότακτης Γαλλίας ως λόγος απόρριψης της Λουσί Καστέ, που είχε προταθεί από το ΝΛΜ για πρωθυπουργός, η Ανυπότακτη Γαλλία ρώτησε τους Μακρονικούς ποια θα ήταν η στάση τους απέναντι σε μια κυβέρνηση που δεν θα περιλάμβανε υπουργούς από την ίδια. Οι Μακρονικοί και οι Ρεπουμπλικανοί έσπευσαν να απαντήσουν άμεσα: Δεν τίθεται θέμα κυβέρνησης χωρίς την Ανυπότακτη Γαλλία εφόσον αυτή στοχεύει να ακυρώσει τη συνταξιοδοτική με-

RN δεν ισχύουν και για το ΝΛΜ.

Η νέα κυβέρνηση

Η συγκεκριμένη κατάσταση αυτής της νέας κυβέρνησης Μπαρνιέ είναι ότι αποτελεί βιτρίνα μιας κυβέρνησης Μακρόν, αλλά σε μια νέα συνθήκη. Υπάρχει πλέον μια ντε φάκτο συμμαχία με τους Ρεπουμπλικανούς και η εξωτερική υποστήριξη από το RN, το οποίο μόλις διακήρυξε ότι «θέτει την κυβέρνηση υπό επιτήρηση». Αυτό σημαίνει περαιτέρω αποδυνάμωση του Μακρόν, δεξιά μετατόπιση και αυξημένη πίεση από το RN, το οποίο θα στηρίζει αυτήν την κυβέρνηση όπως το σχοινί στηρίζει τον κρεμασμένο. Πρέπει να φοβόμαστε ότι ο Μπαρνιέ θα υλοποιήσει αυτά που ανακοίνωσε όταν ανέλαβε τα καθήκοντά του: Ακόμα μεγαλύτερη έμφαση στα ζητήματα ασφάλειας, πολιτική διακρίσεων κατά των αλλοδαπών και νέες αντιμεταναστευτικές πολιτικές. Με άλλα λόγια, μια πολιτική που είναι συμβατή με εκείνη του RN και σε μεγάλο βαθμό ευθυγραμμισμένη με το πολιτικό προφίλ του νέου πρωθυπουργού. Ο

Λαϊκή ψήφο RN

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Μπαρνιέ είναι γνωστός για μια σειρά από πολύ δεξιές τοποθετήσεις του σε ψηφοφορίες στο ευρωκοινοβούλιο, κυρίως υπέρ των μέτρων διάκρισης εις βάρος των ΛΟΑΤΚΙ και για «την ανάκτηση της νομικής κυριαρχίας της Γαλλίας επί των μεταναστευτικών πολιτικών της». Αντίστοιχα, συμμετέχοντας το 2021 στις προκριματικές εκλογές των Ρεπουμπλικάνων για την επιλογή υποψήφιου προέδρου, ο Μπαρνιέ επεδίωξε συστηματικά να τοποθετηθεί στη δεξιά πτέρυγα του κόμματος, υποστηρίζοντας την απαγόρευση της μαντίλας στους δημόσιους χώρους, την αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης στα 65, την οργάνωση δημοψηφίσματος για την κατάργηση της κρατικής ιατρικής βοήθειας σε μετανάστες χωρίς χαρτιά κ.ο.κ.

Μετά από μια προεκλογική περίοδο στη διάρκεια της οποίας η Αριστερά έκανε την παρουσία της αισθητή στα ΜΜΕ, καταγγέλοντας τις φασιστικές ρίζες του RN και επιβεβαιώνοντας την ενωτική επιμονή της στο κοινωνικό πρόγραμμα του Νέου Λαϊκού Μετώπου, τις τελευταίες εβδομάδες παρατηρήθηκε η αναζωπύρωση μιας ρητορικής που στοχεύει να αποθαρρύνει την Αριστερά και να αποκαταστήσει μια αξιολογία της ακροδεξιάς. Για παράδειγμα, ο Μακρόν απαξιώνει με ευκολία τις 9,5 εκατομμύρια ψήφους που πήρε η Αριστερά στις βουλευτικές εκλογές [αποσύροντας υποψήφιους στο δεύτερο γύρο για να σεβαστεί το μέτωπο του RN, κάτι που επηρεάζει τον αριθμό των ψήφων], αλλά μας υπενθυμίζει ότι πρέπει «να σεβαστούμε τα 10,6 εκατομμύρια» που συγκέντρωσε το RN και ο σύμμαχός του Ερίκ Σιοτί [ο πρόεδρος των Ρεπουμπλικάνων που ανακοίνωσε συμμαχία με την ακροδεξιά προκαλώντας ντεφάκτο διάσπαση στο κόμμα του].

Η στόχευση είναι κατ' εξοχήν πολιτική. Ενάντια σε όλες τις αντιξοότητες, το Νέο Λαϊκό Μέτωπο κατόρθωσε να οικοδομήσει ένα ενιαίο πολιτικό μέτωπο γύρω από ένα πρόγραμμα αλλαγής, το οποίο απέκτησε ώθηση και εδραιώθηκε από το συνδικαλιστικό, το δημοκρατικό και το κοινωνικό κίνημα, δημιουργώντας μια ενθουσιώδη δυναμική γύρω από την πιθανότητα μιας αριστερής κυβέρνησης. [...] Είναι λοιπόν ζωτικής σημασίας για τις αντιδραστικές ηγεσίες και για τα ΜΜΕ στην υπηρεσία τους να αποδομήσουν αυτήν την απροσδόκητη ενότητα. Πρώτα λέγοντας ότι η Αριστερά δεν θέλει πραγματικά να κυβερνήσει, ότι δεν θέλει την εξουσία και ότι ευθύνεται η ίδια που

δεν κέρδισε την θέση της πρωθυπουργίας. Έπειτα, φυσικά, απαξιώνοντας ένα πρόγραμμα «σπατάλης και χρέους». Τέλος, και κυρίως, υποστηρίζοντας ότι το Νέο Λαϊκό Μέτωπο είναι μια εφήμερη συγκόλληση και ότι σύντομα θα ξαναπάρουν το πάνω χέρι οι φυγόκεντρες δυνάμεις, ιδιαίτερα ανάμεσα στους «λογικούς» Σοσιαλιστές και τους «Ισλαμιστές υπερ-αριστερούς» της Ανυπότακτης Γαλλίας. [...]

Τα επίδικα

Και αυτό είναι το επίδικο των επόμενων λίγων μηνών. Υπάρχει το ρίσκο μιας επανεμφάνισης των φυγόκεντρων δυναμικών που είχαν προκαλέσει την ανατίναξη της ΝΥΡΕΣ. Τις τελευταίες εβδομάδες έχει επανεμφανιστεί το φαινόμενο κατακερματισμού των πρωτοβουλιών, αν και έχουν κοινό στόχο. Η πρώτη μέρα διαδήλωσης στις 7 Σεπτεμβρίου, ενάντια στο «πραξικόπημα» του Μακρόν με τον διορισμό Μπαρνιέ και υπέρ της συγκρότησης κυβέρνησης Νέου Λαϊκού Μετώπου και της υλοποίησης του προγράμματός της, στηρίχθηκε κυρίως από αριστερά πολιτικά κινήματα όπως το ΚΚΓ, οι Πράσινοι, η Ανυπότακτη Γαλλία και το ΝΡΑ (αλλά επίσης, από τη μεριά του κοινωνικού κινήματος, από την ΑΤΤΑΚ, τον Οικογενειακό Σχεδιασμό, τη [φεμινιστική] #NousToutes, την [αντιφασιστική] Νεανική Φρουρά και σε κάποιες περιοχές την Ένωση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα).

Αλλά από την μεριά των συνδικάτων, ενώ η πρωτοβουλία χαιρετίστηκε ως χρήσιμη, θεωρήθηκε ότι αφορά θεσμικά ζητήματα και συνεπώς αποτελεί επιθύνη των πολιτικών οργανώσεων, παρότι σε τοπικό επίπεδο ενεπλάκησαν κάποια τμήματα της CGT, των Solidaires και της FSU.

Το αποτέλεσμα δεν ήταν σε καμιά περίπτωση αμελητέο: Έγιναν 150 διαδηλώσεις, ενώ ακόμα η αστυνομία υποχρεώθηκε να παραδεχτεί ότι υπήρξαν πάνω από 100.000 διαδηλωτές (οι οργανωτές υπολογίζουν περίπου 300.000). Αλλά προφανώς θα ήταν εφικτό να υπάρξει μια κοινή πρωτοβουλία που θα εμπλέκει όλες τις δυνάμεις που υποστήριξαν το Νέο Λαϊκό Μέτωπο τον Ιούνιο.

Ταυτόχρονα εξελίσσονταν οι προετοιμασίες για τη μέρα απεργιών και κινητοποιήσεων της 1ης Οκτώβρη, με τη συμμετοχή της CGT, των Solidaires, της FSU και νεολαιιστικών οργανώσεων, «ώστε να ακουστούν επιτέλους οι κοινωνικές έκτακτες ανάγκες που εκφράζονται στις κοινωνικές κινητο-

ποιήσεις και στους δρόμους», αναδεικνύοντας τα κοινωνικά αιτήματα που συμμερίζονται και τα κόμματα του ΝΑΜ. Τέλος, στις 21 Σεπτεμβρίου, οργανώθηκε μια νέα μέρα δράσης, με αντίστοιχο περιεχόμενο με εκείνη της 7ης Σεπτεμβρίου, στην οποία συμμετείχαν νεολαιιστικές οργανώσεις, η Greenpeace, η Πανεθνική Συλλογικότητα για τα Δικαιώματα των Γυναικών και η Δράση για Κλιματική Δικαιοσύνη.

Επιπλέον, η δεξιά πτέρυγα του Σοσιαλιστικού Κόμματος ήδη λαμβάνει θέσεις με στόχο τη διάρρηξη του ενιαίου μετώπου τραβώντας προς τα δεξιά, όπως συμβαίνει με τον Φρανσουά Ολάντ, παρότι αυτός εκλέχτηκε ως μέλος του Νέου Λαϊκού Μετώπου.

Αυτή η Βουλή και η κυβέρνησή της είναι προφανώς ασταθή στοιχεία και από τον Ιούνιο του 2025 και μετά, θα μπορούσαμε να οδηγηθούμε σε κυβερνητική κρίση και νέα διάλυση της Βουλής, είτε από το RN και τη στήριξή του σε μια πρόταση μομφής, είτε από τον Μακρόν.

Σε κάθε περίπτωση, αυτό που είναι επιτακτικό είναι να δημιουργήσουμε έναν πολιτικό και κοινωνικό συσχετισμό δύναμης ώστε να ξεκινήσουμε μια μακροπρόθεσμη κινητοποίηση γύρω από τα κοινωνικά αιτήματα που προέβλεπε το Νέο Λαϊκό Μέτωπο, το κοινωνικό και το συνδικαλιστικό κίνημα, ανεξάρτητα από εκλογικές προθεσμίες και ημερομηνίες. Η σύγκλιση που επιτεύχθηκε στις αρχές του καλοκαιριού πρέπει να διατηρηθεί και να δράσει

συλλογικά δημιουργώντας ενωτικά πλαίσια λειτουργίας που θα διευκολύνουν τις μαχόμενες δυνάμεις να συντονίζονται. Μόνο χτίζοντας μια τέτοια ενότητα θα μπορέσουμε να αποτρέψουμε τις φυγόκεντρες δυνάμεις από όπου κι αν προέρχονται, και να αποφύγουμε την αποθάρρυνση.

Το Νέο Λαϊκό Μέτωπο αποτελεί μια μοναδική ιδιαιτερότητα στην ευρωπαϊκή πολιτική σκηνή, γιατί αποτελεί μια συμμαχία που χτίστηκε πάνω σε ένα ρητά αντινεοφιλελεύθερο πρόγραμμα ρήξης με το παρελθόν, που έχει μπορέσει να ενώσει ένα πλατύ εύρος πολιτικών, συνδικαλιστικών και κοινωνικών κινηματικών δυνάμεων, περιθωριοποιώντας έτσι τα σοσιαλ-φιλελεύθερα ρεύματα. Είναι συνεπώς μια πολύτιμη πρωτοβουλία. Αν καταφέρει να διατηρηθεί και να αποκτήσει ρίζες σε όλη τη χώρα, αποτελώντας καθημερινό εργαλείο στα χέρια δεκάδων χιλιάδων αγωνιστών-στριών που δρουν σε γειτονίες, σε αστικές ζώνες και στην ύπαιθρο, αναπτύσσοντας τα αιτήματα του προγράμματός του, ξεδιπλώνοντας την θεματολογία της κοινωνικής, κλιματικής και δημοκρατικής δικαιοσύνης και της πάλης κατά των διακρίσεων, θα μπορούσε να αμφισβητήσει το πολιτικό βάρος που έχει κατακτήσει το RN, το οποίο χρησιμοποιεί τον ρατσισμό και την ισλαμοφοβία για να κατευθύνει ενάντια στις φυλετικοποιημένες λαϊκές τάξεις τα αισθήματα ταξικής έκπτωσης, εγκατάλειψης και κοινωνικής αδικίας. [...]

20 Νοεμβρίου: ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ Άλλη μια απεργία ή μια «άλλη» απεργία;

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Εργαζόμενες κι εργαζόμενοι σε Δημόσιο και Ιδιωτικό τομέα, έχοντας ξεπεράσει προ πολλού το «μη περαιτέρω» έχουμε μπροστά μας την προκήρυξη Γενικής Απεργίας (από ΑΔΕΔΥ & ΓΣΕΕ), στις 20 Νοεμβρίου.

Μια απεργία που την έχουμε ανάγκη, μια απεργία για να αντιδράσουμε στην κοροϊδία όλης της εργαζόμενης κοινωνίας που καταληστεύεται την ώρα που (και για να) θησαυρίζουν όλες οι μεγάλες επιχειρήσεις των ιδιωτών.

Ενάντια σε λιτότητα και ιδιωτικοποιήσεις

Πώς να κρυφτεί η ακρίβεια που φέρνει όλα αυτά τα κέρδη; Και πώς να κρυφτεί η μείωση της αγοραστικής δύναμης όλων των εργαζομένων, όταν οι μισθοί βρίσκονται 40% κάτω από τα επίπεδα του 2010 και η άμεση κι έμμεση φορολογία αυξάνεται για την εργατική τάξη ακατάπαυστα;

Και πώς να μη συνυπολογιστεί στην κατάρρευση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων η αύξηση των ιδιωτικών δαπανών για υγεία και παιδεία, για ρεύμα (προσεχώς και για νερό!), καύσιμα και ενοίκια, την ώρα που οργιάζουν οι πλειστηριασμοί λαϊκών κατοικιών, έχοντας καλύψει νομικά όλη την ασυδοσία των funds από την εποχή του Τσίπρα μέχρι το Μητσοτακέικο, όλες οι κυβερνήσεις;

Να γελάσουμε ή να κλάψουμε με την υποκρισία της κυβέρνησης και την ανοχή της «κυβερνώσας» κεντροαριστεράς, που υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει δημοσιονομικός χώρος για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, αλλά μπορούμε με χρήμα, φοροαπαλλαγές, εισφοροαπαλλαγές και κάθε είδους επιδοτήσεις τον ιδιωτικό τομέα και αγοράζει πολεμικούς εξοπλισμούς με εξωφρενικούς ρυθμούς, συμμετέχοντας σε όλα τα κρίσιμα και μεγάλα πολεμικά μέτωπα;

Οι 6 δισεκατομμυρίων ευρώ το χρόνο στρατιωτικοί εξοπλισμοί της Ελλάδας, αφαιρούν ζωές στην Παλαιστίνη και σε άλλα μέτωπα, αφαιρούν ζωές και στη χώρα μας, αφήνοντας

το σύστημα υγείας και τις κοινωνικές δομές χωρίς φράγκο και χωρίς τις απαιτούμενες δωρεάν και ποιοτικές υπηρεσίες προς τον επίσης άφραγκο κόσμο της δουλειάς. Αλλά με μεγάλη άνεση και πολεμοχαρή στήριξη των εφοπλιστικών συμφερόντων, στέλνουμε φρεγάτα στην Ερυθρά Θάλασσα, 2.500 χλμ. μακριά, ξεδεύοντας 500.000€ κάθε μέρα!

Όσο για τις καταστροφές από πλημμύρες, φωτιές, χιόνια, σεισμούς η «λύση» που προτείνεται είναι η ιδιωτικοποίηση των πάντων! Νομοσχέδια, νόμοι και υπουργικές αποφάσεις παραδίδουν νερά, δάση, θάλασσες, σχολικά κτίρια και υποδομές στο διαβόητο ιδιωτικό τομέα, σε μια χώρα που ενάμιση χρόνο πριν θρήνησε 57 νέους ανθρώπους, στο σιδηροδρομικό έγκλημα της ιδιωτικής Hellenic Train και των ιδιωτικοποιημένων υπηρεσιών του πάλοι ποτέ ΟΣΕ, στα Τέμνη! Η φροντίδα για τα παιδιά εξαντλείται στην αύξηση των τιμωριών και στη μείωση κατά 70% της χρηματοδότησης της σχολικής στέγης για το 2024. Για τα νοσοκομεία, το σκάνδαλο είναι πολύ μεγάλο και πάρα πολύ επικίνδυνο: όλα στους ιδιώτες, διπλές και τριπλές δουλειές για να συμπληρωθεί ο πενιχρός μισθός των γιατρών, απόσυρση από τα τακτικά (και δωρεάν) ιατρεία και μετατροπή τους σε νοσοκομεία μόνο για έκτακτα περιστατικά, διαρκείς και υποβαθμισμένες εφημερίες, βάρβαρη και αβάστακτη δουλειά για το νοσηλευτικό προσωπικό! Τραγικό για την κοινωνία!

Αν η κατάσταση αυτή δεν κρύβεται, καθώς αποτελεί πλέον βίωμα της συντριπτικής κοινωνικής πλειοψηφίας,

οι κοινωνικές-εργατικές αντιδράσεις και διεκδικήσεις για αντιστροφή της ασφυκτικής κι εξοργιστικής αυτής ζωής που μας έχουν καταδικάσει, είναι σχεδόν αυτονόητες και θα έπρεπε να είναι και εύκολες.

Αυτοοργάνωση και συντονισμός

Η ανάγκη για απεργιακή απάντηση είναι περισσότερο από δεδομένη.

Η κήρυξη απεργίας για τις 20 Νοέμβρη, που, επιτέλους, μετά τις περσινές παλινωδίες ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, βρέθηκε μια κοινή απεργιακή μέρα, έχει δυνατότητες για να γίνει η αρχή για μια σειρά αγώνων που θα βάζουν στόχο την ανατροπή της ταξικής αυτής αδικίας!

Για να πετύχει η απεργία και να θέσει τις βάσεις για τη συνέχιση κινητοποιήσεων είτε κλαδικών, είτε ανά χώρο, με πολλές μορφές και με προσήλωση στη συγκέντρωση των αιτημάτων και των εργαζομένων που τα διεκδικούν, δεν μπορεί να υποτιμάται, πρινίζοντας τη δυναμική της με προβολή των πραγματικών προβλημάτων των ηγεσιών των συνδικάτων και καταγγελιολογία που σκεπάζει την προτεραιότητα της ανάγκης ενίσχυσης της απεργίας. Δεν μπορεί, επίσης, να λειτουργήσει συσπειρωτικά και να βάλει πλήρη για συνέχεια, με προοπτική κάποιων κατακτήσεων αυτό το διάστημα κι όχι...κάποτε, αν περιορίζονται τα αιτήματα, αφαιρώντας για παράδειγμα τις ιδιωτικοποιήσεις από το στόχαστρο και μάλιστα, την ώρα που οργανώνεται συναυλία (11/10) για να μην ξεχαστεί το έγκλημα στα Τέμνη, να μην πρωτοστατούν τα σωματεία για να θυμίσουν την δι-

ωτικοποίηση των σιδηροδρόμων και τις ευθύνες των ιδιωτών. Δεν γίνεται η μόνη αναφορά σε ιδιωτικοποίηση να είναι η ΛΑΡΚΟ! Και επιτέλους, η αυτοαναφορικότητα μεγάλων τμημάτων της αριστεράς, με κύρια υπαιτιότητα του ΠΑΜΕ, δεν γίνεται να συνεχίζεται, αποκλείοντας την κοινή δράση για την ανατροπή των κατάφωρα αντεργατικών πολιτικών που διαλύουν τις ζωές μας, την κοινωνία και ο,τιδήποτε έχει απομείνει ως δημόσια και αξιοπρεπής δομή!

Οι συνελεύσεις στους χώρους, οι περιοδείες των συνδικαλιστριών και συνδικαλιστών για ενδυνάμωση κι επικοινωνία με όλο τον κόσμο της δουλειάς, η κοινή δράση των αριστερών συνδικαλιστικών δυνάμεων στα κοινά πεδία αιτημάτων (πχ για Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, για θέματα υγιεινής και ασφάλειας, για αποτροπή ιδιωτικοποιήσεων κ.ά.), η συνάντηση κλάδων που δίνουν κλαδικούς και κομβικούς αγώνες (πχ Παιδεία-Υγεία), η συναδελφική και ταξική αλληλεγγύη στο πογκρόμ διώξεων, πειθαρχικών, συλλήψεων που εξαπολύει κάθε λίγο η κυβέρνηση, σε μια άνευ προηγουμένου (για τα δεδομένα της μεταπολίτευσης) κλιμάκωση το αυταρχισμού και της τρομοκράτησης προς όποιο τμήμα της εργατικής τάξης ορθώνει το αγωνιστικό του ανάστημα, είναι από τα απαραίτητα συστατικά για μια πετυχημένη απεργία στις 20/11, που θα δημιουργεί όρους αποτελεσματικής συνέχειας.

Οι συνδικαλιστικές συλλογότητες της αριστεράς στους χώρους εργασίας (ομάδες, σχήματα, παρατάξεις) είναι απόλυτη ανάγκη να ενεργοποιηθούν, να συνεργαστούν και να πιέσουν τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία των σωματείων, ομοσπονδιών, συνδικάτων να «ξεκουνηθεί» και να πάρει ουσιαστικά μέτρα μαζικοποίησης της απεργίας!

Δεν εμπιστευόμαστε και δεν περιμένουμε πολλά (μάλλον ούτε καν λίγα), από τις πλειοψηφίες ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, αλλά σίγουρα, έχουμε να οργανώσουμε την πίεση, για να τους αναγκάσουμε να υπερασπιστούν με πιο αποτελεσματικούς και αγωνιστικούς τρόπους τις συνθήκες ζωής και εργασίας των μελών τους. Μπορούμε να το κάνουμε!